CEL MAI RECENT
ROMAN
MOȘTENITOAREA
JOHANNA
LINDSEY

Colecția Iubiri de poveste

Chemată înapoi în Philadelphia din vârtejul monden al Londrei, Violet Mitchell nu se așteaptă să-și găsească frații în pragul ruinei financiare, iar tatăl plecat să facă o nouă avere pe câmpurile aurifere din Montana. În primejdie să-și piardă și casa, și statutul social, Violet ia o hotărâre drastică – să dea de urmele părintelui dispărut.

Morgan Callahan a plecat de la ferma familiei sale ca să facă avere. Acum, în timp ce termină de exploatat un filon mare de argint, o tânără care pretinde că este fiica răposatului său partener de afaceri își face apariția cu intenția de a prelua mina tatălui ei. Bănuind că frumușica este o impostoare, Morgan nu are nici un scrupul s-o răpească și s-o ducă în tabăra lui, unde ea nu-și poate pune în practică planurile ascunse.

Morgan subestimează însă noul său ghimpe din coastă. Hotărâtă să revendice ceea ce consideră că aparține de drept familiei sale, Violet își adună puterile, curajul, energia și entuziasmul ca să înfrunte un teritoriu sălbatic și un străin îngrijorător de chipeș de care depinde propria soartă. O greșeală de judecată dezlănțuie însă o furtună de situații catastrofale care îi dau peste cap planurile și adâncesc legătura cu acest bărbat care nu este perechea strălucită pe care și-ar dori-o o lady – dar este tot ce-și poate dori o femeie puternică și pasională.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3198-5
9 786063 331985

Alma

JOHANNA LINDSEY

Moştenitoarea

Marry Me by Sundown
Johanna Lindsey
Copyright © 2018 Johanna Lindsey
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Moștenitoarea
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Moștenitoarea / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3198-5

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Moștenitoarea

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA®
2018

Capitolul 1

– Nu cred că se va opri din plâns, nici măcar pentru petrecere, o avertiză Sophie pe Violet în timp ce se întorceau în dormitorul pe care îl împărțeau.

Violet oftă. Știa că Sophie se referă la Elizabeth, mama lui Sophie și mătușa lui Violet. O cuprinse și o îmbrățișă cu afecțiune. Se pricepea să consoleze și era destul de mămoasă, doar fusese un fel de mamă pentru cei doi frați ai ei când aceștia erau mici.

– Nu vrea să plec, zise Violet.

– Nimeni nu vrea să pleci!

– Nu trebuia să organizeze această petrecere care doar o să-i aducă aminte că mâine-dimineață plec înapoi în America.

– Poate dacă nu ajungea acea scrisoare acum patru zile, rosti Sophie morocănoasă. Dacă venea săptămâna viitoare, măcar erai aici cu noi pentru primul bal al sezonului. Nu pot să cred că o să le pierzi pe toate!

Lui Violet îi venea să plângă. Abia așteptase distracțiile din vara aceea și să se bucure de ele împreună cu Sophie. Tocmai împliniseră 18 ani, Violet luna trecută, iar Sophie la începutul primăverii. Violet continuase să crească anul acesta, ajungând la 1,70 m, în timp ce Sophie era destul de minionă, având doar 1,60 m. De dragul lor, Elizabeth investise considerabil în ținute frumoase, din cele mai bune și scumpe materiale.

Violet locuia cu mătușa, unchiul ei și toți copiii lor de mai bine de nouă ani, de când Elizabeth venise în vizită în Philadelphia, unde ea și mama lui Violet se născuseră. Mătușa făcuse cum făcuse și îi convinsese pe cei din gospodăria Mitchell să o lase pe Violet în Londra, să locuiască cu ea și cu soțul ei, Lord Edmund Faulkner, alături de cele șase fiice ale lor.

Charles, tatăl lui Violet, nu protestase prea mult.

De fapt, ea își dăduse seama că el se simțise ușurat. Să crești o fată fără soție, care murise de tuberculoză la doar câțiva ani după

ce o născuse pe Violet, ar fi fost prea mult pentru el. Frații ei, Daniel și Evan, la rândul lor, nu comentaseră. Nu prea le plăcea că Violet făcea pe șefa cu ei, însă în lipsa unei figuri materne, ea își asumase acest rol, deși ei erau cu doi ani mai mari decât ea și destul de năzdrăvani. Nimeni nu-i oferise fetiței afecțiune maternă și până la vârsta de 9 ani simțise din plin acest lucru. Așa că nici ea nu protestase când i se spusese că va trebui să-și părăsească familia și să locuiască în Londra. Îi era greu să fie mamă, dar cum se obișnuise așa, făcuse pe șefa și-n Londra cu verișorii ei. Pe ei nu-i deranjase. Ei numeau asta esența de a fi american!

– Ar trebui să te bucuri pentru mine! zise Violet. Va fi minunat să-i revăd pe tata și pe frații mei. Credeai că nu mi-e dor de ei?

– Nu i-ai pomenit niciodată, așa că nu, nu m-am gândit prea mult la asta.

– Dacă e ceva ce-am învățat de la voi, britanicii, este să-mi ascund emoțiile, o tachină Violet.

– Cum face mama mea acum inundând dormitorul cu lacrimi?

Se priviră cu subînțeles, zâmbind.

– Știi la ce mă refer. Iar tu, draga mea, m-ai ținut mult prea ocupată și mi-ai adus atâtea bucurii. De aceea nu am vrut să te supăr cu aceste gânduri triste pe care le-am simțit din când în când legate de tatăl meu și de frații mei. Însă, să știi că le-am scris săptămânal și, deși băieții nu mi-au răspuns de fiecare dată, îi înțeleg, au avut atâtea altele pe cap, încât numai de răspuns la scrisori nu le ardea lor. În plus, știu că tata urăște să scrie. Mă consider norocoasă că am primit opt scrisori de la ei în toți anii în care am locuit aici, și sunt sigură că tata îi ruga pe băieți să pună în scrisori măcar două rânduri de la el, tot e ceva. Și, totuși să nu uităm că au fost și-n vizită aici, de două ori chiar.

– Trebuiau să vină mai des!

– Sincer, eu mă mir că a fost și o a doua vizită, având în vedere cât de rău s-au simțit *papa* și Evan după prima călătorie pe mare.

– Da, am uitat de asta. Totuși, trebuiau să fie mai curajoși pentru tine, măcar pentru debutul tău în societate. Dacă nu le-ai fi trimis acel portret, anul trecut, sunt sigură că ar fi înfruntat și marea, și răul de mare doar ca să vadă cum ai crescut.

– Oprește-te și nu mai fi supărată, vezi că eu nu sunt! Eu le-am spus să nu mai vină, că o să merg eu la ei. Poate le-ar fi plăcut să se plimbe prin Londra, dar deja au făcut asta de două ori și, deși nu au recunoscut, cred că nu s-au prea simțit în largul lor cu tot

formalismul societății britanice. În plus, mă simt vinovată că tata și Evan au trebuit să sufere atât la venire, cât și la plecare. Oricum plănuiam să-i vizitez anul aceasta, doar că nu atât de curând. Probabil nu trebuia să menționez că sper să-mi aduc și un logodnic. Nu prea au părut încântați.

– Chiar le-ai zis asta? întrebă Sophie veselă.

– De ce nu? Mama ta ne-a povestit amândurora de foarte multă vreme despre acest sezon și chiar mă gândeam că e ceva ce s-ar putea întâmpla, așa că le-am spus și lor. Mama ta se așteptă ca amândouă să ne logodim în acest sezon.

– Și ce a spus tatăl tău mai exact?

– Nimic încă. Și nu am văzut vreun rând de la tata în acel răspuns, iar acum am primit scrisoarea asta vagă. Dar eu știu că tata vrea să fiu fericită, așa că mă aștept să am permisiunea lui pentru a mă căsători cu un englez, când va veni timpul. Oricum, o să le rezolv pe toate când ajung acasă.

– De asta ai vrut să pleci imediat acasă? rosti Sophie pe nerăsuflate. Se tem că te vor pierde în fața unui soț britanic?

Gândindu-se la această posibilitate, Violet se încruntă un moment, apoi clătină din cap.

– Nu ar îndrăzni să facă una ca asta! Daniel mi-a scris că e urgent și i-am simțit disperarea.

– Și cu toate acestea, nu ți-a spus ce e atât de urgent! remarcă Sophie, ridicând ușor tonul.

Violet oftă.

– Sunt sigură că a vrut să-mi explice. Mai mult, a menționat că Evan l-a avertizat să nu-mi scrie despre asta, așa că Daniel, probabil, s-a grăbit să termine scrisoarea fără ca Evan să vadă ce mai adăugase. S-a gândit cu siguranță că e mai ușor să-mi explice în persoană decât să spună: „E urgent, Vi! Numai tu poți rezolva asta!".

– Dar o să te întorci repede, nu? Te pricepi la rezolvat lucruri, așa că nu o să-ți ia mult să rezolvi ce este de rezolvat și apoi să te întorci cu următorul vas acasă. Așa nu o să pierzi tot sezonul și o să-ți aduci și frații, și pe tatăl tău. Au trecut cinci ani, ei sunt tot familia noastră!

– O să-i întreb, dar nu-ți pot promite că mă voi întoarce înainte de sfârșitul sezonului, mai ales că e nevoie de cel puțin trei sau patru săptămâni ca să traversezi oceanul. În seara asta trebuie să-mi termin bagajul, nu să socializez. Nu vrei mai bine să mergem să vedem

dacă mama ta e pregătită să coboare? Încă mai sper că nu a invitat mulți oameni la această petrecere de rămas-bun.

– Verișoară, nu aș conta pe asta. Sezonul începe săptămâna viitoare și mulți dintre cei care locuiesc în Londra vin mai devreme pentru a-și face simțită prezența în oraș. Măcar o să-i cunoști pe câțiva în această seară.

– O să-i cunosc doar ca să le spun „La revedere!"? adăugă Violet râzând.

– Nu, nu, poți să-i asiguri că te întorci sau, mai bine, nu le spui nimic. Mama nu a menționat în invitații că aceasta este o petrecere de rămas-bun, și-a dorit atât de mult ca tu să ai parte de încă o noapte frumoasă înainte să pleci! Și ești atât de drăguță, Vi. Ai fi frânt niște inimi vara asta și nu, nu sunt geloasă deloc. Poți avea doar unul până la urmă. O să fie suficienți cavaleri pentru amândouă și, poate, astă-seară ai putea să-l cunoști pe al tău. Ce minunat ar fi! Atunci ai vrea și mai mult să te întorci acasă! Sophie începu la rându-i să râdă.

– Dar bagajele...

– Le-ai făcut în mare parte, iar servitorii le pot termina în timp ce noi suntem jos. Nu ai cum să scapi, verișoară. Pur și simplu, destinul vrea ca în această seară să te distrezi.

Să mă distrez? își zise Violet. Poate dacă nu și-ar face atâtea griji pentru tatăl și frații ei de când primise scrisoarea de la Daniel în urmă cu patru zile. Și îi mai venea și să plângă pentru că nu voia să se despartă de familia pe care ajunsese să o iubească atât de mult. Hotărî să ascundă aceste sentimente. Dacă învățase ceva de când stătea la familia Faulkner era să nu-și arate emoțiile.

Asta făcea mătușa Elizabeth acum. Își șterse lacrimile înainte ca Sophie să bată la ușă și să le ofere fetelor un zâmbet șarmant.

Sophie era blondă, cu ochi albaștri și purta o rochie de seară de un turcoaz foarte deschis. Violet era blondă și ea, însă prefera liliachiul. Avea multe rochii de această culoare, pentru că se potrivea foarte bine cu ochii ei, violet-închis. Rochia era garnisită cu satin alb, iar la gât purta o camee care îi aparținuse mamei sale. Nu avusese ocazia să poarte accesorii până atunci.

Când împlinise 16 ani, tatăl său îi trimisese toate bijuteriile mamei. De atunci, tot sperase că el o va surprinde cu o a treia vizită, la Londra, în acel an, dar asta nu se mai întâmplase. De fapt, el aștepta ca ea să se întoarcă, având în vedere că își terminase studiile și nu mai avea nevoie de grija lui Elizabeth. Îi spusese asta în ziua

în care se despărțiseră, deși nu amintea de acest lucru niciodată în scrisorile lui, rezumându-se la a-i spune doar că îi este dor de ea și că o iubește.

Avea de gând să-i ia la rost pe toți când ajungea acasă pentru că nu-i scriseseră mai des și în special pe Daniel pentru că nu-i explicase de ce era nevoie să se întoarcă în grabă la Philadelphia. Tot sperase să primească o nouă scrisoare care să lămurească situația, dar asta nu se întâmplase. Deși își imaginase tot felul de motive, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte ce o aștepta acasă.

Capitolul 2

Numele lui era Elliott Palmer, mai exact, Lord Elliott Palmer, și Violet își propuse chiar în seara aceea, în elegantul salon al reședinței Faulkner, că într-o zi se va căsători cu el.

Instantaneu vrăjită, se însuflețise, chicotise și se îmbujorase, ceea ce nu-i stătea în fire, dar în preajma lui nu se putuse controla. O monopolizase la petrecere mai mult decât ar fi fost cuviincios, așa că era destul de sigură că și lui îi plăcea de ea.

Blond, cu ochii verzi și doar cu vreo zece centimetri mai înalt decât ea, Lord Elliott era fermecător, jovial și cu simțul umorului. Îi povesti despre cele trei sezoane anterioare, fapt care o făcu să râdă, deși înainte nu ar fi găsit amuzante povestioarele despre oameni neîndemânatici, gafe și tot felul de nepotriviri amoroase. El păru să găsească amuzante toate aceste mișcări greșite, așa că râse și ea împreună cu el. Pur și simplu nu se putu abține!

– Fac 21 de ani vara asta, îi mărturisi Elliott la un moment dat, apropiindu-se mai mult de ea ca să-i spună în șoaptă: Cred că e timpul să încep să-mi caut o soție.

Ea aproape că leșină la gândul unei asemenea sugestii provocatoare.

Sophie se străduia să o prezinte tuturor invitaților. Veniseră mai mulți oameni decât se așteptaseră, așa că îi făcu cunoștință cu toți tinerii cavaleri, însă Lord Elliott nu o lăsă prea mult timp neînsoțită.

– Încalci toate regulile și știi asta, șopti Sophie, în timp ce o luă din nou de lângă Elliott.

– Știu, dar nimeni nu-și va aminti asta până mă întorc, comentă Violet.

– E chipeș, presupun, adăugă Sophie fără tragere de inimă.

– Incredibil.

– Să nu exagerăm, Vi, nu trebuia să te îndrăgostești de la prima ta petrecere!

– Nu m-am îndrăgostit, nu cred că m-am îndrăgostit, spuse, apoi adăugă: Dar ce e rău în asta, dacă așa ar fi?

– Pur și simplu, nu se cade. Văzând-o pe Violet că zâmbește, Sophie ridică mâinile și se dădu bătută. Cel puțin o să ai un motiv să te întorci mai repede, nu?

– Clar!

– O cunosc foarte bine pe mama lui. Tot timpul e îngrijorată că băiatul ei nu se va așeza niciodată la casa lui. Aș fi încântată să o anunț că acest lucru ar putea să se schimbe, până la urmă, adăugă mătușa Elizabeth după ce observă atenția pe care i-o acordă Elliott lui Violet.

– Bună alegere, draga mea! O să fie viconte, într-o zi, îi șopti și unchiul.

La plecare, Elliott îi fură un sărut, un sărut grăbit pe obraz. Și asta îl făcu să roșească. Poate în sfârșit își dăduse seama că încălcase mai mult decât o regulă de etichetă în acea seară, dar ieșise totuși fără a ști că ea urma să plece chiar în dimineața următoare. După ce-l cunoscuse, ea și-ar fi dorit să nu o facă. Aproape că îi mărturisise că urma să părăsească Londra, dar se hotărâse să nu-i spună nimic care i-ar fi putut diminua interesul. Intenționa să rezolve rapid orice era de rezolvat în America și să fie la bordul următorului vapor spre casă.

În timpul voiajului, Elliott Palmer îi ocupă toate gândurile. Minunatele amintiri o împiedicau să-și mai facă griji în legătură cu ce o aștepta acasă. În plus, noua ei cameristă, Jane Alford, îi distrăgea și ea atenția. Vorbăreață de îndată ce se relaxase, femeia trupeșă de vârstă mijlocie fusese angajată de Elizabeth ca să-i țină companie. Violet ar fi vrut ca Joan, camerista ei pe care o cunoștea atât de bine, să o însoțească, însă cum ea și Sophie o împărțeau de când erau mici, nu i-ar fi putut cere verișoarei să renunțe la ea, chiar dacă era vorba doar despre câteva luni, deși Joan ar fi fost probabil de acord.

Mătușa ei chiar se plânsese că majoritatea femeilor pe care le intervievase pentru acest post refuzaseră să călătorească în America. Jane fusese singura doritoare, deși, între timp ajunsă la disperare, Elizabeth fusese nevoită să-i ofere bani pentru călătoria de întoarcere în cazul în care i s-ar fi făcut dor de casă până să ajungă în Philadelphia. Totodată, Violet trebuise să o asigure în repetate rânduri că America era o țară civilizată și că Philadelphia era un oraș la fel de bun ca Londra. În ciuda neliniștii lui Jane, Violet abia putea să-și ascundă entuziasmul de a-și revedea familia după atâția ani.

În sfârșit sosi ziua când stătea în fața casei în care se născuse cu cuferele stivuite lângă ea. Nu se repezi imediat spre ușă, ci rămase pe loc, zâmbind pe măsură ce amintirile îi reveneau. Casa spațioasă era locul de joacă al fraților ei. De câte ori nu trebuise să-i urmărească ca să nu spargă lucrurile. Băieții de vârsta aceea puteau fi foarte năzdrăvani. Nici nu-i povestea tatălui său despre alergăturile lor decât dacă se spărgea ceva. De cele mai multe ori, Charles nu era acasă în timpul zilei, iar servitorii se fereau să-i certe pe fiii săi.

Tatăl ei era bogat, primise o moștenire considerabilă de la tatăl lui, inclusiv casa. Ducea o viață liniștită, lipsită de griji și își urmărea propriile pasiuni și interese. Nu știa exact care erau preocupările lui, însă își amintea vag că îi plăcea să parieze la cursele de cai și să descopere investiții promițătoare cu care să se poată lăuda în fața prietenilor.

După un timp, Violet observă că toate draperiile de la ferestrele din fața casei erau trase, ceea ce era neobișnuit pentru o duminică de iunie atât de frumoasă. Chiar dacă membrii familiei nu erau acasă, servitorii tot le-ar fi dat la o parte. Înaintă către ușa de la intrare, dar aceasta era încuiată. Bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni. Unde era majordomul? Bătu mai puternic, cu pumnul de această dată, începând să se îngrijoreze. O casă încuiată nu era în nici un caz ceea ce se așteptase să găsească la sfârșitul călătoriei.

Se întoarse și rămase înmărmurită la vederea celor patru cufere mari. Lăsase să plece trăsura cu care venise și nu știa cât timp i-ar fi luat să găsească alta. Și acum ce trebuia să facă? Să se așeze pe cufere și să-și aștepte familia să se întoarcă? Dacă se întorceau. Se întrebă din nou de ce nici un servitor nu-i deschidea ușa.

– Va trebui să intrăm cu forța în casă, domnișoară Violet? întrebă Jane.

Ce soluție pragmatică, se gândi ea.

– Să sperăm că nu!

Violet cercetă ferestrele ca să vadă dacă erau măcar deschise. Nu-i surâdea ideea de a se târî printr-una îmbrăcată în hainele ei frumoase de călătorie, dar dacă ar fi deschise, asta ar însemna că era cineva acasă. Din păcate, toate erau închise, și nici o draperie nu se mișca.

– Este cumva vreo sărbătoare americană, și toată lumea e plecată la petrecere?

Violet nu știa ce să creadă decât că cineva, chiar dacă nu majordomul, ar fi trebuit să răspundă la ușă.

– Poate ar trebui să mă duc până la colț și să caut altă trăsură? o întrebă Jane îngrijorată. Putem să mergem la un hotel și să așteptăm acolo până se întoarce familia ta.

Violet aproape încuviință, când din spate se auzi ușa, părea că cineva o deschisese. Se întoarse și văzu o crăpătură și un ochi holbându-se la ea.

– Violet?

– Bineînțeles! rosti ea ușurată.

Ușa se deschise larg, și gemenii apărură în prag. Cei doi frați stăteau acolo și, dacă înainte reușea să-i deosebească, în acel moment, nu. Păr blond-închis ca al ei, ochi albaștri ca safirul, voinici, nu slăbănogi ca tatăl lor, foarte chipeși, nu mai semănau deloc cu băieții pe care ultima dată îi văzuse în urmă cu cinci ani. Erau bărbați acum, aveau douăzeci de ani, la fel de înalți ca tatăl lor, ceea ce însemna cu cincisprezece centimetri mai mult decât ea. Se repezi exuberantă înainte să-i îmbrățișeze, iar fratele care se afla în partea stângă o înșfăcă și îi spuse: .

– Eu sunt Daniel. O ridică în aer, apoi i-o dădu lui Evan, care se învârti cu ea.

Când ajunse din nou cu picioarele jos, râse și reuși în sfârșit să-și pună brațele în jurul lor și să-i strângă la piept.

Îi fusese atât de dor de ei în acești cinci ani! Îi rugase să își facă portrete și să i le trimită, așa cum făcuse ea pentru ei, dar nu primise nimic. Chiar arătau superb, și ea simți un soi de mândrie maternă când îi privi. Îi era greu să-și imagineze cum putuse ea să-i certe și să facă pe șefa cu ei sau cum de o lăsaseră să facă asta!

Dar aveau multe de povestit și, amintindu-și, făcu un pas în spate și spuse:

– Unul din voi să-l anunțe pe tata că am ajuns și să trimită pe cineva să-mi care bagajele înăuntru. O să stăm de vorbă în salon. Aveți multe să-mi explicați!

Trecură pe lângă ea ca să ducă ei înșiși cuferele în casă.

– Tata nu e acasă, zise Daniel.

– Frați gemeni? rosti Jane în șoaptă, urmând-o pe Violet în hol. Și nici un majordom?

Violet oftă.

– Trebuie să am o discuție cu frații mei. Așteaptă în hol. Nu va dura mult.

– O să caut bucătăria, domnișoară, și o să comand niște ceai.

– Mulțumesc!

Violet se îndreptă către salon, prima cameră de pe partea stângă a coridorului lung. Intenționa să deschidă câteva ferestre. În casă era un miros închis. Cu toate astea, se opri înmărmurită în pragul salonului. Ultima dată când fusese aici, camera era atât de frumos decorată, acum nu mai era nimic, cu excepția canapelei. Toată mobila dispăruse. La fel și toate tablourile de pe pereți. O așteptau băieții ca s-o ducă la noua lor casă?

– Sper că nu m-ați făcut să traversez oceanul doar pentru a-mi spune că tata a vândut casa și s-a mutat într-una mai mare, zise ea când auzi zgomot de pași în spatele ei.

– Nu, răspunse unul din frați. Cred că ar trebui să te așezi, Vi.

– Nu, se răsti ea fără să se întoarcă. Nu, stați voi jos, Evan, în dreapta și Daniel, în stânga. Vreau să mă uit la voi când țip.

Se uită urât la ei când trecură pe lângă ea. Îi văzu tresărind în timp ce se așezară pe canapea.

– E la fel de rău precum pare, rosti Daniel rușinat.

– Pe bune? răspunse pe un ton sarcastic, înghițindu-și un țipăt, dacă nu v-ați mutat, atunci unde e toată mobila?

– A trebuit să o vindem ca să putem plăti împrumutul tatei și pentru a păstra aparențele, explică Daniel. Tablourile s-au dat bine, dar mobila, nu. O sumă uriașă de bani trebuie plătită lunar.

Violet făcu ochii mari.

– De ce-ar... *Unde* e tata?

– Nu e aici. A plecat acum șapte luni ca să facă o nouă avere, zise Evan. Nu a vrut să-ți spunem că suntem falițI, așa că ți-am ascuns asta. Dar dacă nu putem plăti împrumutul, domnul Perry, bancherul, ne va lua casa.

– Faliți? Cum e posibil?

– Trei investiții proaste în tot atâtea luni. Tata nici nu și-a dat seama că nu mai are bani până nu s-a dus la bancă ca să scoată suma lunară pentru întreținerea casei, și atunci funcționarul l-a avertizat că nu mai poate face acest lucru la nesfârșit. A venit acasă și a concediat o parte din personal, nu pe toți, fiindcă nu a vrut ca vecinii și prietenii noștri să știe că e la ananghie. Apoi s-a îmbătat o săptămână. Acum e de înțeles, pentru că știm de ce, dar nu am aflat până nu s-a trezit din beție.

– Când și-a revenit, s-a dus la bancă și a luat un împrumut folosind casa drept garanție, explică Daniel.

– Voia ca noi să ne continuăm viața ca de obicei, până reușea el să facă mai mulți bani, continuă Evan. Ne-a arătat un fluturaș care anunța descoperirea de aur în vest. Nu am înțeles de ce a luat de bună prostia aia. Noi am văzut fluturași ca acela încă de când eram copii și știam că nimeni nu se întoarce bogat, dar el era sigur că aurul era soluția pentru problemele noastre neașteptate.

– Crede-mă, Vi, am încercat amândoi să-l convingem să renunțe. I-am spus că este o șansă de unul la un milion să găsească aur, că ar trebui un plan mai realist, dar nu am reușit să-l facem să se răzgândească.

Violet se uită prin camera goală, și umerii i se lăsară.

– Și presupun că o să-mi spuneți că după șapte luni nu a găsit aur?

– Mai rău, răspunse Evan.

– Ce-ar putea fi mai rău? zise ea și se făcu albă ca varul. Nu-mi spune că el e... că el e...

Nu putea să rostească „mort", dar Daniel interveni imediat:

– Nu, nu e vorba despre asta. Doar că el ne scria regulat și de ceva timp nu am mai primit nici o misivă. Și banii ni s-au terminat. Toate astea s-au întâmplat acum două luni. De aceea ți-am scris.

– Poate ar fi mai bine să ne lași să-ți spunem toată povestea, Vi, apoi s-ar putea să nu mai pui atâtea întrebări, sugeră Evan.

Se îndoia de asta, dar încuviință în timp ce bătea nervos din picior.

– Spune odată!

– Tata ne-a dat jumătate din banii împrumutați pentru a plăti ratele și pentru a ne acoperi cheltuielile, și cealaltă jumătate a luat-o cu el pentru minerit. Doar că ratele au crescut după patru luni și tot împrumutul trebuie plătit într-un an. Tata ne-a asigurat că se va întoarce în trei, maximum cinci luni, așa că ne-a spus să nu ne îngrijorăm. Însă din cauza acestor rate mai mari am fost nevoiți să vindem din lucruri.

– Nu am mai primit nici o scrisoare de la tata, deși părea foarte optimist în ultima.

– Mai degrabă încântat, îl corectă Daniel pe fratele său geamăn. Își încercase norocul în două orașe din vest, dar se dovediseră o pierdere de timp. Însă în ultima scrisoare ne-a spus că tocmai făcuse o descoperire în Butte, Montana, lângă o mină de argint cunoscută.

– Asta sună promițător, remarcă ea. E prea ocupat cu mineritul ca să scrie.

– Timp de două luni? Atât a trecut de la ultima lui scrisoare.

Umerii i se lăsară și mai mult.

Fie tatăl ei era mort, dar nu, refuza să creadă asta având în vedere că existau atâtea alte motive care să explice tăcerea lui, inclusiv ura sa față de scris. Știa din proprie experiență că era o persoană cu care cu greu puteai coresponda.

Apoi își dădu seama cât de gravă era situația.

– Asta înseamnă că ați pierdut casa deja? Avem voie să mai locuim aici? De ce mi-ați spus să vin? Cum aș putea eu să îndrept lucrurile?

Daniel întinse mâna spre ea ca să oprească întrebările.

– Domnul Perry, bancherul, a venit și ne-a bătut la ușă. Părea foarte bucuros că mai toată mobila s-a vândut, ca și cum asta ar fi însemnat că în curând casa va aparține băncii. Singurul tablou pe care nu-l vânduserăm era portretul tău. Nu ne puteam despărți de el. L-a văzut deasupra șemineului și a rămas pur și simplu vrăjit.

Privirea ei se îndreptă către șemineu, dar tabloul nu mai era.

– Și unde e?

– L-a luat drept plată pentru rata de luna trecută și... și... Daniel nu putu să mai continue.

Evan pufni și insistă:

– Spune-i!

– Spune-i *tu!*

– Unul din voi ar face bine să-mi spună, îi repezi ea.

Evan își coborî privirea în pământ înainte de a rosti:

– Vrea să te ia de nevastă. Ne-a spus că ne-ar șterge toată datoria dacă accepți. I-am zis că nu ești în țară și că ar dura ceva până te-am putea aduce aici. A zis că ne prelungește termenul de achitare al împrumutului până ajungi.

Era prea mult pentru ea. De fapt, îi venea greu să creadă toate aceste lucruri. Nici un ban? Doamne, Dumnezeule, chiar erau săraci acum?

– Presupun că nu e tânăr și simpatic, nu?

– Ai lua asta în considerare? întrebă Daniel mirat.

– Nu, dar aș vrea să-mi cunosc opțiunile.

– Nu e tânăr, nu e drăguț, e chiar gras, dacă vrei să știi, se grăbi Evan să adauge.

– Dar multe femei din cercul nostru social au căsătorii aranjate, sublinie Daniel. Cel puțin Perry este bogat, locuiește aici, în Philadelphia, și deja te dorește. Dacă te-ai căsători cu el, ai fi acasă cu noi, Violet, familia noastră ar fi din nou împreună, și problema cu casa s-ar rezolva!

– De asta m-ați chemat acasă, ca să mă jupoaie un lup gras? Acum înțeleg de ce scrisoarea voastră a fost atât de vagă!

Daniel suspină.

– Nu e așa. Ne-a fost dor de tine! Și întotdeauna am presupus că vei avea o căsătorie aranjată aici, în America, așa că nu-ți poți imagina cât de disperați am fost când ne-ai scris în primăvară că speri să te măriți în Anglia. Asta însemna că nu o să te mai vedem niciodată! Dacă tata era aici ca să-ți citească scrisoarea, suntem siguri că l-am fi convins să-ți interzică asta.

Violet își miji ochii la Daniel.

– Așa ați fi făcut? Serios?

Evan îl înghionti pe fratele său.

– Ți-am spus eu că nu o să fie de acord. Îi zâmbi lui Violet adăugând: dar mă bucur că te-ai întors, Vi, chiar dacă se întâmplă în aceste împrejurări disperate.

– Mulțumesc, dar opțiunea Perry este tăiată de pe listă.

– Avem altele?

– Desigur, răspunse ea prematur. Lăsați-mă o clipă să-mi adun gândurile.

Începu să se plimbe de colo-colo. Bineînțeles, băieții puteau să se întoarcă în Anglia cu ea, chiar dacă nu le plăcea acolo, dar asta însemna să piardă casa, casă în care își petrecuseră copilăria și în care trăiseră toată viața lor. Poate unchiul ar fi fost de acord să plătească împrumutul pentru ei, dar ar fi durat mult până ajungea o scrisoare la Londra și până primeau răspuns.

Începu să se uite exasperată în tavan.

– Vă dați seama că, dacă mi-ați fi scris toate aceste lucruri în scrisoare, veneam cu suficienți bani pentru a plăti împrumutul, și astfel nu ați mai fi fost îngrijorați că pierdeți casa?

– Am discutat despre asta, replică Daniel, și am conchis că tata ar fi fost furios dacă am fi cerut bani de la familia Faulkner. De aceea ți-am scris în speranța că ai putea fi interesată de domnul Perry și... Observând privirea arzătoare a lui Violet, se opri, apoi

adăugă: Dar există o urmă de speranță acum că tata are o mină. Numai că nu știm exact unde se află aceasta sau unde e el.

O mină care nu producea nimic încă, dar care ar fi putut avea potențial, deși asta s-ar putea să nu se întâmple la timp. Poate că ar fi reușit să plătească ea următoarea rată cu banii pe care tatăl său îi dăduse ei atunci când plecase la mătușa Elizabeth. Nu avusese nevoie să cheltuie nimic din ei. Dar dacă folosea banii ca să plătească împrumutul, nu-i mai rămânea suficient pentru a rezolva cealaltă problemă: găsirea tatălui lor.

Capitolul 3

Ora cinei se apropia, așa că se duseră să continue discuția în bucătărie. Aveau un plan sau, mai degrabă, ea venise cu un plan destul de rezonabil. Cel puțin i se părea cea mai rezonabilă opțiune la care se putea gândi. Era uimitor că mai putea gândi, având în vedere cât de tulburată se simțise după ce aflase că nu mai era o moștenitoare, ci o fată săracă. Prima breșă în plan apăru când se opri în hol să-i explice servitoarei ce aveau de făcut mâine și fu întâmpinată de un refuz categoric.

– Nu aș fi acceptat niciodată să vin aici, dacă nu aveam bani să mă întorc la Londra, și e bine că am insistat să fie așa, explică Jane cu o expresie încăpățânată. Așa că mă întorc! Va trebui să angajați o nouă cameristă, domnișoară.

Nu aveau timp de asta.

– Jane, în doar câteva zile vom fi în Montana, mergem cu trenul. O să fie interesant! Nu vrei să vezi...

– Am citit niște romane despre locurile sălbatice din vest. Sunt indieni și urși, și dueluri la toate colțurile. Nu, domnișoară, nu merg nicăieri în afară de acasă!

Femeia își luă bagajul și ieși din casă.

Violet le aruncă o privire exasperată fraților ei, avertizându-i să nu râdă, însă fu dezarmată văzându-i pe aceștia cum o priveau rugător, sperând că ea o să le gătească ceva. Râse.

– Voi chiar credeți că mătușa Elizabeth m-a lăsat să mă apropii de bucătărie? Habar nu am să gătesc, dar cum ați supraviețuit până acum, bănuiesc că ați învățat cum se face.

– Nu prea, comentă Evan. Dar măcar e mâncare și ne ține de foame.

– Chiar dacă nu va avea nici un gust, o avertiză Daniel. Și mâncatul în picioare nu face bucatele mai gustoase.

Vânduseră tot, chiar și masa din bucătărie, așa că ea le sugeră:

– Mai bine v-aș duce la un restaurant să luăm cina.

– Nu poți, nu dacă vrem să păstrăm secretă întoarcerea ta. Dacă ne întâlnim cu domnul Perry?

Era puțin probabil, însă dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci planul ei ar fi fost dejucat. Nu-și putea permite așa ceva.

– Plecarea cameristei nu-mi schimbă planul, ei bine, îl schimbă, dar asta înseamnă doar că unul din voi va trebui să vină cu mine să-l căutăm pe tata, în timp ce celălalt va rămâne aici pentru a-l convinge pe domnul Perry să ne păsuiască o lună de la plata ratei. E nevoie să tragem la sorți?

Deja discutaseră despre asta. Aveau de gând să-i spună lui Perry că ea trimisese o scrisoare în care zicea că are nevoie de timp pentru a se gândi la propunerea lui de căsătorie. Voia să scrie epistola chiar în seara aceea, în cazul în care el ar fi cerut să o vadă. Avea încredere că se va întoarce din Montana în mai puțin de o lună fie cu destui bani de la tatăl ei pentru a salva casa, fie cu tatăl ei care ar putea vorbi cu bancherul pentru a modifica împrumutul.

Daniel vorbi primul:

– Evan trebuie să rămână! Curtează o moștenitoare foarte bogată și nu poate să piardă legătura cu ea. Căsătoria lui cu ea ne-ar putea scoate din impas, dar trebuie să se grăbească.

– Mai sunt încă trei care o curtează, așa că nu sunt sigur că asta e o soluție, deși am ceva speranțe, dar lucrurile astea nu pot fi grăbite.

– O iubești? întrebă Violet.

– Nu, nu încă, însă e tare frumușică, așa că sunt dispus să fac acest sacrificiu, chiar dacă tu nu ești. În plus, ei îi place de mine, adăugă el rânjind.

Violet își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că fetei îi plăcea de el. Evan și Daniel erau amândoi foarte chipeși. Nu trebuiau să se sacrifice alegând o soție și în același timp nu ar fi trebuit să ajungă săraci. Avea de gând să poarte o discuție serioasă, chiar tăioasă, cu tatăl ei pentru felul iresponsabil în care irosise moștenirea și pentru faptul că îi adusese în situația asta.

Se întoarse către Daniel, pe care tocmai îl numise partenerul ei de călătorie. Acesta oftă.

– Urăsc să recunosc asta, dar și eu am o obligație. Aș fi plecat de mult să-l caut pe tata, dacă nu aveam. Deși, eu cred că e teafăr. Știi cât de charismatic e. Își face prieteni peste tot, vrăjește oamenii în așa fel încât îl ajută oriunde merge.

– O obligație? întrebă ea îngrijorată la gândul de a călători până în Montana fără măcar unul dintre frații ei.

– E vorba despre o datorie pe care o am față de un prieten, explică Daniel roșind. Am pierdut la jocuri, chiar credeam că o să câștig, dar nu am reușit și nu aveam bani ca să-i plătesc. Dacă nu-mi era prieten, cu siguranță aș fi ajuns la închisoare. Ar fi așteptat până puteam să-i plătesc, dar apoi a venit sora lui în oraș, așa că el s-a oferit să-mi șteargă datoria, dacă sunt de acord să ies cu ea cât timp e în vizită. Sincer, am fost încântat de idee, mai ales că trebuie să recunosc că nu aveam bani să-i plătesc. Trebuia să dureze doar câteva săptămâni, dar ea a decis să-și prelungească șederea.

– Cât îi datorezi?

– Nu te supăra pe el, Vi, dacă ar fi avut noroc ar fi putut transforma acel pariu în următoarea noastră plată pentru împrumut. Și-n plus, nu uita că tata ne-a spus să ne continuăm viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu a fost ușor să ne ascundem situația față de prietenii noștri, completă Evan care tăia morcovi.

– Cât îi datorezi? repetă ea cu mai multă asprime în glas.

– Doar cincizeci de dolari, care par o avere acum că ne flutură vântul prin buzunare.

Nu-i plăcea deloc să-și știe frații așa, cerșind după mărunțiș, dar răsuflă ușurată la auzul sumei.

– Pot să plătesc eu suma asta, astfel încât Daniel să vină cu mine în Montana. Când el începu să rânjească, adăugă: Nu te arăta atât de încântat, s-ar putea să trebuiască să-l ajuți pe tata cu mineritul.

Daniel gemu, iar Evan începu să râdă în timp ce punea carnea de vită cu morcovii la cuptor. Violet continuă cu ordinele:

– Evan, cât vom fi plecați, tu vei continua să-i faci curte alesei tale și să te ocupi de domnul Perry, totodată, ai putea să încerci discret să afli dacă mai e cineva interesat să cumpere această casă, în nefericitul caz în care o vom pierde. Vânzarea casei ne va permite să plătim împrumutul la bancă și orice alte datorii mai ai și să mai rămânem și cu ceva profit.

– Știi că acum vorbești ca o britanică, nu? zise uimit Daniel.

Violet ridică din sprâncene.

– La ce te așteptai? Am trăit în Londra la fel de mult ca aici, bineînțeles că am prins accentul și am învățat câteva expresii cu care voi sunteți mai puțin familiarizați.

– Vorbești exact ca mătușa Elizabeth atunci când a venit să te ia, furioasă că tata ți-a permis să te transformi într-o băiețoaică, adăugă și Evan.

– Nu eram băiețoaică. Oricum, după câteva luni de stat aici cu siguranță o să vorbesc din nou ca o americancă, replică ea râzând.

– Nu o să rămâi? Nici dacă îl aducem pe tata acasă, și toate vor fi din nou așa cum ar trebui să fie?

Daniel părea atât de încrezător, încât aproape îi venea să-i spună ce și-ar fi dorit să audă. Însă dacă toate ar fi fost cum trebuie, viața ei nu ar fi trebuit să se schimbe și s-ar fi putut întoarce la Londra pentru a bucura de sezon.

– Nu, dar o să încep să vă vizitez mai des acum că am terminat și școala. Nu le voi cere tatei și lui Evan să mai facă această călătorie, dar tu ai putea, să știi. În orice caz, nu am de gând să mai las să treacă alți cinci ani fără să ne vedem, vă promit asta.

– Dar de ce să te întorci? protestă Daniel.

– Chiar înainte de a veni încoace, l-am cunoscut pe bărbatul cu care am de gând să mă mărit, Elliott Palmer, un lord englez. Și intenționez să mă întorc cât de repede în Londra, pentru că nu vreau să-l pierd în fața altei debutante. Acum să ne concentrăm asupra planului nostru. Evan, tu o să-l convingi pe Perry să ne mai acorde timp și sper ca scrisoarea pe care o voi compune în această seară să fie de ajutor, iar eu și Daniel ne vom întoarce din Montana cu vești bune sau cu tata.

– Să-mi trimiteți vorbă imediat. Vreau să știu că este bine, îi rugă Evan.

Violet își dădu seama că Evan era îngrijorat, probabil și Daniel, dar nu voiau ca ea să simtă asta și să se îngrijoreze la rându-i.

– Sunt sigură că cineva v-ar fi anunțat dacă ceva rău i s-ar fi întâmplat, mai ales că tata deține o proprietate în Montana, dacă exploatarea minieră poate fi numită astfel. Așa că e bine că nu ați auzit nimic. Probabil este mult prea ocupat cu treaba, dorindu-și să facă cât mai mulți bani pentru a ne scoate din încurcătură, și cine știe cât de departe e de oraș ca să expedieze o scrisoare cu poșta. Acum, mai există în casa asta un pat în care să pot și eu să dorm la noapte?

Capitolul 4

În dimineața următoare, Violet era puțin cam agitată înainte de a pleca la gară împreună cu Daniel. În ziua anterioară, când fratele său se dusese să-și plătească datoria la prietenul lui, îl rugase să-i cumpere o valiză, întrucât nu avea sens să care după ea unul dintre cuferele cu care venise, de vreme ce se așteptau să stea în Montana doar câteva zile. El reveni cu vești bune. Prietenul lui refuzase să-i ia banii, asigurându-l că timpul petrecut cu sora lui era o plată în sine.

Ea era mai îngrijorată în legătură cu alți creditori pe care frații ei îi menționaseră, însă amândoi o liniștiseră spunându-i că totul era încă sub control, fiindcă nici unul dintre acei negustori nu aflase de noua lor situație financiară. Totuși, îi dădu lui Evan niște bani, dorindu-și să-i fi lăsat mai mult, dar trebuia să se asigure că va avea destui pentru toată familia, cel puțin o perioadă, în cazul în care tatăl lor nu dăduse lovitura în vest. Însă era optimistă și abia aștepta să-l revadă.

Tocmai cumpăraseră bilete pentru trenul care era pe punctul să plece. Urcă înaintea fratelui ei și îi păstră și acestuia un loc. Credea că el se afla în spatele ei. Când se întoarse, văzu cum un polițist tocmai îl reținuse și îl ducea departe de peron. El striga, încercând să-i spună ceva, dar din cauza ferestrelor închise, ea nu putea auzi nimic clar. Alergă către ieșire și dădu să coboare, însă trenul porni.

– E croitorul meu. Crede că vreau să plec din oraș fără să-i plătesc. O să discut cu el și... îl auzi în cele din urmă pe Daniel.

Nu mai avea cum să coboare din tren nici dacă ar fi dorit. Luă în considerare să se arunce, dar nu voia să-și rupă o mână sau un picior și apoi să nu mai poată să meargă nicăieri. Însă nu voia să călătorească singură nici măcar pentru o zi. Măcar de-ar fi fost camerista cu ea, dacă lui Jane nu i-ar fi fost atât de frică de această călătorie – Doamne, Dumnezeule, acum se temea și ea la fel ca Jane.

Daniel ar putea să o urmeze a doua zi în cazul în care reușea să returneze biletul și să-și ia unul nou. Însă ar fi în urma ei cu o zi pe durata întregii călătorii, dacă ea nu se oprea la prima stație să-l aștepte. Însă nu puteau să piardă timpul, în curând trebuia plătită următoarea rată.

În cele din urmă, alungă aceste temeri când se uită prin vagon și observă că ceilalți pasageri erau bine îmbrăcați și păreau la fel de respectabili ca ea.

Se așeză și privi în gol pe fereastră. La prima oprire îi trimise lui Evan o telegramă spunându-i că-l va aștepta pe Daniel în Butte. Dar mai târziu, în săptămâna aceea, aproape că se răzgândi când trenul traversă ceea ce era considerat vestul.

Nu-și închipuise că îi vor trebui șase zile ca să ajungă la destinație, mai ales că frații ei se tot lăudaseră că va merge cu cel mai rapid tren din lume. Erau dezinformați. Rețeaua transcontinentală utiliza aceleași trenuri ca și celelalte căi ferate, doar că se credea că era cea mai rapidă, pentru că traversa toată țara fără să se oprească în fiecare oraș pentru pasageri. În Utah trebui să schimbe trenul din nou pentru a continua călătoria, în nord, către Montana, și la fiecare oprire era obligată să doarmă în așteptarea noilor vagoane, fapt pentru care pierduse câte o zi pentru fiecare oprire, precum și bani la fiecare hotel în care se cazase. De-acum, trebuia să fie atentă cu fiecare bănuț.

Violet simți că intrase într-o lume total diferită după ultima schimbare a trenului. Pasagerii din est cu care călătorise până atunci și a căror companie o făcuse să se simtă liniștită își continuau drumul către California, în timp ce ea mergea în nord. Când se uita pe fereastră, vedea doar spații deschise, păduri virgine, lacuri atât de întinse, încât nu le vedea tărmurile îndepărtate. Priveliștea o fascina și s-ar fi bucurat de călătorie dacă nu ar fi fost singură, mai mult, curiozitatea ei crescu în momentul în care îi observă pe noii pasageri, care păreau a fi cowboy, fermieri, oportuniști care visau să devină bogați în Butte. Oare tatăl ei se simțise la fel de entuziasmat și optimist ca oamenii aceștia când venise în vest? El întotdeauna era încrezător în succesul său.

Când ajunse în Montana, Violet nu și-ar fi imaginat niciodată un oraș ca Butte. Școala nu o pregătise pentru frontiera americană. Studiase istoria europeană și despre războaiele pe care Anglia le purtase cu America, dar pe englezi nu-i interesa partea de vest a Americii pe care o considerau primitivă și sălbatică. Aflase de la unul dintre

pasageri că Montana nici măcar nu era un stat, ci un teritoriu al Statelor Unite ale Americii. Pentru un oraș de frontieră, Butte era mai mare decât s-ar fi așteptat, plin cu tot felul de afaceriști, cu numeroase hoteluri, chiar și săli de spectacole, deși multe dintre acestea păreau mai mult saloane. Nu semăna cu nici unul dintre orașele în care crescuse. Clădirile erau din lemn și joase, nici una nu părea mai înaltă de două niveluri. În acea după-amiază de sâmbătă era incredibil de aglomerat și, mai rău, plin de praf de la atâția oameni mergând și călărind pe străzi. Majoritatea bărbaților erau îmbrăcați în haine de lucru. Văzu foarte puține pălării, și nimeni nu purta costum. Femeile erau îmbrăcate simplu, cu excepția câtorva, pe care le observă șocată, îmbrăcate în rochii scurte. Erau prea multe de înțeles, așa că nici nu încercă. Pur și simplu, se îndreptă către hotelul care i se păru cel mai respectabil, plăti o cameră și adormi imediat, ruptă de oboseală.

În dimineața următoare era nerăbdătoare să înceapă să-și caute tatăl. După ce luă micul dejun în restaurantul hotelului, îl întrebă pe îngrijitor cu cine ar fi indicat să vorbească pentru a găsi o persoană dispărută. Acesta îi oferi indicații cum să ajungă la biroul șerifului. Mai întâi, se opri la biroul telegrafului ca să vadă dacă avea vreo veste de la frații săi. Nu avea, așa că le trimise ea o telegramă pentru a-i anunța că ajunsese cu bine în Butte. Îi dădu funcționarului adresa hotelului în care era cazată, ca orice răspuns din partea fraților ei să-i fie transmis rapid.

La ora aceea a dimineții, străzile nu erau atât de aglomerate. Erau doar câteva căruțe care livrau bunuri. Minerii care umpluseră orașul cu o zi în urmă probabil plecaseră sau dormeau pentru a-și reveni din beție. Noaptea, Violet se trezise de două ori din cauza unor împușcături.

Cum se descurcase tatăl ei în orașul ăsta? Charles Mitchell era un gentleman înnăscut, întotdeauna impecabil îmbrăcat. Nu văzuse nici un bărbat purtând costum nici cu o zi în urmă și nici în acea zi. Singurii bărbați pe care îi văzu purtau haine de lucru, pantaloni, cămăși, pălării cu boruri largi și centuri pentru pistoale. Acestea din urmă făceau ca orașul să-i pară străin și să-și dorească să plece cât mai repede. Spera să-l găsească pe tatăl ei în acea zi și a doua zi să fie în trenul de Philadelphia cu vești bune pentru frații ei.

Pe veranda clădirii unde se afla biroul șerifului un bărbat stătea pe un scaun. Părea că doarme cu capul sprijinit de perete și cu pălăria

acoperindu-i chipul. Când trecu pe lângă el ca să intre, încercă să nu-l deranjeze.

– Șeriful? îl întrebă ea pe omul care stătea după birou. Acesta era de vârstă mijlocie, proaspăt bărbierit și îmbrăcat cu o cămașă cu mâneci suflecate peste care purta o vestă de piele.

Bărbatul ridică privirea din ziarul pe care îl citea.

– Nu, doamnă. Șeriful este plecat la pescuit cu fratele său, așa cum face în fiecare sfârșit de săptămână. Sunt ajutorul de șerif Barnes. Cu ce pot să vă ajut?

– Tatăl meu, Charles Mitchell, a dispărut. A venit aici acum câteva luni. Din ce am înțeles a revendicat un teren în această zonă. Așa se spune cred, nu?

– Da, sunteți destul de aproape, rânji ajutorul de șerif. Și ce vă face să credeți că lipsește?

– Pentru că obișnuiește să scrie acasă destul de des, dar nu a mai trimis o scrisoare de când ne-a informat că a ajuns aici și a început să execute lucrări miniere. De atunci, nimic. Ne temem că ar putea fi rănit sau... mai rău.

Bărbatul arboră o expresie sobră și zise:

– Asta putem afla imediat.

Deschise un sertar și scoase un registru. Îl răsfoi de câteva ori, apoi o privi din nou. Expresia lui îi făcu inima cât un purice.

– Șeriful se ocupă de obicei cu veștile rele, dar cum e plecat, evident că nu o să-l așteptăm, spuse el cu un vădit disconfort. Îmi pare rău, domnișoară! Tatăl dumneavoastră a murit acum două săptămâni. Era cunoscut la noi sub numele de Charley, nu că l-ar fi cunoscut cineva bine. Îmi aduc aminte că domnul doctor Wilson ne-a spus. El este cel care îl înlocuiește pe doctorul Cantry când acesta e plecat. Tatăl dumneavoastră a fost pacientul doctorului Cantry mai bine de o lună, însă nu și-a mai recăpătat cunoștința după accidentul care a avut loc la mina lui. Un alt proprietar de mină l-a dus la doctor. El e cel care l-a găsit. Cred că minele lor se află în aceeași zonă.

Ajutorul de șerif o ajută să se așeze pe un scaun când văzu că era pe punctul de a leșina. Îl auzea, dar cumva cuvintele pluteau deasupra ei. Mort? Frații ei o să fie la fel de îndurerați ca ea la aflarea veștii. Fusese atât de sigură că astăzi urma să se întâlnească cu tatăl ei. Nu putea să creadă că nu avea să-l mai vadă niciodată! Chiar era mort?

O batistă flutura în fața ei. Își dădu seama că plângea. Trecuse atât de mult timp de când nu îl văzuse pe tatăl ei, și totuși avea atâtea amintiri cu el, plimbări și picnicuri în parc, îi învățase pe ea și pe frații ei să înoate în lacul Springton, plimbări cu barca pe râul Delaware, toți patru adunați în salon în timp ce el le citea, ea stând strâns lipită de umărul lui, iar băieții așezați la picioarele lui. Amintirile o năpădiră. Vestea o copleșise. Ce să facă acum?

– Callahan, bărbatul care l-a adus pe tatăl tău în oraș, se interesa de el de fiecare dată când cobora de pe dealuri. A lăsat chiar și niște bani de înmormântare, în caz de nevoie. Din păcate, s-a întors în oraș la câteva zile după ce a murit tatăl dumneavoastră, iar el fusese deja îngropat în cimitirul de la marginea orașului.

Efectiv amorțise! Nu putea să fie mort. Trebuia să fie o greșeală, un alt bărbat cu același nume...

– Doctorul Cantry s-ar putea să aibă mai multe informații. Cât despre Morgan Callahan, ei bine, el nu prea trebuie luat în seamă.

– De ce?

– Callahan e un soi de pustnic, locuiește undeva printre dealuri și nu vine în oraș prea des. Majoritatea îl consideră un om al munților, mai ales după ce a apărut într-o blană de urs iarna trecută, arătând la fel de neîngrijit ca un animal. Se și comportă ca un urs, dacă mă întrebi pe mine. Se pare că s-a ocupat de minerit în tot acest timp, ceea ce nu e surprinzător având în vedere că proprietarii de mine mari se grăbesc să le achiziționeze pe cele mici. Se răspândise vestea că Morgan găsise o mină bogată în argint și că doar tatăl tău știa unde se afla. Oricum, Morgan este mult prea ursuz și necioplit ca să discute cu o domnișoară ca dumneavoastră.

Ea încuviință.

– Lucrurile tatălui meu? Unde sunt?

– Probabil tot la mina lui. Și cred că o să trebuiască să închideți contul tatălui dumneavoastră, dacă a avut unul, doar că va trebui să așteptați până se deschide banca mâine.

– Doctorul unde e?

O ajută să se ridice pentru a o conduce afară.

– Pot să vă duc eu la el. S-ar putea să vă poată recomanda și ceva împotriva șocului pe care-l simțiți acum.

– Și unde este mina tatălui meu?

– Va trebui să verificați acest lucru la oficiul de revendicări, deși nu vă va ajuta prea mult, fiindcă ei nu vă pot confirma decât că are o mină. S-ar putea să vă spună în mare cam pe unde se află, dar

mai mult nu. Oricum, o să aveți nevoie de o călăuză, mai ales dacă e aproape de cea a lui Callahan, deși mă îndoiesc că știe cineva unde se află exact. Morgan pare destul de obsedat să păstreze secretul locului, așa că mereu pleacă din oraș în altă direcție față de cea din care a venit.

În ciuda acestor argumente, trebuia să întrebe:

– Dar domnul Callahan mi-ar putea arăta?

Ajutorul de șerif oftă.

– S-ar putea să fie singurul care știe exact unde e, dar, sincer, domnișoară, nu este o persoană cu care ați vrea să aveți de-a face.

– E în oraș?

– Nu, zise el parcă bucuros. Nu, cel puțin nu am auzit să fie și aș fi auzit dacă era. Lumea bârfește când apare el, și asta nu se întâmplă des. Și când vine, petrece doar o seară în oraș la un hotel, apoi a doua zi pleacă. Dar pot să vă arăt hotelul la care stă de obicei. Puteți să-i lăsați un mesaj dacă doriți. Poate o să vă deseneze o hartă și veți putea angaja pe cineva mai drăguț ca să vă arate calea, rosti el neîncrezător.

Cum Morgan păstra secret amplasamentul minei, nu ar desena niciodată o hartă, chiar dacă era pentru fiica prietenului lui. Fuseseră oare prieteni? Sau doar cunoștințe? Nu, trebuiau să fi fost prieteni, dacă Callahan plătise pentru înmormântarea lui, așa că poate ar fi desenat o hartă, dacă s-ar fi ajuns la asta. Și dacă s-ar fi ajuns...

– Mi-ați putea arăta hotelul mai întâi? întrebă ea.

– Sigur.

Recepționerul de la hotelul care se afla într-o zonă mai nouă a orașului față de cea unde se cazase ea îi spuse că nu-l mai văzuse pe Callahan de câteva săptămâni.

– Mă cam așteptam să aud asta, mărturisi ajutorul de șerif Barnes, dar observându-i expresia deznădăjduită se grăbi să adauge: Astea sunt vești bune, mai ales dacă vă doriți să-l întâlniți, asta înseamnă că trebuie să vină în oraș într-o săptămână sau două. O să întreb, dar sunt sigur că Morgan are un motiv bine întemeiat pentru a păstra secret locul minei. Până nu demult era o competiție pe viață și pe moarte între mineri, asta până când proprietarii mari au cumpărat toate minele mici. Toți minerii pe care-i vezi în oraș lucrează pentru ei. Nu mai sunt mine mici în oraș, de aceea cred că mina lui Morgan e la o distanță mare de Butte și de-aia nu ajunge des în oraș. Dar mai bine vă propun să mergem la cabinetul doctorului, nu e departe,

e pe strada următoare, și el locuiește la etaj, așa că el e acolo, chiar dacă e închis cabinetul.

O neliniști faptul că trebuia să-l aștepte atât de mult pe acest Callahan doar pentru a afla dacă tatăl ei găsise ceva metal care putea fi vândut. Dar poate avea să obțină mai multe răspunsuri mâine la bancă, dacă exista o sumă decentă în contul tatălui.

– E incredibil cum știți totul despre minerii din acest oraș, remarcă ea în drum spre doctorul Cantry. Cum faceți asta? Cum e posibil?

Ajutorul de șerif chicoti.

– Nu este. Vin aici oameni din toată lumea, irlandezi, galezi, germani, chinezi, chiar și sârbi, doar ca să numesc câțiva, și mulți dintre emigranți au renunțat la minerit și și-au deschis afaceri.

– Atunci cum se face că știți atât de multe despre domnul Callahan?

– Asta pentru că îi cunoaștem familia. Au o fermă mare la est, în Nashart. Obișnuiau să se ocupe de turmele noastre, de păstorit, asta până când calea ferată a ajuns în orașele lor, și noii fermieri s-au mutat mai aproape de noi, în Bozeman. Când Morgan a venit aici anul trecut, circula zvonul că este oaia neagră a familiei și că a fost renegat. Însă e doar un zvon, iar Morgan e suficient de dificil din fire, așa că mai bine nu pomeniți nimic despre aceste lucruri dacă-l întâlniți.

Dacă? Da, poate că nu va trebui să-l aștepte dacă exista o sumă substanțială în contul lui Charles. Îi putea lasă pe frații ei să decidă ce să facă cu mina tatălui lor, iar ea se putea reîntoarce în Anglia.

Doctorul nu era acasă când ajunseră ei, era plecat să facă o consultație la domiciliu. Hotărî să-l aștepte acolo, nu avea altceva mai bun de făcut, în afară de a-și anunța frații că ceea ce nici unul dintre ei nu dorise să accepte nici măcar ca o posibilitate îndepărtată era adevărat – tatăl lor era mort.

Capitolul 5

Impasul în care se afla Violet era tot mai mare. De ce-și închipuise că putea să facă față singură situației? Din cauza durerii, nici măcar nu conștientiza cât de disperată era.

Scurta conversație pe care o avusese cu medicul dezvăluise ceva ce frații ei nu știau, Charles plecase de acasă bolnav de inimă. Îl vizitase pe doctorul Cantry la scurt timp după ce ajunsese în oraș, plângându-se de dureri în piept. Acesta îl avertizase să evite situațiile stresante pentru că îi puteau cauza cu ușurință un infarct, și totuși Charles plecase de acolo direct la mină? La ceva atât de stresant? Cantry îi spuse că cel mai probabil un infarct i-a cauzat moartea, a căzut, s-a lovit la cap și nu s-a mai trezit.

În dimineața următoare, prima oprire a fost la oficiul de revendicări. Bărbatul de acolo îi confirmă că Charles Mitchell înregistrase o mină, însă politica băncii nu îi permitea să arate nimănui unde se afla aceasta, nici măcar rudelor apropiate. Totuși, îi dădu un indiciu, precizând că nici o hartă nu ar fi de folos, întrucât acea zonă nu este cartografiată corespunzător.

– Puține mine sunt. Dacă minerul este acolo, mina este acolo, interesele lui sunt acolo, ca urmare tot locul e al lui. Dacă apare vreo dispută, cel care are dovada de proprietate mai veche câștigă.

Pesemne Violet arăta foarte nedumerită, fiindcă bărbatul adăugă:

– Nu e atât de obscur ca sistem, oricât de ciudat ar suna, domnișoară. Noi nu suntem aici să-i ajutăm pe oameni să găsească minereu, ci doar să înregistrăm când l-au găsit.

Credea că pricepuse, deși nu-și putea da seama cum de reușise tatăl său să găsească minereu, dar măcar își confirmase o presupunere, și anume că tatăl ei avea o mină în acea regiune.

Decise să amâne trimiterea unei a doua telegrame fraților ei până mergea la bancă, unde se și îndrepta. Voia să aibă și niște vești bune, pe lângă cele rele. Dar nu putu să facă asta, tatăl ei nu avea nici un cont la banca din acest oraș.

Descoperi un posibil motiv pentru această situație când îl rugă pe funcționar să verifice încă o dată registrele.

– Acum trei luni am fost jefuiți, așa că nu mă surprinde faptul că tatăl dumneavoastră nu a avut încredere în banca noastră și nu a vrut să-și lase banii aici. În general, minerii trimit banii direct acasă sau îi ascund, iar negustorii din oraș își țin banii în propriile seifuri. S-ar putea să treacă ani până să-și revină banca, dacă acei bani nu sunt găsiți, îi explică el morocănos.

Nu avea nici o veste bună pentru frații ei și nici nu mai putea amâna transmiterea veștilor rele. Îl întrebă pe Daniel de ce nu venise la Butte, așa cum îi promisese, și îi mărturisi că încă avea nevoie de el ca să găsească banii tatălui. Apoi așteptă răspuns în camera ei timp de două zile. Când își mai reveni din șoc și din durere, își dădu seama că mai bine s-ar fi mutat la hotelul care îi plăcea lui Callahan, pentru a fi sigură că o să-l întâlnească când acesta ajungea în oraș.

După schimbarea hotelului, se duse cu flori la mormântul tatălui și plânse din nou. Exploră și orașul, în încercarea de a-și umple timpul, dar curând renunță din cauza fluierăturilor și remarcilor pe care le primea din partea bărbaților când trecea pe trotuar.

Ziua stătea în noua ei cameră, iar seara cobora doar pentru cină. În prima noapte în noul hotel o întâlni pe Katie Sullivan, un spirit înrudit. Era o fată plină de viață, cu părul roșu și ochii verzi, destul de drăguță, fără pic de accent irlandez. Trăia cu familia ei în Chicago și venise în Butte doar ca să-și viziteze tatăl.

Violet presupuse că fusese invitată de Katie și de logodnicul ei Thomas să stea cu ei la masă datorită hainelor pe care le purta. Atât de puțină lume era îmbrăcată la modă în acest oraș, încât ea ieșea în evidență, la fel și Katie, așa că în mod firesc fuseseră atrase una de cealaltă de interese aparent comune – cel puțin în materie de modă.

Afinitatea dintre ele crescu în momentul în care Violet se prezentă și menționă numele tatălui ei.

– Prietenul lui Morgan Callahan? întrebă ea.

– Îl cunoști?

– Dumnezeule, nu! Și nici nu m-aș apropia de un asemenea individ. Dar toată lumea a auzit de el. Se spune că a fost cowboy transformat în vânător, transformat în miner și acum e pur și simplu nebun de atâta singurătate, în orice caz o persoană nesociabilă. În plus, tatălui meu nu-i place omul, spune despre el că e cel mai încăpățânat om – ăăă... catâr – pe care l-a întâlnit vreodată. Shawn Sullivan este

tatăl meu și ni se va alătura în curând. Întârzie. Ar fi bine să nu pomenești nimic de Callahan de față cu el.

Violet înțelese îngrijorarea din vocea fetei și încuviință.

– Dar nu voi face asta și nici nu vreau. Însă am fost informată că el ar putea să-mi arate unde este mina tatălui meu. Sper să-mi facă o hartă a locului.

– O hartă? Asta ar fi ideal, nu? Încearcă să petreci cât mai puțin timp posibil cu el.

Urmând sfatul lui Katie, Violet nu-l menționă pe Callahan în discuțiile cu Shawn Sullivan. Era un domn vorbăreț odată ce se relaxa, de vârstă mijlocie, perspicace, corpolent și cu un accent irlandez foarte distinct. Se pare că se întâlnea cu logodnicul lui Katie pentru prima oară, acesta fiind și scopul vizitei lui Katie în Butte. Restul serii bărbatul îl chestionă pe potențialul ginere, întrebându-l despre familia sa, relațiile sale, mijloacele de care dispunea. Dar odată ce își dădu binecuvântarea pentru această uniune, adăugând râzând că totuși s-ar putea să mai aibă niște condiții, atât el, cât și Thomas se relaxară și se bucurară de cină.

– A, Mitchell? Numele îmi sună cunoscut, rosti domnul Sullivan ațintindu-și ochii verzi asupra lui Violet.

– Tatăl meu a fost în zonă cu câteva luni înainte de a muri, explică ea, adăugând plină de speranță: Poate l-ați întâlnit?

– S-ar putea să fi lucrat pentru mine, dacă era miner.

– Nu, a avut propria mină, doar că încă nu știu unde.

– Păi, asta nu-i bine.

Păru să-i pară rău pentru ea, ca și cum nu credea că ar putea să aibă noroc să găsească mina, fapt care o dezarmă. Ascultă cu dezinteres restul conversației despre familia lui din Chicago.

Dar se pare că mai târziu în acea seară Katie îi spusese tatălui ei că Violet intenționa să discute cu Morgan Callahan și îi explicase de ce. Mai mult, a doua zi primi un bilețel de la Shawn Sullivan, care o informa că, în cazul în care obținea o hartă a locului unde se afla mina tatălui ei, i-ar face plăcere să-i pună la dispoziție o escortă armată care să o ducă acolo. Ce drăguț din partea lui!

A doua zi, după plecarea lui Katie la Chicago pentru a face pregătirile de nuntă, Violet rămase mai mult în camera ei cu lucrul de mână. Micul gherghef și ața erau singurele lucruri neesențiale pe care le pusese în valiză, pentru că brodatul era unul dintre hobby-urile ei. Ieșea din hotel doar ca să meargă la mormântul tatălui, unde petrecea ore bune plângând, și se oprea la oficiul de telegraf

de două ori pe zi, deși primise asigurări că orice telegrame care vor veni pentru ea îi vor fi livrate la hotel.

Nu primi o telegramă de la frații ei decât abia mai târziu în acea săptămână și nu era ceea ce sperase ea. Spuneau că le era imposibil să i se alăture, dar aveau încredere că va găsi mina tatălui, locul unde cel mai probabil își ascunsese banii. Deja ajunsese la concluzia că, dacă Charles avusese ceva bani, acolo erau, așa că trebuia să depună toate eforturile pentru a o găsi, dar nu se așteptase să continue această călătorie singură. Cum să facă asta? Și cât timp îl mai puteau amâna pe domnul Perry? Trecuseră deja două săptămâni de când plecase din Philadelphia și o săptămână de când îl aștepta pe Callahan. Nu putea să-l aștepta la nesfârșit, întrucât exista pericolul ca în următoarea telegramă să afle că pierduseră casa. Încă o săptămână cel mult și apoi intenționa să plece. Începu să aștepte în holul hotelului. Nu-și permitea să piardă ocazia de a-l întâlni, în cazul în care-și făcea apariția.

Câțiva oameni se cazară în acea zi, inclusiv o doamnă îmbrăcată la modă. Altcineva care venea din est? Violet se gândi să se prezinte, însă o auzi pe tânăra femeie răstindu-se la unul dintre bărbații care o însoțeau, după care alergă pe scări. În dimineața următoare Violet întrebă din nou la recepție de Callahan, ceea ce făcuse toată săptămâna. Nu putea să piardă ocazia și nici să depindă de angajații hotelului că-l vor informa când va ajunge sau că-i vor da biletelul ei. În acea zi era un recepționer nou, unul pe care nu-l cunoștea, așa că fu nevoită să-i explice cine era și că era crucial să vorbească cu Morgan Callahan când avea să se cazeze, iar biletelul pentru el se afla întotdeauna la recepție. Deschise câteva sertare până îl găsi.

– Știi despre cine vorbesc, da? îl întrebă ea pe noul recepționer.

– Toată lumea îl cunoaște, doamnă. Omul munților, cel puțin asta credem noi că este, un pustnic care abia spune câteva cuvinte și arată ca naiba, scuzați-mi exprimarea. Umblă vorba că ar fi bogătaș, că a descoperit o mină de argint, undeva prin părțile astea. Oricum, asta nu l-a făcut mai prietenos. Sunteți sigură că vreți să vorbiți cu un astfel de om?

Se întrebă de câte ori avea să mai audă acest lucru.

– Nu prea am de ales, răspunse ea. Așa că spune-mi cum arată. Mi-ar plăcea să-l recunosc când o să-l văd, sau identitatea lui este evidentă dat fiind că arată ca un urs?

Omul rânji.

– Nu, doamnă, nu va purta haina aceea urât mirositoare din blană de urs pe vremea asta călduroasă. Omul este înalt, cu părul negru, trecut de douăzeci și cinci de ani și poartă de obicei o armă la șold indiferent de vreme.

Toată lumea din oraș, cu excepția minerilor, obișnuia să facă asta, dar descrierea recepționerului îi era de ajutor, așa că îi mulțumi. Se alătură unui domn mai în vârstă pe canapeaua din fața recepției ca să-l poată supraveghea.

– Este cel mai rapid pistolar din vest, îi explică entuziasmat omul.

– Cine?

– Faimosul pistolar Degan Grant. Am auzit că stă în acest hotel.

Își pierdu interesul pe măsură ce îi povestea despre extraordinarul pistolar și începu să studieze holul hotelului. Doi bărbați ieșiră din sala de mese unde se lua cina, grăbindu-se către ieșirea principală, unul era scund și purta o haină lungă maronie și o pălărie mare trasă peste ochi, celălalt era înalt, cu păr negru și cu o armă la șold. Să fie Callahan? Se cazase aseară, și funcționarul nu știa? Spera să nu fie așa. Omul era foarte intimidant, îmbrăcat din cap până în picioare în negru, părea foarte nervos. Și părea că pleacă iar?

Se ridică să-l oprească. Omul în vârstă o trase înapoi.

– Cred că e el! Nu te holba! O să te împuște dacă-l privești prea mult, spuse el șoptind.

Împușcată pentru că se holba? Ce prostie! În plus, bătrânul doar presupunea că acesta era pistolarul, când de fapt putea să fie chiar bărbatul pe care îl aștepta ea. Și care pleca fără să stea de vorbă cu ea.

Îi urmări în fața hotelului și îi văzu mergând grăbiți pe mijlocul străzii. Erau deja la o distanță de trei magazine. Trebuia să strige după el acum, ceea ce nu se cuvenea. Nu putea să încalce această regulă de aur a etichetei. Cel puțin nu în public. În schimb, grăbi pasul pentru a-l prinde din urmă.

Se apropiase destul de mult de cei doi și urma să-l întrebe pe bărbat dacă era Morgan Callahan, când auzi o voce de femeie din spate.

– Degan Grant, treci înapoi!!

Cu ochii mari, Violet se întoarse către hotel și o văzu pe femeia pe care dorise să o abordeze ieri, îmbrăcată la fel de frumos. De această dată purta o ținută din trei nuanțe de albastru, chiar și micuța pălărie pe care o avea și care semăna cu a lui Violet era albastră. Tânăra

cea drăguță ieșise în stradă să strige după pistolar. Slavă Domnului că nu era Morgan Callahan, se gândi Violet. Pistolarul nu se opri, nici măcar nu întoarse capul, fapt care o făcu să strige și mai tare.

– Degan, oprește-te! Ascultă-mă!

Se opri, dar nu pentru ea. Un bărbat apăruse pe stradă și se îndreptă încet direct spre el. Violet nu trebuia să fie din vest ca să-și dea seama că va urma un schimb de focuri, mai ales, în momentul în care oamenii se retraseră din magazine și începură să alerge departe de cei doi oameni din stradă. Trebuia să facă și ea la fel, dar încremenise, era prea șocată ca să se miște.

Era suficient de aproape de domnul Grant ca să-l audă pe însoțitorul lui.

– Este un bărbat pe acoperiș cu o pușcă îndreptată către tine. E o ambuscadă.

– Știu, am mai văzut încă doi.

– Dar asta e dincolo de raza ta de acoperire, și tu ești în a lui.

– S-ar putea să nu conteze dacă îl omor întâi pe Jacob. Asta e lupta lui, nu a lor.

– Cel mai bine ar fi să ne adăpostim, nu crezi? sugeră omul mai scund.

– Da! replică domnul Grant. Întoarce-te la hotel și fă asta rapid!

Violet era uimită că putea vorbi atât de calm despre uciderea unor oameni. Bărbatul scund sau băiatul – nu-i văzu fața – alergă către hotel, oprindu-se să-i spună ceva și tinerei care părea mai preocupată să nu calce în bălegarul de pe drum, decât de iminenta încăierare. În acel moment, tânăra începu la rându-i să alerge spre hotel. Ceea ce încercă să facă și Violet când dintr-odată fu târâtă într-unul dintre magazinele din spatele ei.

– Ce naiba, domnișoară! rosti cu dispreț negustorul. Nu înțelegi ce se întâmplă acolo?

– Ba da!

– Înseamnă că nu știi că gloanțele zboară dintr-o parte în alta? Și că-i pot ucide pe nevinovați?

– Nu, nu știam asta. Mulțumesc! răspunse ea albă la față.

– Ascunde-te sub fereastră! Ale mele au fost deja sparte tot în astfel de lupte. Duelurile nu prea se mai întâmplă în partea asta din Butte, de obicei au loc în zonele mai problematice ale orașului.

Vorbea în timp ce se uita din colțul ferestrei de la magazin. Violet aruncă o privire la podeaua murdară și refuză să se așeze, așa că stătea în spatele negustorului, privind pe după umărul lui, trupul lui

voinic oferindu-i suficientă acoperire. Degan Grant și omul pe care îl numise Jacob erau în vizorul lor din acel punct. Rămase uimită când îl văzu pe băiatul cu haină lungă pe marginea drumului, trecând grăbit dincolo de vitrina magazinului, înfruntând toate pericolele.

Negustorul nu închisese ușa după ce o târâse înăuntru, iar domnul Grant era suficient de aproape de magazin ca ea să-l audă vorbind cu celălalt pistolar.

– Data trecută nu te-am ucis pentru că îți plângeai fratele mort. Ai avut timp destul pentru a-l plânge!

Comentariul îl făcu pe Jacob să râdă, însă ea era prea departe ca să-i audă răspunsul, dacă existase unul. Degan Grant scoase pistolul și trase. Incredibil, cât de iute făcuse asta! Pistolul celuilalt bărbat se auzi mai târziu, dar glonțul său nu nimeri, căci apăsase pe trăgaci în timp ce cădea la pământ. Dacă acel glonț lovise ceva, asta nu era evident, iar Jacob zăcea în stradă acum mort sau rănit.

Mai multe focuri de armă se auziră în replică. Trebuia să fie ambuscada de care vorbise băiatul mai devreme. Pistolarul dispăruse și probabil se dusese să rezolve situația. Auzi și alte împușcături, dar după câteva minute de liniște, întrebă:

– Oare o fi sigur să mă întorc la hotel acum?

Negustorul se întoarse și se uită lung la ea înainte de a zâmbi:

– Ești o fetișcană curajoasă, nu glumă! Ultima oară când o femeie s-a ascuns în magazinul meu, s-a spart fereastra și a plâns vreo oră după ce s-a tras ultimul glonț, nu a vrut să plece până nu au fost ridicate toate cadavrele de pe stradă.

Nu era nimic curajos în reacția ei față de violență, pur și simplu, nu-și permitea să-l piardă pe Callahan și se temea ca nu cumva el să fi ajuns la hotel în timp ce se desfășura toată drama asta în stradă. Putea să fie acolo, chiar în acel moment!

– Voi fi bine, răspunse ea. Stau la hotelul de mai jos.

– Cum doriți, domnișoară.

El ieși primul din magazin, de fapt lumea începea să se adune ca să vadă cadavrul care rămăsese în drum. Era atât de multă lume adunată în jurul lui, încât ea nu văzu nimic și fu recunoscătoare pentru asta. La scurt timp, îl observă pe doctorul Cantry alergând către mulțime, așa că, poate, omul nu era mort încă. Oricum, se întorsese spre hotel, lăsând în urmă scena macabră, dornică să reia pânda.

Devenise o obișnuită a holului hotelului pe măsură ce zilele treceau. Începu să-i recunoască pe toți oaspeții hotelului, îi vedea cum se cazau și apoi plecau. Și deși primi nenumărate asigurări

că va fi înștiințată de sosirea lui Morgan Callahan, asta nu o împiedica să verifice de două ori pe zi. Refuză politicos până și invitația de a lua cina cu Shawn Sullivan și sora acestuia, la casa lui din Butte, fiindcă se temea să stea prea mult departe de hotel și să riște să-l piardă pe Morgan. Disperată să-și mai dezmorțească picioarele și să iasă din hotel măcar pentru câteva minute, trecu totuși pe lângă casa acestuia, pe care o găsi chiar impresionantă.

La mijlocul celei de a doua săptămâni în Butte, primi o nouă telegramă de la frații ei care o informau că reușiseră să-l mai amâne pe domnul Perry încă o lună. Răsuflă ușurată, deși ei insistau că nu i se puteau alătura. Era furioasă că nu-i spuneau motivul, ceea ce o făcea să se gândească la cele mai rele lucruri, că Daniel era de fapt la pușcărie și că nu aveau bani ca să-l scoată, și că Evan credea că mariajul lui cu acea moștenitoare era singura lor scăpare. Nu păreau să mai aibă încredere în ea că îi putea salva și pesemne aveau dreptate. Mina lui Charles putea să nu aibă vreo valoare, ceea ce însemna că nu exista nici un ban ascuns acolo, și ea trecea prin acest iad de bunăvoie, însă pentru nimic.

La sfârșitul celei de a doua săptămâni în Butte, el își făcu apariția. Ea abia dacă mâncase în sala de mese și se întorsese în hol când recepționarul îi făcu semn să se apropie și îi spuse că Morgan Callahan tocmai se cazase și plecase din nou.

– Probabil a ieșit să se distreze, domnișoară, cum face de obicei când ajunge în oraș.

– Unde?

Întrebarea îl incomodă și îl făcu să roșească, așa că îi răspunse vag:

– În locuri în care nu-l puteți urma. Mai bine așteptați până dimineață ca să vorbiți cu el, înainte să plece, asta dacă o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Aștept de două săptămâni, îi reaminti ea. Nu pot să-l pierd. I-ați dat biletul meu?

– Am încercat să i-l dau împreună cu toate biletele care s-au adunat pentru el, dar nu a vrut să ia nici unul.

– Vă rog spuneți-mi că i-ați povestit despre mine și că este imperativ să vorbesc cu el!

– I-am zis. Nu a părut să fie curios, nici nu a întrebat de ce, pur și simplu a dat din cap, și-a luat cheile și a plecat.

Nu avu curajul să se uite în ochii ei. Era ceva ce nu-i spunea, iar ea era sigură de asta, până și postura lui trăda vinovăție.

– Este ceva ce nu-mi spuneți, nu-i așa? întrebă ea autoritar. Și cum adică dacă va vorbi cu mine? De ce nu ar vorbi?

– Nu vă mai pot spune altceva, spuse el abrupt, dar apoi adăugă: Dacă aveați nevoie de ajutorul domnului Callahan, atunci nu trebuia să luați cina cu cel mai mare dușman al lui.

Katie? Nu, sigur că nu, tatăl ei.

– Domnul Sullivan?

– Nu mai vreau să vorbesc, domnișoară! Plecați sau îl voi chema pe șeful.

Trase adânc aer în piept și se îndreptă indignată către scaunul ei din hol. Ce naiba se întâmplase? Își amintea că Katie îi spusese că tatălui ei nu-i plăcea de Morgan. Se părea că nici lui Morgan nu-i plăcea de tatăl lui Katie.

Nimic din toate astea nu-i explica de ce Morgan nu dorea să vorbească cu ea. Dacă îi recunoscuse numele și îl cunoscuse pe tatăl ei, de ce să nu vrea?

Capitolul 6

Înainte de ora cinei, administratorul hotelului o abordă pe Violet în hol, se prezentă și făcu o scurtă reverență, apoi rosti pe un ton ferm:

– Trebuie să vă rog să părăsiți holul, domnișoară Mitchell.

– De ce? întrebă ea încruntându-se.

– Pentru că îmi deranjați oaspeții.

Nu făcea asta, însă expresia lui îi dădu de înțeles că nu avea de gând să discute despre subiectul acesta.

– Totodată, mă aștept să eliberați camera mâine-dimineață. Nu vă mai permit nici să-i mai hărțuiți pe angajații mei. Au făcut plângere. Și în acest oraș lucrătorii buni sunt mai greu de găsit decât oaspeții, așa că nu am de ales decât să insist să plecați.

Urcă furioasă scările până în camera ei, trânti ușa cu putere în speranța că oribilul administrator avea să audă bufnitura. Nu se îndoia că Morgan Callahan îi aranjase cumva evacuarea, ca să nu-l mai poată aștepta confortabil în hol mâine. Se ocupase de asta. Totuși, putea să-l aștepte în fața hotelului. Nu avea de gând să cedeze în fața acestor jocuri.

În acea noapte își făcu valiza. Dacă nu avea să-l găsească pe Morgan a doua zi, când urma să plece din oraș, nu avea altă soluție decât să se întoarcă în Philadelphia. Nu-și permitea să mai aștepte alte săptămâni ca el să vină în Butte, mai ales că nu avea obiceiul să o facă des. Plecarea ei însemna însă că frații aveau să piardă casa părintească, și știa că ei nu ar fi mers cu ea în Anglia, de fapt, nici ea nu avea cum să se mai întoarcă, dacă nu reușea aici. Familia Faulkner o iubea, dar pur și simplu nu putea locui acolo ca ruda lor săracă. Și, cu siguranță, nu-i putea cere unchiului zestre, mai ales că avea șase fete de care trebuia să se îngrijească.

Perspectivele nu erau deloc încurajatoare. Trebuia neapărat să găsească mina tatălui ei! În cel mai bun caz, ascunsese o avere acolo, iar dacă nu, frații ei aveau să găsească o modalitate să facă mina

profitabilă. În caz contrar, ea va fi nevoită să devină învățătoare, iar frații ei să-și găsească de lucru. Vor duce vieți mohorâte ca oameni sărmani. Sau s-ar putea căsători cu domnul Perry... albi la gândul acesta.

Să mai rămână oare în Butte și să riște să rămână fără bani? Nu, gândul de a ajunge să fie silită să lucreze în acest oraș o îngrozea. Avea bani suficienți încât să-l trimită pe unul dintre frați aici pentru a continua căutarea. Erau proprietarii unei mine, undeva prin teritoriul acesta, iar ea știa numele bărbatului care îi putea duce acolo. Poate ei vor avea mai mult noroc decât ea. Dar oricare frate ar veni, va trebui să-și găsească de lucru pentru a rămâne aici. Se înfurie din nou când își dădu seama că viitorul ei și al lor depindea de un om pe care nici măcar nu-l interesa să afle ce dorea de la el. Mai avea o șansă să-l încolțească dimineața și spera să nu fie atât de furioasă încât să-l pună în situația de a nu dori să aibă de-a face cu ea. Asta dacă el nu avea de gând să se furișeze din hotel pe vreo ieșire din spate sau să plece din oraș în noaptea aceea, fără ca ea să observe!

Mai mult gaz pe foc! Era atât de supărată, încât dură ceva până să adoarmă măcar câteva ore. Furia nu-i lăsa mintea să se odihnească. În sfârșit, extenuarea o ajunsese, nu știa nici măcar cât era ceasul. Pentru un moment, furia îi reveni când fu deranjată din somnul câștigat cu greu.

Călușul fu primul indiciu că avea probleme. Avea un gust sărat – de transpirație? Țipă, însă doar un miorlăit jalnic se auzi. Fu înșfăcată din pat doar ca apoi să fie aruncată peste așternuturi. Țipă din nou când o umbră mare se aplecă asupra ei. Îi trecu prin minte că ar putea fi violată, și acest gând o îngrozi. Dar nu era asta, cineva tocmai o înfășura într-o pătură! O ridică și o aruncă peste umăr scoțând-o de acolo. Atunci înțelese. Nu i se permitea să plece de bunăvoie din hotel. Era aruncată! Se uitase urât la administrator un pic, hai un pic mai mult. Poate își închipuise că nu avea de gând să elibereze camera, și aceasta era singura lui opțiune. Sau poate plătise Morgan ca să fie evacuată? Așa, ca și cum ai arunca gunoiul? Și în mijlocul nopții ca nimeni să nu observe o faptă atât de haină?

Se aștepta să fie aruncată în fața hotelului și să i se dea lucrurile măcar, chiar dacă nu voiau să plătească pentru cazare. Dar nu se întâmplă așa. Era cărată pe umăr de prea mult timp. O ducea la alt hotel? Fusese totul aranjat dinainte?

Când bărbatul se opri în sfârșit, speră să poată rămâne în picioare în coconul ei strâns. Dar nu avu nici o șansă pentru că picioarele ei nu atingeau pământul. Era smucită de pe umărul lui doar pentru a fi aruncată pe un cal, cu fața în jos, încă înfășurată în pătură. Situația în care se afla o făcu să ia în calcul posibilitatea că era răpită.

Chiar era legată de cal ca să nu alunece! Cât de josnic! Un gând înfiorător o duse la altul, până ajunse la concluzia că de vină erau hainele. Cineva din acest oraș credea că ea era bogată, asta din cauza hainelor, și deja își imagina cum avea de gând să ceară o răscumpărare frumoasă. Cât timp îi va trebui ca să-i convingă că nu era așa? O vor crede când le va spune că nu era bogată? Mă rog, familia ei nu era bogată, însă unchiul din Anglia, da. Avea să dureze două luni până să obțină bani de la el! Îi trecu prin minte că s-ar putea să o omoare dacă nu vor avea răbdare să aștepte atâta banii de răscumpărare.

Era îngrozitor să aștepte răspunsurile la întrebările ei, iar timpul trecea foarte încet, pentru că drumul era atât de inconfortabil. O durea stomacul, deși calul nu se mișca repede. Spatele o durea pentru că tot încercase să slăbească legăturile care o țintuiau, în speranța că astfel va reuși să sară de pe cal și să o ia la fugă. Din când în când simțea că ceva o apasă pe spate. Răpitorul ei voia să se asigure că încă respira?

Trecuse o oră sau mai puțin, sau chiar două ori trei, nu avea de unde să știe, când, în cele din urmă, calul se opri, iar picioarele ei atinseră pământul. Pătura îi fu desfăcută și aruncată, iar căluțul, dezlegat. Îi era foarte sete, o durea tot corpul și, cum purta doar cămașa de noapte, simțea răcoarea. Îl țintui cu privirea pe bărbatul din fața ei. I se păru că acesta încerca să lege căluțul de gâtul lui, dar nu deslușea prea bine ce se întâmpla, nu reușea să-i vadă chipul, era doar o umbră uriașă care stătea lângă ea. Cu toate astea, ceru să știe:

– Cine ești și de ce m-ai răpit? Insist să mă duci imediat înapoi la hotel!

O auzi, se uită direct la ea, dar nu-i răspunse, ceea ce o enervă și mai tare.

– Ți-ai făcut o idee greșită despre mine!! Nu sunt bogată!! Te avertizez că nimeni nu va oferi nici o răscumpărare pentru mine!

– Nici nu mă gândeam că ar plăti cineva ca să te ia înapoi, și-n plus, nu caut bani.

Rămase înmărmurită de răspunsul grosolan, dar el se întoarse, nu avea de gând să-i spună mai multe. Cerul începea să se lumineze în spatele lui, transformându-l într-o umbră întunecată, iar ea păși cu grijă în jurul lui încercând să se folosească de lumina zorilor ca să-l vadă pe cel care o răpise.

Era un bărbat mare ca un urs, cu barbă și mustață neagră și deasă, cu părul lung și neîngrijit de aceeași culoare ieșind de sub o pălărie de cowboy și cu ochii albaștri azurii. Purta o haină maronie cu mânecile tăiate, care arăta ca o vestă lungă, prinsă la mijloc de o centură pentru pistol, fără cămașă pe dedesubt. Era extrem de înalt, extrem de spătos, iar pe brațele goale se vedeau numai mușchi.

Avea pantaloni bleumarin, cizme maro, jerpelite și prăfuite. Sub tot părul acela se putea ascunde fie un bărbat frumos, fie unul oribil, pur și simplu nu-și putea da seama în acea lumină strălucie. Dar, dacă se gândea la descrierea făcută de ajutorul de șerif Barnes, nu avea nici o îndoială că îl privea pe Morgan Callahan.

Că tot se gândise la ajutorul de șerif, își dădu seama că era posibil ca Morgan să fi aflat de la acesta de ce avea ea nevoie de el. Angajații hotelului nu știau de misiunea ei. Poate el se hotărâse să o ajute, dar nu voia s-o vadă nimeni plecând cu el. Ar fi putut naibii să-i bată la ușă și să-i spună asta!

Valiza îi fu aruncată la picioare.

– Schimbă-ți hainele, dacă vrei. Sincer, nu mă interesează atât timp cât nu durează prea mult.

Era atât de încântată să-și vadă valiza, încât pentru o secundă vru să-i mulțumească că o luase din cameră. Se aplecă să o deschidă și își văzu săculețul, slavă Domnului! Toți banii pe care îi mai avea erau acolo. Toate hainele pe care le pregătise ca să le poarte în acea zi erau îndesate în geantă.

Își duse valiza dincolo de unul dintre catâri ca să se schimbe mai în intimitate. Era aproape de râu, așa că imediat se duse acolo și cu mâinile făcute căuș sorbi apă o dată, de două ori. Presupuse că apa era bună pentru că animalele beau deja din ea, însă îi era prea sete ca să-i mai pese.

– Uite care-i treaba, îl auzi din spate, de cealaltă parte a catârului. Poți să mergi și fără pătură pe tine, dar dacă faci zgomot, o arunc înapoi pe tine. Încearcă să fugi și te înfășor în ea.

– Tu ești, nu? zise ea înțepată. Nu încerca să negi, știu că tu ești Morgan Callahan.

– E clar, înapoi în pătură!

– Nu fi absurd, izbucni ea. Cel puțin spune-mi de ce-ai făcut asta!

– Te-ai înhăitat cu oamenii nepotriviți, domniță. Cât te-au plătit ca să te dai drept fata lui Charley?

Să se dea drept? Vorbea serios?

– Sunt fata lui Charles Mitchell.

– Nu, nu ești, dar cred că Shawn nu ar avea de unde să știe că eu știu asta.

Nu înțelegea nimic. Poate chiar era nebun, așa cum îi povestise Katie, însă el continuă:

– Și ai fost avertizată în privința zgomotului!

– Nu o să scot nici un zgomot! rosti ea trăgând adânc aer în plămâni.

– O alegere potrivită, adăugă el. Și-n plus, nimic din ce mi-ai putea spune nu mi-ar schimba hotărârea. Oricum o să aflăm amândoi adevărul de îndată ce ajungem unde trebuie să ajungem.

– Adică unde?

În loc să-i răspundă, înaintă spre ea. Violet ridică o mână în semn de capitulare.

– Bine, bine!

Chiar nu mai putea să meargă lovindu-se cu burta de șa. Și unde avea de gând să o ducă ar fi devenit evident odată ce ar fi ajuns acolo. Însă o neliniștea faptul că nu recunoscuse că el era Morgan Callahan. Dacă nu era el? Dar trebuia să fie el! Nu puteau să existe doi oameni care să arate și să se poarte la fel și în plus o știa pe Katie Sullivan, și pe tatăl ei. Oare toate astea nu confirmau că era el?

Își puse bluza și fusta înainte de a-i adresa încă o întrebare:

– Măcar dacă mi-ai spune că mă duci la mina tatălui meu, jur că nu am să mai rostesc vreun cuvânt tot drumul. Până la urmă, despre asta voiam să-ți vorbesc, asta voiam să te rog.

– Negociezi cu mine, domniță? întrebă el pe un ton amenințător.

– Am pus o simplă întrebare, ripostă ea, încruntându-se.

– Și ai zis o grămadă de lucruri. Dar situația e așa, nu am de gând să cred un cuvânt din ce spui, până nu recunoști adevărul, și anume că lucrezi cu Sullivan, așa că nu te obosi.

– Atunci de ce m-ai răpit?

– Ca să descopăr ce puneți la cale tu și Sullivan, și deja e târziu și nu mai vreau să te ascult.

– Așteaptă! Nu am terminat cu îmbrăcatul!

– Atunci nu mai vorbi și treci la treabă! mârâi el.

Nu era simplu deloc să-și pună ciorapii și cizmele fără să stea jos, dar reuși, sprijinindu-se puțin de catâr. Scoase haina din valiză, o scutură și se îmbrăcă rapid cu ea, pentru că afară era încă răcoare. Observă că pălăria îi fusese vârâtă sub haină, așa că icni. Era teribil de turtită! Chiar nu știa că nu poți să bagi o pălărie atât de frumoasă sub un vraf de haine și cizme? Încercă să o remodeleze înainte de a și-o pune. Cu părul nu avea ce să facă. Și-l împletise ca de obicei înainte de culcare, însă începuse să i se despletească. Era prea întuneric ca să vadă dacă îi aruncase și agrafele de păr în săculeț, nu că asta ar fi ajutat-o să-și aranjeze cum se cuvine părul, fiindcă nici oglindă nu avea. Era posibil să fi luat tot, mai ales dacă nu dorise să lase nici o urmă și să-i facă pe cei de la hotel să creadă că plecase de bunăvoie. Așa nu mai existau suspiciuni, însă șeriful ar fi putut fi anunțat că plecase fără să plătească, asta dacă nu achitase Morgan nota pentru ea.

Era posibil ca Morgan să fi plătit și să fi lăsat cheile pe biroul recepționerului, ca să le găsească când se trezea din somn, abia atunci nimeni nu avea să mai întrebe nimic și nici un șerif nu avea să o caute.

– Mi-ai distrus pălăria, se plânse ea din spatele catârului.

Se holbă la ea. Nu își putea da seama dacă zâmbise sau se încruntase din cauza mustății lungi care se continua cu barba lui mare. Nu-l interesa câtuși de puțin pălăria ei.

– Vei călări cu mine.

Pe naiba!! Să călărească cu el pentru cine știe cât le lua să ajungă la mine, poate și zile întregi, din câte știa ea.

– Nici nu se pune problema. O doamna nu călărește cu un domn care nu este logodnicul ei sau un membru al familiei, darămite cu un străin care tocmai a răpit-o!!

– Scutește-mă de lecția de etichetă! Dacă nu vrei să călărești în spatele meu, presupun că poți să mergi pe unul dintre catârii de povară, deși va fi destul de dificil.

Dificil? Avea șase catâri în culori asortate, dar toți erau împovărați cu saci, panere, butoaie mici, coșuri, ba chiar și baloturi de fân. Nu mai era nici un spațiu liber, nicăieri, chiar dacă ar fi fost de acord cu propunerea lui. Să călărească un catâr? Doamne, Dumnezeule, ce opțiuni greu de tolerat! Mai bine asta decât să călărească cu el și să fie nevoită să-l atingă.

El nu-i așteptă răspunsul. Merse direct la unul dintre catâri și mută cele trei baloturi de fân mai în spate pentru a-i face ei loc în față. Apoi împături pledul în care o cărase și i-l așeză ca să stea

pe el. Dar ea nu știa cum avea să se urce pe catâr. Nu avea o șa normală, oblânc, scăriță, doar un soi de harnașament pe spate cu multe curele pentru a se asigura încărcătura. Oare putea să se suie dacă se ținea de ăsta?

– Sunt niște drăguți atât timp cât sunt hrăniți bine și acum sunt, adăugă Morgan în momentul în care ea ajunse lângă el. Nu o să te arunce, iar Carla, drăguța de ea, are cea mai ușoară încărcătură, așa că nu o va deranja greutatea ta și, fiind în fruntea turmei, o să înghiți mai puțin praf.

– Ce minunat! răspunse ea sarcastic.

– Păi, dacă nici așa nu vrei, poți întotdeauna să mergi pe jos, o necăji el.

Dintr-odată, mâinile lui îi înconjurară talia și o ridicară pentru a o așeza pe catâr. Făcu toate astea fără să o avertizeze, așa că ea țipă. El se holbă la ea, ținându-se cu degetele de centură. Se înroșise toată din cauza felului cum o atinsese, nu conta că o făcuse ca s-o ajute. Părea că așteaptă ceva.

– Nu cumva te aștepți să-ți mulțumesc? Asta nu o să se întâmple!

– Acum am văzut că nu ai de ce să te ții pe partea asta, ca să-ți menții echilibrul, dacă ai de gând să stai așa doar pe o parte, adăugă el.

– O să mă descurc, răspunse ea înțepată.

El clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Iar Carlei nu o să-i placă faptul că greutatea nu este distribuită uniform, s-ar putea să te arunce ca să rezolve problema.

– Dar m-ai asigurat că...

– Asta a fost înainte să văd maniera copilărească în care ai de gând să călărești, i-o tăie el scurt. Nimeni nu o să observe dacă stai cum trebuie.

– Ideile tale despre ce este corect sunt diferite de ale mele. O să mă descurc, repetă ea.

– Cum vrei, dar să nu zici că nu te-am prevenit.

Se uită la spatele lui când se întoarse să se urce pe calul său negru. De îndată ce animalul porni și funia legată de acesta începu să miște catârii, era sigură că avea să alunece și să cadă. Spre deosebire de măgari, catârii erau aproape la fel de mari precum caii obișnuiți, dar nu la fel de mari precum calul lui Morgan.

O prinse pe Carla de coamă și marginea balotului de paie de pe cealaltă parte și încercă să-și facă mai mult loc pentru a avea o poziție mai sigură și pentru a nu incomoda catârul. Valiza începu să-i

alunece din poală, așa că dădu drumul fânului și prinse valiza, apoi se mișcă încet, puțin câte puțin, până când reuși să găsească o poziție, astfel încât valiza să nu-i mai alunece.

Îi venea să râdă isteric. Doamne, Dumnezeule, era ridicol! Și tot avea tendința de a-și îndoi piciorul drept în căutarea scăriței care nu era acolo. Învățase să călărească în Anglia cu Sophie, unde domnișoarele călăreau doar pe o parte, perfect confortabil, perfect cuviincios. Asta nu era confortabil deloc și singurul lucru pentru care putea fi recunoscătoare în situația de față era că nu se afla în oraș, unde s-ar fi dat în spectacol, înaintând încet pe străzi pe spinarea unui catâr.

Doamne, ar fi fost complet umilită.

Capitolul 7

Acum că se luminase și stătea dreaptă, Violet putea vedea clar împrejurimile. Totul i se părea interesant, pentru că era atât de diferit de Anglia și de partea estică a Statelor Unite ale Americii cu care era familiarizată.

Ierburi verzi și aurii de diferite lungimi se legănau și se îndoiau în vânt. Erau și copaci de mărimi și forme diferite, dealuri de cealaltă parte a drumului, munți încântători în depărtare și multe flori sălbatice galbene și mov. Voia să inspire adânc pentru a vedea dacă aerul era înmiresmat cu parfumul acestora, însă nu îndrăzni din cauza calului mare al lui Morgan care ridica praful în fața ei.

Dimineața devenise din ce în ce mai toridă, dar așa fusese fiecare zi de când ajunsese în Montana. Îi era din nou sete și transpira. Ar fi vrut să-și dea jos haina, dar se temea să dea drumul coamei catârului.

Începu să regrete din răsputeri deciziile pe care le luase de când se întorsese în America. Era supărată și pe frații ei pentru că nu-l căutaseră pe tatăl lor mai devreme și în special pe Daniel pentru că nu o urmase în Montana, așa cum promisese că avea să o facă. Și mai era supărată pe ea însăși, pentru că își închipuise că asta avea să fie o călătorie rapidă, dus și întors, care le va rezolva problemele la toți trei. Era supărată până și pe tatăl ei pentru că le risipise moștenirea și, odată cu ea, și zestrea ei și pentru că murise înainte de a-și reveni din acel dezastru. Nu ea trebuia să călărească acest catâr afurisit!!

Acum își dădea seama cât de mult depindea viitorul ei de găsirea banilor pe care tatăl ei îi făcuse din minerit, că nu mai era o moștenitoare americană. Și, mai rău, faptul că mergea la mină ar fi putut să fie în zadar. S-ar putea să nu aibă minereu bogat, s-ar putea să nu fie locul în care el își ascunsese bani, s-ar putea să nu fie profitabilă nici măcar pentru vânzare, s-ar putea să...

Trebuia să riște și să-l întrebe pe Morgan despre valoarea minei, dar putea să-l creadă, dacă se îndura să-i răspundă? Probabil că nu. Ținuse secret locul unde se afla mina lui, iar dacă mina tatălui era în apropiere, cu siguranță voia să păstreze și acest secret. Totuși, o ducea acolo, nu? Dintr-odată înghețată, întrebându-se dacă nu o scosese în mod secret din oraș tocmai pentru că intenționa ca ea să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă plănuia să o omoare pentru a-și păstra secretul? Dar dacă avea de gând să facă asta, nu ar fi făcut-o deja când opriseră la râu?

Îi era greu să fie optimistă în această situație, dar presupuse că exista un licăr de speranță având în vedere că nu o omorâse până atunci. Se agăță de gândul acesta până când el se opri în mijlocul drumului, iar ea înțepeni. Se răzgândise! Își amintise că trebuia să o omoare!

Descălecă și o privi în timp ce desfăcu ceva de la șaua lui.

– O să stai în soare toată ziua, zise el. Ești sigură că vrei să porți pălăria aia caraghioasă?

Răsuflă ușurată. Asta nu suna ca o amenințare cu moartea. Spaima prin care tocmai trecuse o făcu să pară și mai insolentă de cât ar fi fost în mod normal.

– Nimic nu este caraghios la această bonetă rafinată.

– Da, nimic, în afară de faptul că este inutilă în a ține soarele departe? i-o întoarse el.

Asta era adevărat, dar avea o soluție și, cum Carla stătea pe loc, avea să-i arate.

În primul rând, profită de faptul că animalul nu se mișca ca să se dezbrace repede de haina de călătorie pe care o lăsă sub ea. Nici nu încercă să se dea jos de pe Carla, pentru că atunci ar fi fost nevoie ca Morgan să o ajute din nou să urce. Lui nu i-ar fi plăcut asta mai mult decât ei. Căută în valiză și scoase umbreluța de soare pe care o adusese cu ea și o deschise. Morgan începu să râdă în timp ce ea o poziționa pentru a se apăra de soare. Îi sări mustarul. Chiar nu-i plăcea deloc de acest urs masiv, chiar deloc.

El înaintă alene către ea și îi luă valiza.

– Nu trebuie să ții greutatea asta în brațe toată ziua, dar cu siguranță o să ai nevoie de...

Îi întinse bidonul lui cu apă. Îl luă atât de repede, încât degetele ei le atinseră pe ale lui. Îmbujorându-se de jenă, aproape că dădu drumul bidonului, dar el păru să nu observe și se apucă să-i lege valiza de una dintre curelele de la samarul Carlei.

Violet luă o gură zdravănă de apă caldă.

– Dar tu? O să te oprești de fiecare dată când o să-ți fie sete? întrebă ea.

– Nu o să fie nevoie.

Se mută la un alt catâr, deschise unul dintre coșurile pe care acesta le căra și scoase un alt bidon de apă pentru el.

– Întotdeauna am două bidoane vara și să știi că te afli în mijlocul celei mai călduroase perioade pe care o cunoaște acest teritoriu.

Se întoarse lângă ea, dar se uită drept înainte spre drumul din fața lor.

– Diligența din Billings trece pe acest drum, iar birjarii pot deveni foarte periculoși dacă ceva le blochează calea. Țin la programul lor! Dar vehiculul face ca tot praful să se ridice în aer, așa că o să-i vedem de la distanță și vom ști să ne ferim din calea lor.

Apoi o privi cu răceală, și tonul conversațional se transformă într-unul sec.

– Sullivan ar fi trebuit să știe că nu aveam să te iau cu mine indiferent de cine pretinzi că ești. Ce scuză aveai să folosești ca să mă faci să te duc la mină?

– Ajutorul de șerif din Butte, Barnes, mi-a zis că mina ta este aproape de mina tatălui meu și că tu ești singura persoană care mă poate călăuzi.

– De unde naiba știe el asta?

Tonul lui mârâit o făcu să nu pomenească de zvonurile care circulau despre el în oraș, nici unul nu-l flata.

– Pentru că l-ai dus pe tata la doctor după accidentul din mină. Își adună tot curajul ca să continue: Îți mulțumesc pentru asta. Mă duci la mina lui?

Se holbă o vreme la ea. În lumina puternică a dimineții, ea îi susținu privirea, dar tot nu deslușea ce se afla sub acea claie de păr. Dintr-odată își dădu seama că și el părea să o studieze, și asta o făcu să se simtă inconfortabil. La întrebarea ei, el îi răspunse cu o altă întrebare:

– De ce-ai crezut că poți să mă convingi? Doar pentru că ești drăguță? Cred că Shawn și-ar fi ales spionul cu atenție. Fie ești actriță, fie prostituată, care din ele?

Oh, Doamne, Dumnezeule, ceea ce insinua el era înspăimântător și provocator. Voia ca ea să urle la el? Să-i dea un motiv să o abandoneze în mijlocul drumului plin de praf?

Nu urlă, însă nu avea de gând să pară ca și cum nu s-ar fi simțit profund jignită de vorbele lui.

– Te căutam dinainte de a-l fi întâlnit pe domnul Sullivan, pentru că sunt exact cine spun că sunt și am dreptul legitim asupra minei tatălui meu și asupra bunurilor acestuia. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu-mi trecea prin minte nici un motiv pentru care nu ai vrea să-mi fi călăuză.

– Nu? Pot să-ți dau eu o mulțime de motive, toate nepotrivite pentru urechile unei doamne, dacă chiar ești una.

Ea roși foarte puternic.

– Am auzit că era o cotoroanță simandicoasă care urla în stradă săptămâna trecută. Tu erai?

Oftă din toți rărunchii.

– Cu siguranță nu!

– Nu pot să-mi imaginez că ar fi mai multe cotoroanțe simandicoase în oraș, o atacă Morgan, care aparent nu credea că spune adevărul nici despre asta.

– Te asigur că nu am fost eu. Nu aș urla niciodată în public. Ar fi dincolo de norme.

– Dincolo de ce?

– De normele unui comportament acceptabil.

– Atunci de ce nu ai spus așa?

Scrâșni din dinți. Bărbatul ăsta era intolerabil, iar neîncrederea lui era oribilă.

– De ce ești atât de sigur că nu sunt fiica lui Charles Mitchell?

– Nu a pomenit niciodată despre o fată, doar despre fiii săi.

O durea să descopere că tatăl ei o uitase. Nu trebuia să fie surprinsă, ochii care nu se văd se uită, dar totuși simțea durere.

– O să începi să plângi?

Clipi, apoi se încruntă.

– Aveam de gând. Am tot plâns două săptămâni, dar durerea se manifestă în privat sau alături de familie, cu siguranță nu în preajma străinilor ca tine.

– Te-a învățat Sullivan să spui toate astea, sau chiar te pricepi să inventezi la nevoie?

– Nu crezi că plâng după un tată pe care l-am iubit profund?

– Domnită, ți-am zis, nu cred că faci parte din familia Mitchell. Nici măcar nu vorbești cum trebuie. Nu pot să cred că Shawn nu-și permite o actriță mai bună.

– Nu sunt așa ceva și vorbesc perfect pentru cineva care a crescut în Anglia în...

– Dacă ai de gând să te tot prefaci, nu mai avem ce discuta, i-o tăie el scurt.

Foarte bine. Discuțiile cu el o scoteau din fire. Era clar că nu avea de gând să-i spună nimic din ce voia să știe, cu siguranță nimic despre mina lui sau despre locul unde se afla, așa că ce rost mai avea?

– Poți să mărești pasul acum, o informă el.

Ce încântare, asta până când urcă în șa și toată turma de catâri începu să galopeze ca să țină pasul cu calul lui Morgan. Aproape că țipă, era atât de sigură că avea să cadă. Nu semăna deloc cu călăritul pe o șa confortabilă. Tropăitul catârilor pe rocile tari, săritul din șa erau mai mult decât frapante, deveniseră dureroase. Fusese deja destul de inconfortabil să stea așa fără șa, fără cele necesare, deja o durea spatele, iar acum avea să o doară și fundul.

Nu exista nici un ajutor pentru asta. Abandonă eticheta și aruncă un picior peste catâr ca să stea dreaptă. Simți un aer cald la picioare chiar deasupra cizmelor ei. Nu îndrăzni să se aplece pentru a-și îndrepta rochia astfel încât să-i acopere gambele dacă tivul ar fi ajuns până acolo. Doamne, Dumnezeule, își închipui ce ar fi spus mătușa Elizabeth dacă ar fi văzut-o acum.

– Cum te descurci? auzi ea deodată.

– Mă descurc!!! mormăi.

Nici măcar nu se uită să vadă dacă se descurcă. Omul acela oribil probabil rădea și nu voia ca ea să vadă asta.

Capitolul 8

– Mi-e foame! strigă Violet.

Nu apucase să ia micul dejun din cauza faptului că fusese răpită de Morgan Callahan. Ora prânzului părea să fi venit și să fi trecut, iar el nu dădea semne să vrea să oprească pentru ceva, nici măcar pentru a mânca. Presupunea că avea și mâncare prin desagă. Sau poate căuta un animal pe care să-l vâneze? Sau poate aveau să mănânce după ce ajungeau la mină?

Se îndreptau în continuare către est. Trecuseră de acel șir minunat de munți pe care îi văzuse când plecaseră din Butte. La început, chiar crezuse că se îndreptau acolo, dar evident, nu. Trecuseră de un pârâu, apoi de altul, pârâu după pârâu, multe dintre ele secate. Urmăriseră un râu o vreme și se dăduseră la o parte din calea diligenței despre care spusese el că avea să apară. Spre nord, pământul era încă verde de la iarbă și copaci, dar la sud, era doar praf, iarbă și arbuști uscați cât puteau să vadă cu ochii. Nu se putea abține să nu se gândească la lanțul acela muntos atât de frumos care părea așa de îmbietor. Cu siguranță, era mai răcoare acolo sus!

– M-ai auzit?

– Țipi ca o cotoroanță, cum să nu te aud? îi răspunse el fără a se întoarce să o privească.

– Deci ai de gând să mă înfometezi?

Nu îi răspunse, bineînțeles, pentru că asta era intenția lui. Niciodată în viața ei nu fusese atât de plină de vânătăi. Nici măcar atunci când avusese gripă în primul ei an în Anglia, când tot corpul o duruse, nu se simțise mai rău. Morgan menținuse un ritm alert mai bine de o oră până să lase animalele să meargă mai încet. Asta îi permisese să se întindă un pic peste balotul mare de fân aflat în spatele ei. Ușor. O îngrozea gândul că ar putea să-l împingă de pe crupa Carlei, iar fânul să cadă. Plângea în tăcere, deși arșița îi usca

lacrimile atât de repede, încât probabil nu-i lăsa dâre pe obrajii plini de praf.

De câteva ori avusese impresia că avea să leșine. De mai multe ori își dorise să se întâmple asta, orice ca să se termine acest chin, pentru un timp oricât de scurt. Cât de mult își dorea acum să fi fost în Anglia și să călătorească în trăsura elegantă și confortabilă a unchiului și mătușii ei. Ar fi avut un coș cu cornuri și produse de patiserie dacă le-ar fi fost foame. Îi era atât de foame!

– Dacă nu-mi spui când o să mâncăm, o să descalec aici, acum, îl amenință ea.

Asta voia să facă, dar ezită destul de mult fiindcă își dădu seama că lui nu i-ar păsa, mai mult probabil, s-ar fi bucurat să o lase acolo, în mijlocul pustietății. Să moară. Mârâi în barbă, refuzând să-i ofere satisfacția de a-i fi rezolvat problema atât de ușor. Niciodată în viața ei nu-i displăcuse cineva atât de mult. Îi displăcea atât de mult, încât simțea că îl urăște.

Apoi el schimbă direcția spre nord și intră într-o zonă deluroasă. Câteva minute mai târziu, ea urlă din toți rărunchii când el trase un foc cu pistolul. Nu se așteptase la asta, iar sunetul era atât de puternic și de aproape de ea! Descălecă și ridică un șarpe gros, lung și lucios. Avea dungi portocalii, albe și negre. Scoase un cuțit și îl decapită.

Icni dezgustată și îl auzi spunând:

– Avea să se strecoare printre picioarele animalelor mele. S-ar fi speriat și ar fi dat din copite încercând să-l ucidă, te-ar fi aruncat și ai fi dat cu fundul de pământ. Nu le plac șerpii.

Așadar, o salvase de la o cădere iminentă? Ha! Mai mult ca sigur îi plăcuse să o înspăimânte. Nu aruncă reptila moartă, ci o puse într-unul dintre coșuri. Avea să ducă trofeul acasă? Gândul o făcu să se strâmbe.

În trecere pe lângă Carla, îi dădu o felie subțire de carne uscată. Violet nu îi mulțumi. Ar fi putut să i-o dea în urmă cu câteva ore! Și, oricum, nu avea să-i țină mult timp de foame, dar prima îmbucătură o liniști. Își continuară drumul.

După ce schimbară direcția și o luară către nord, peisajul era mult mai verde, iarba mai înaltă, câțiva pini, mai multe flori sălbatice, dar ziua era încă toridă.

Nu știa cât era ceasul, poate după-amiaza târziu? Ultima oară când se uitase la soare pentru a aprecia ora era legată cu o eșarfă la ochi, așa că nu avea de gând să mai facă asta.

Trupul ei amorțit făcea să pară că erau în șa de mult mai mult timp decât îi sugera stomacul. Unde naiba era mina lui? Apoi începură să meargă din nou la trap, dar nu pentru mult timp de data asta.

– Facem popas, să se odihnească animalele, o înștiință Morgan, oprind la umbra unui copac cu o coroană bogată.

Violet se uită bucuroasă la lacul la care ajunseseră. Carla deja se îndrepta spre malul apei pentru a-și potoli setea, iar Morgan, spre ea.

– Permite-mi să te ajut...

Violet nu așteptă ca el să termine de vorbit, se dădu singură jos de pe catâr și căzu imediat în genunchi, fără a fi intenționat asta, dar pur și simplu picioarele îi cedară. El clătină din cap și întinse o mână ca s-o ajute să se ridice, dar cum era jos, se hotărî să-și scoată cizmele.

– Nu ți-aș recomanda... începu el, dar nu apucă să termine.

Încă tremurând, se împletici către marginea lacului, se așeză pe iarbă și își băgă picioarele în apă. Se simțea minunat, deși apa nu era atât de rece pe cât sperase. Îi venea să înoate, ceea ce el presupusese că avea să facă, dar nu voia să-și ude hainele și, cu siguranță, nu și le putea scoate, nu cu ursul pândind în spatele ei. Buna-creștere îi interzicea. Oricum, probabil nici picioarele nu ar fi ascultat-o dacă ar fi încercat să înoate. Poate că faptul că stătuse dreaptă o ajutase să nu cadă de pe spatele Carlei când aceasta mergea la trap, dar încordându-și întruna coapsele și gambele de ambele părți ale catârului ca să-și mențină echilibrul își înrăutățise durerea de picioare.

Se aplecă și își stropi fața cu apă, udându-și și părul la vârfuri când făcu asta. Apoi încercă discret să-și maseze partea de sus a coapselor, dar o dureau prea tare, așa că se opri.

Își dădu seama că, fără îndoială, arăta îngrozitor. Coada i se despletise, iar părul lung și auriu îi stătea răsfirat pe spate și pe umeri. Fără coafura obișnuită, pălăriuța ei drăguță arăta probabil ridicol cocoțată pe vârful coamei dezordonate. Dar nu-i mai păsa, era prea amorțită, prea obosită, prea tristă – și puțin speriată de răpitorul ei. Dacă nu era Morgan Callahan? Nu îi confirmase asta. Și chiar dacă ar fi fost, asta nu însemna că era în siguranță cu el.

O pleoscăitură în dreapta o făcu să se uite într-acolo. Înlemni urmărindu-l pe bărbat cum își cufunda capul în apă, ca apoi să și-l scuture ca să-și dea la o parte părul negru de pe față. Stropii de apă o atinseră, dar abia dacă-i băgă în seamă.

Îl vedea pentru prima oară fără pălărie. Până acum intuise că părul lui negru îi trecea de umeri. Ud și dat pe spate, așa cum era acum, și cu barba mare, fața lui era un pic mai definită, ar fi putut spune că avea o frumusețe sălbatică, presupuse ea. Asta îi permise să vadă că nu era chiar atât de bătrân, poate mai puțin de 25 de ani. Nu că asta ar fi făcut vreo diferență. Era în continuare un urs pe care îl detesta.

Îngenunchease ca să-și cufunde capul, dar acum se ridicase în picioare și se ținea cu degetele mari de centură, de centura propriu-zisă, nu de cea care ținea tocul de la pistol, care îi atârna pe coapsă.

– Apreciez că ai fost tăcută în cea mai mare parte a timpului.

Acel în „cea mai mare parte" o irită.

– A fost mult prea cald ca să merite să fac efortul de a-ți spune ce cred despre modul oribil în care mă tratezi, îi răspunse ea ofensată. Și nu ar servi la nimic, nu?

El chicoti și se îndepărtă fără a-i răspunde, dar veselia lui era deja un răspuns. Ea pufni și nu-l urmări cu privirea. Era mulțumită să stea acolo, la umbră, cu picioarele în apă, ignorându-l pe odiosul bărbat. Dar aruncă o privire în spate când auzi trosnetul unui foc. Frigea ceva deasupra lui, poziționase patru bețe pentru a ține carnea deasupra flăcărilor. Ochii îi scăpărară când își dădu seama că gătea șarpele. Doamne, Dumnezeule, se aștepta ca ea să mănânce așa ceva? Oricât de flămândă ar fi fost, pur și simplu nu putea.

Închise ochii pentru a-și opri lacrimile. Îi plăcuseră drumețiile când era mică, dar niciodată nu-și închipuise că existau oameni atât de necivilizați sau atât de disperați, încât să fie forțați să mănânce carne de șarpe!!

– L-am lăsat să se răcească ca să poți să-l ții în mână, îi spuse el.

Se uită în jos și văzu că îi oferă, peste umăr, o fâșie lungă de carne. Oh, Doamne, fără farfurie, cu pielea încă pe ea, sperase că măcar avea de gând să o taie la mijloc înainte de a-i da o bucată.

Întoarse capul într-o parte.

– Nu, mulțumesc.

– Ai spus că ți-e foame, nu? Mai devreme țipai în gura mare.

– Îmi este foame, însă doar sălbaticii mănâncă șarpe.

– Vezi vreun restaurant prin preajmă? Aici, mâncăm ce avem la dispoziție și, deși carnea de șarpe este tare, miroase foarte puțin.

– Fără doar și poate, în Anglia nu este considerată potrivită pentru consum.

– Vezi cumva Anglia prin apropiere?

Glumea? Își aminti de o expoziție de la un muzeu din Londra despre oameni dintr-o țară îndepărtată care mâncau carne de șarpe. Sophie îi șoptise că bărbații sălbatici o mâncau ca să fie mai virili. Acest bărbat, cu siguranță, nu avea nevoie de ajutor în această privință, era destul de viril așa cum era!

Își ignoră stomacul care chiorăia.

– Nu, mulțumesc.

Strânse din ochi ca să nu-l mai audă sau vadă. Câteva clipe mai târziu, o bătu ușor pe umăr, iar ea se întoarse și îl văzu întinzându-i o bucată de pâine.

– Deci șarpele era doar ca să-mi arăți cât ești de sălbatic?

– Atât de sălbatic, încât am vrut să te hrănesc cu ceva care să-ți țină de foame până la masa următoare? Ai nevoie de carne.

Nu de acel tip de carne, dar nu avea nici un sens să se certe cu el. Privi lacul în timp ce mesteca pâinea uscată. Cu cât se uita mai puțin la bărbatul acesta și la trupul lui voinic, cu atât mai bine. Statura lui o înfricoșa. Avea ceva de urs atât în ceea ce privea statura, cât și comportamentul. Era dur, necioplit, lipsit de rafinament, de farmec, tot ce găsea ea inacceptabil la un bărbat.

Apoi făcu brusc ochii cât cepele când chiar văzu un urs foarte mare, unul al naibii de real, mișcându-se greoi spre apă, de partea cealaltă a lacului. Îngrozită, sări în picioare și alergă să se ascundă în spatele lui Morgan, întrebându-se de ce nu-și ia pușca! Se uită pe furiș pe după umărul lui și văzu ursul ridicându-se în picioare și amușinând aerul, ca apoi să se așeze în patru labe pentru a se adăpa. Fascinată, nu-și putea lua ochii de la el.

– Nu o să vină aici, o liniști Morgan.

– Dar dacă vine?

– Atunci o să duc acasă carne de urs.

– Deci ești și vânător?

– Orice bărbat este vânător atunci când e necesar, iar eu nu spun nu, când vine vorba despre carne gratuită, deși trebuie să recunosc că nu-mi place cea de urs decât dacă a mâncat doar alune și fructe de pădure.

Carne de urs, carne de șarpe. Oare oamenii din aceste ținuturi necivilizate mâncau tot ce găseau? Doamne, probabil că da. Așa cum și el îi spusese, cel mai apropiat restaurant era la o zi și jumătate distanță.

Morgan ignoră ursul și se îndreptă către unul dintre coșurile lui. Când se întoarse, fu uimită să constate că îi oferea o prăjitură pufoasă cu zahăr deasupra. Era atât de încântată, încât îi mulțumi înainte să se așeze din nou lângă apă pentru a savura prăjitura, bucuroasă să vadă că și ursul se îndrepta acum în direcție opusă. Câteva minute mai târziu, simțindu-se sătulă, își dori să se poată întinde să tragă un pui de somn, până aveau să plece, dar se temea că nu se va mai putea ridica dacă făcea asta.

Se uită la cerul fără nori.

– Plouă vreodată pe aici? Sau ploaia pur și simplu se evaporă pe vremea asta și dispare înainte de a ajunge pe pământ?

El râse.

– Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate, dar nu aș fi surprins dacă s-ar întâmpla. Dar, da, plouă, doar că nu atât de des, însă ninge mult când vine iarna.

Nu o interesa asta, slavă Domnului, nu avea să mai fie aici. Deja se temea de momentul în care trebuia să se ridice, darămite să mai stea pe catâr.

– Cât mai este până ajungem la mină? întrebă.

– Depinde.

Presupuse că depindea de animale dacă mergeau la pas sau dacă galopau.

– Dar nu o să ajungem astăzi, o lămuri el.

Rămase fără cuvinte. Vorbea serios? Dar dacă nu ajungeau la mină până seara...

– Dar unde vom dormi?

– Pe pământ, bineînțeles.

Ideea o luă pe nepregătite.

– Eu nu am dormit niciodată, nicăieri, altundeva decât într-un pat. Nu o să pot dormi.

I se păru că aude un chicotit.

– O să poți.

Probabil că așa era, dar se simți obligată să-i atragă atenția:

– Va fi foarte necuviincios să dorm lângă tine.

– Păi, dacă nu vrei să fiu în preajmă să te protejez, pot să dorm în altă parte.

I se aprinseră ochii, mintea i se umplu de toate pericolele la care se putea gândi și de care ar fi avut nevoie ca el să o protejeze. Puteau să vină peste ei urși și șerpi?

– Poate în preajmă, dar nu atât de aproape de mine? îi propuse ea.

– Nu aveam de gând să împărțim o pătură, doamnă! O să aștept să mă inviți tu.

Își ținu respirația și îi evită privirea pentru a ascunde faptul că roșise. Îl simți plecând spre catâri și-l urmări cotrobăind prin coșuri până găsi niște morcovi. Îi rupse în două și dădu fiecărui catâr câte o jumătate, și unul întreg calului. Le dădea animalelor prânzul? Nu, le văzuse mâncând iarbă. De fapt, le oferea o delicatesă. Negreșit, ținea la ele.

Presupunea că asta era o calitate la un bărbat. Simțul umorului era alta. Nu ezita să râdă când găsea ceva amuzant, deși până atunci se distrase doar pe seama ei. Totuși, era destul de surprinzător că un răpitor de femei avea simțul umorului.

Brusc, cizmele aterizară lângă ea. Oftă și și le trase în picioare, înainte de a observa că el stătea în fața ei cu mâna întinsă. Gemu zgomotos când o ajută să se ridice.

– O să fie și mai rău mâine, o avertiză el.

– Imposibil.

– Aveam de gând să stăm mai mult aici și să dormim până se mai domolea căldura, dar nu putem cu ursul acela în zonă. O să ne oprim din nou la următorul curs de apă.

Încuviință din cap, dar oftă când făcu primul pas către Carla. Nu găsea forța de a merge mai departe, așa că Morgan o ridică și o așeză pe... calul lui.

– Nu, începu ea.

– Nu te întrebam, răspunse el cu fermitate, urcându-se pe cal în fața ei. Ori asta, ori o să stai în pat o săptămână plângându-te

de durere, și aș prefera să nu aud așa ceva. Prin urmare, ignoră că sunt cu tine pe cal și uită că trebuie să mă atingi.

Oroarea proximității nu avea nimic de-a face cu eticheta, ci era legată de cine era el. Torționarul ei! Răpitorul ei! Bărbatul care încercase să o forțeze să mănânce carne de șarpe!

– Poți să dormi pe spatele meu, dacă vrei. Chiar nu mă deranjează deloc!

Ea pufni. El porni la trap, la naiba!

Capitolul 9

Era pentru prima dată când Violet stătea atât de aproape de un bărbat. Chiar îl atingea pe Morgan. Coapsele ei îi atingeau șoldurile, iar când galopase îl apucase instinctiv de talie. Îi era teribil de rușine de această apropiere, dar nu avea de ales.

După un timp, îi dădu drumul și se ținu de materialul vestei lungi până când încetini calul. Însă asta nu se întâmplă suficient de repede.

Chiar și după ce își putu retrage în siguranță mâinile de pe trupul lui, tot nu-i plăcea să călărească atât de aproape de această bestie înfricoșătoare de om. Era prea mare, prea masculin, tot ce ținea de el o făcea să fie nervoasă. Trebuia însă să recunoască că avusese dreptate într-o privință, acum nu mai trebuia să-și folosească mușchii picioarele care și așa urlau de durere. Putea să stea liniștită, în echilibru și în siguranță pe cal.

Un alt dezavantaj al călătoriei cu Morgan era că nu vedea în față pentru că avea spatele prea mare și prea lat. Nu-și dădea seama încotro se îndreptau. Părea că șerpuiește în direcții diferite, probabil pentru a evita pantele mai abrupte ale dealurilor pe care le străbăteau.

După două ore de mers, traversară un râu. Se uită în jos întrebându-se dacă avea să i se ude vreo cizmă, dar râul era destul de puțin adânc ca picioarele să îi rămână uscate. Se opreau? Îi spusese că aveau să se oprească când ajungeau din nou la un râu, dar el continuă, urmând firul apei până când ajunseră la un copac solitar de pe mal. Erau înconjurați de pădure din toate părțile, majoritatea la distanță, și de munți din trei părți, de asemenea la distanță.

Descălecară, iar el își strecură mâinile sub părul ei și o apucă de talie ca s-o dea jos fără să-i ceară permisiunea.

– Poți să dormi până la apus.

Dacă se putea mișca. O durea tot corpul atât de tare, încât nu era sigură că va putea. Dar măcar de data aceasta nu-i mai tremurau

picioarele. Gândul de a dormi până se mai domolea căldura i se păru minunat – dacă ar fi avut un pat.

– Ți-am spus că nu pot să dorm pe pământ. Mi-ar plăcea în schimb să vorbim despre tatăl meu.

– Nu îl cunosc pe tatăl tău, dacă te referi la Charley, atunci spune așa.

Scrâșni din dinți, dar insistă:

– Cum a fost viața lui aici? S-a obișnuit cu greutățile sălbăticiei?

– Charley a avut ajutor.

– Pe tine?

– Asta nu te privește.

– Te rog!

O privi cu asprime.

– Nu văd de ce l-ar interesa pe Shawn aceste întrebări. Improvizezi, domniță? Crezi că asta va face ca povestea ta să fie mai credibilă? Deci ești actriță până la urmă? Rău, speram să fii prostituată!

– M-am săturat de insultele tale, rosti ea icnind.

– Și eu m-am săturat de toate bolboroselile tale. Dormi, nu dormi, nu mă interesează, dar animalele au nevoie de odihnă, așa că stăm aici până apune soarele.

„Și apoi?" se întrebă ea.

– Asta înseamnă că o să călătorim noaptea?

El încuviință, fapt care o neliniști.

– Dar nu e mai periculos așa?

– Nu ar trebui să fie atât timp cât cerul rămâne senin, așa cum a fost toată ziua. Lumina lunii este foarte puternică aici.

Lipsa lui de îngrijorare ar fi trebuit s-o calmeze, dar nu se întâmplă așa. Îl urmări cu privirea în timp ce se duse la Carla ca să ia pătura și s-o întindă pentru ea sub copac, înainte de a-și deșeua calul. Nu-i mai era foame, ultima masă fusese destul de îndestulătoare și gustoasă, mai puțin șarpele. Se cutremură la gândul zilei următoare, așa că nu era nerăbdătoare să mai treacă prin astfel de situații. Apoi văzu căprioara, cam în același timp cu Morgan, la vreo sută de metri depărtare.

El se întinsese după pușcă. Violet dădu drumul umbrelei pentru a-și astupa repede urechile înainte ca el să tragă. Se uita la el, nu la viitoarea cină, așa că se încruntă când el puse pușca deoparte fără a o folosi, presupunând că animalul fugise. Dar când privi în jur, văzu căprioara acolo și atât de nepăsătoare față de prezența lor, încât chiar se așezase lângă marginea râului.

– O lași să trăiască? întrebă ea surprinsă.

– Durează mult până se scurge sângele, așa că nu are gust bun. Nu-mi place dacă nu are gust bun.

Era uimită că un om care nu demult mâncase un șarpe putea fi atât de pretențios, dar nu-i împărtăși acest gând sau faptul că detesta să fie dependentă de el pentru fiecare bucățică de mâncare pe care o primea. Voia să se odihnească chiar dacă nu putea să doarmă. Soarele apunea târziu vara, dar tot putea fi doar peste câteva ore. În Butte obișnuia să termine cina cu mult înainte de a se întuneca.

Îl ignoră pe Morgan și se duse spre pătură. Fiecare pas pe care îl făcea era dureros, dar reuși să ajungă fără să geamă. La umbra copacului, continuă să-l urmărească pe Morgan pentru că nu avea deloc încredere în el. Când el se îndepărtă, se întinse pe spate, intenționând să se ridice când îl auzea că se întoarce. Nu-l auzi. În ciuda mușchilor amorțiți de durere și a lipsei patului, adormi instantaneu.

Fu trezită de trosnetul focului, surprinsă că până la urmă adormise pe pământul dur. Și nu era la apus, ci întuneric beznă. Ce dezamăgire! Contase să mai fie lumină ca să-și aducă lucrurile. Avea umbrela deasupra capului. Nu-și amintea să o fi deschis. O deschisese Morgan ca să aibă mai multă umbră? Se îndoia că era atât de grijuliu. Ea trebuie să fi făcut asta.

Nu mai era nici caniculă. Nu știa cât dormise, dar se simțea revigorată și îi era din nou foame. Când se ridică, toată durerea se reîntoarse. Cum de reușise să doarmă când cea mai mică mișcare era atât de dureroasă?

Nu credea că era în stare să meargă până la Carla ca să-și ia haina, dar detesta ideea de a-l ruga pe Morgan să i-o aducă. *Nu* era neajutorată. În plus, mușchii ei nu aveau să se refacă decât dacă-i folosea. Își simți haina alunecând peste umeri până în poală. Slavă Domnului pentru micile gesturi de omenie! Morgan, probabil, o aruncase spre ea și căzuse chiar unde trebuia acoperind-o. Nu putea să creadă că era atât de atent, încât să i-o așeze cu atenție. Dar își strecură repede mâinile în ea.

El stătea de cealaltă parte a focului și o privea. Purta o haină crem făcută dintr-un soi de piele de animal. Îi văzu vesta pe dedesubt, dar din nou nu purta cămașă. Făcuse focul la picioarele ei, lângă pătură. Încercă să se ridice, dar durerea o țintui. O avertizase că avea să plângă.

Luptă cu lacrimile, dar se înfurie pe ea însăși. De ce trebuia să fie atât de încăpățânată? Putea să fi călătorit de la început pe calul lui

și ar fi evitat aceste dureri teribile. El se oferise, dar ea refuzase. Se rostogoli încet până la foc, dar fără a părăsi pătura. Văzu doi pești, gata prăjiți, aranjați frumos pe niște rămurele lângă foc, o bucată de pâine și un măr. Nu încercă se se ridice, pur și simplu stătu pe burtă, proptită în coate, aproape de mâncare.

– Tot mai vrei să călătorim noaptea? îl întrebă.

– Da.

– Atunci de ce m-ai lăsat să dorm atât?

– Poate că mi-a plăcut să te văd dormind.

Ce absurditate, cu siguranță arăta oribil, cu fața murdară și prăfuită, cu părul, un dezastru, așa că îl întrebă:

– De ce?

– De ce nu? Chiar dacă ești o mincinoasă, ești o femeie frumoasă și, în plus, la ce opțiuni am...

Îi urmări privirea care i se îndreptă spre catări și aproape că râse, căci li se vedeau doar fundurile. O glumă. Cine ar fi crezut că un urs poate să facă glume?

Se uită din nou la mâncare.

– Este jumătate din acest festin pentru mine?

– Totul este pentru tine, îi răspunse el. Voi păstra tot ce nu poți mânca.

Deci el mâncase deja? Și prinsese și peștele? Când avusese timp să facă toate astea?

– Nu ai dormit deloc?

– Voi dormi mai târziu, o informă el în timp ce înșeua calul.

– Grăbește-te odată, femeie! Pierdem timpul!

Își alese unul din pești, înfulecă toată pâinea și mărul, dar acum avea degetele foarte lipicioase pentru că mâncase fără tacâmuri. Privi cu jind către râu, dar din spate o voce o strigă:

– Aici.

Se întoarse și îl văzu venind spre ea cu un bidon în mână. Își întinse repede mâinile și el îi turnă toată apa, apoi se grăbi să reumple recipientul. Se spălă și el, în timp ce ea își scutura mâinile ca să și le usuce.

Apoi își dădu jenată seama că nu puteau pleca încă și începu să se uite în jur după un tufiș. Trebuia să facă asta singură. Nu-i putea spune ursului. Dintr-odată se trezi ridicată pe sus.

– Stai! Nu sunt pregătită să plec! Pune-mă jos!

Începu să se zbată crezând că nu avea de gând să-i dea drumul, apoi observă că nu o ducea spre cal. O așeză, oferindu-i un moment să se liniștească și apoi pur și simplu plecă.

Era atât de recunoscătoare pentru tufișul dintre ei și în același timp atât de rușinată, îi era greu să împace cele două sentimente. Se consola la gândul că era noapte și că el nu avea să observe cât de roșii îi erau obrajii. Râse pentru stângăcia ei. Să te agăți de civilizație când ești în mijlocul sălbăticiei, însă avea în sânge convențiile și eticheta și nu putea să scape de ele.

Morgan se întoarse să o conducă la cal. Știa că o cărase în brațe doar pentru că era nerăbdător să plece. Deși era ghemuită la pieptul lui, cu o mână ținându-l pe după gât, nu se feri să-l certe.

– Faptul că mă ajuți, nu-mi schimbă cu nimic părerea despre tine. Nu trebuia să mă răpești de la hotel. Trebuia să-mi dai o șansă să cumpăr un cal și să angajez servitori ca să călătoresc până la mina tatălui meu într-o manieră cât de cât civilizată. Fapt care, subliniez, te-ar fi avantajat și pe tine, nu ai mai fi avut atât de mult de muncă.

– Nu mă deranjezi sau, mai bine zis, nu mă deranjează prezența ta dacă îți ții gura închisă. Ce-ar fi să-mi mulțumești acum și să taci? Sau ai nevoie de ajutor și pentru asta?

Se opri să o privească. Fața lui era atât de aproape de a ei. Vorbea despre un căluș sau despre un sărut? Ea nu voia nici una, nici alta de la el, așa că tăcu și încuviință.

Deocamdată terminase cu reproșurile și reîncepuse să roșească.

Când o așeză pe cal, văzu că el deja stinsese focul și împachetase. Înainte de a se urca în șa, îi întinse pătura de la hotel, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea. Nu-i trebuia momentan, dar cu siguranță îi va fi utilă pe măsură ce noaptea avea să-și facă și mai simțită prezența, căci haina ei fusese făcută să arate bine, nu să-i țină de cald. Nu se așteptase însă ca această călătorie prin întuneric să țină prea mult, având în vedere că el nu dormise mai deloc la ultimul popas.

Cerul era plin de stele, iar lumina lunii, cu adevărat puternică. Se auzeau clar greierii, iar un răget îndepărtat o făcu să-și pună, din nou, brațele în jurul taliei lui Morgan. El nu comentă, așa că rămase așa, asta-i oferea o poziție mai stabilă. Continuară spre est sau cel puțin asta presupuse că era direcția, întrucât nu mai revăzu râul lângă care poposiseră în acea zi. Peisajul nocturn deveni din nou sterp, așa că renunță să mai găsească repere în întuneric .

Două sau trei ore mai târziu, Morgan se opri în sfârșit.

– Am nevoie de puțin somn.

Descălecă. O ridică, ea zări pentru un moment forma unui munte care părea să fie foarte aproape, și a unuia care părea să fie la mare distanță. Mâinile lui erau din nou pe mijlocul ei, doar că, de data asta, o puse pe pământ mai încet, astfel încât ea simți cum trupurile lor se ating. Stătea prea aproape de cal. Era pe jumătate adormit, dat fiind că nu-și mai întinsese brațele suficient de mult încât să nu se atingă?

Nu-i ceru scuze, probabil nici nu conștientiză că trupurile lor se atinseseră atât de intim. În momentul în care picioarele îi atinseseră pământul, el plecă de lângă ea, așa că nici ea nu se mai gândi la asta.

Nu se mișcă și nici nu avea de gând până nu-l văzu făcând focul. Presupuse că era pentru a se încălzi. Acum era cu mult mai rece, simțea frigul, deși era înfofolită bine în pătură.

Îl urmări și observă că adunase un braț de crengi uscate, la ultima oprire, când ea dormea, și că le legase de unul dintre catâri. Era bucuroasă că intuise că o să aibă nevoie, mai ales că nu era nici un copac prin apropiere, doar câteva tufișuri amărâte și multă iarbă uscată. Nu se vedea nici urmă de apă în apropiere.

După ce aprinse focul, ea se mută încet către vâlvătaie și se așeză. El îi mai aruncă o pătură înainte de a deșeua calul și de a-și întinde pătura de pe cal de cealaltă parte a focului. Se întinse și își folosi desaga pe post de pernă. Făcu toate astea fără a-i adresa un cuvânt. Nu vorbea pentru că o credea o impostoare sau așa se purta el cu toată lumea? Probabil era adevărat că devenise un pustnic. Se obișnuise cu liniștea sau era prea obosit ca să mai vorbească?

– Trebuie să-ți repet, sunt cine spun că sunt și știu că l-ai cunoscut pe tatăl meu, rosti ea cu emfază.

– L-am cunoscut pe Charley, ceea ce *nu* e același lucru.

– Atunci spune-mi despre Charley. Ai lucrat cu el, probabil ți-a și plăcut de el pentru că l-ai dus la doctor când era bolnav și rănit. Era fericit aici? Te rog, m-au vizitat doar de două ori în ultimii nouă ani. Spune-mi ceva, ceva despre ultimele lui zile.

Se ridică. Privirea pe care i-o aruncă o făcu să tremure, i se ridică părul pe șina spinării.

– Ce o să-ți spun este că sunt obosit, altfel, aș fi aplaudat. Cât ai studiat pentru rolul acesta?

Întrebarea o înfurie.

– Optsprezece ani, de atunci de când sunt Violet Mitchell!

– Și totuși, ai apărut doar după moartea lui Charley, pentru că, dacă trăia, și el te-ar fi făcut mincinoasă, la fel ca mine. Bună încercare, domniță, dar dacă nu dorm, nu o să-ți placă de mine mâine.

O amenințare diferită, dar cu toate astea nu tăcu, bombăni ca pentru sine, dar suficient cât să audă și el.

– Nu-mi place de tine nici acum!

Regretă imediat, chiar dacă era adevărat, era urât și necuviincios din partea ei. Să-l facă să o urască nu era în beneficiul ei și nu îl va face să-i dea răspunsurile de care avea nevoie. Capitulă și schimbă subiectul.

– Era apă nu departe de aici, de ce nu am înnoptat acolo?

El se întinse pe pătură.

– Apa atrage animalele.

Și el nu avea să fie treaz pentru a le alunga? Începu să-și imagineze tot felul de animale tupilându-se sau târându-se pe lângă ei, încercând să ajungă la râul pe lângă care trecuseră. Animalele alea trebuiau să vină de undeva!

Apucă umbrela închisă ca pe o armă și privi în jur.

– Nu o să te leg. Deranjează-le pe fetele mele și o să mă trezesc. Fugi și nu o să-mi pese. S-ar putea să reziști câteva ore pe jos, dar mă îndoiesc, îi spuse el înainte de a se întoarce pe o parte, cu spatele la ea.

Ea se uită fără un cuvânt la spinarea lui. Omul acesta avea inima de gheață. Își spuse că prefera liniștea lui, în locul acestor amenințări obraznice.

Capitolul 10

Violet nu reuși să mai doarmă. Rămase ghemuită în pătura ei tot restul nopții. Nici apropierea lui Morgan nu-i potolea teama că ar fi putut cu ușurință să fie mușcată de un șarpe sau târâtă de un lup, sau mâncată de un urs, înainte de a apuca să-l trezească ca să omoare sălbăticiunea.

Erau prea multe animale sălbatice în aceste teritorii și prea puțini oameni, iar orașele erau mult prea departe. Fiecare sunet, fiecare mișcare a cozii unui catâr o speriau și o făceau să geamă. I se părea de necrezut că în urmă cu câteva luni făcea probe pentru rochii de bal. Era atât de entuziasmată de apropierea sezonului, avea atâtea speranțe și atâtea ocazii care o așteptau. Datorită sprijinului mătușii și a unchiului, ea, o americancă, avea să-și facă debutul în societate în Anglia. Își mai găsise și soțul pe care îl căutase chiar înainte de începerea sezonului, toate doar pentru a fi despărțită și pentru a ajunge la... asta.

Toate visurile ei urmau să se împlinească, dar nu putea să se întoarcă în acea societate dacă afacerea tatălui ei nu era de succes. Tot ce își dorea depindea de găsirea minei și de transformarea ei într-o afacere profitabilă.

Aruncă niște crenguțe pe foc. În timp ce noaptea creștea, creștea și foamea ei, dar după amenințarea lui Morgan nu avea de gând să caute prin desagii de pe catâri. Dar avea de gând să-l trezească de cum aveau să mijească zorii, așa că cercetă cerul în toate direcțiile.

– Încă ești aici?

Suspină și se uită din nou către foc. Îl văzu stând în picioare. Se întrebă ce îl trezise. Nu era încă zi. Dar apoi el se duse la vreo trei metri mai încolo – pentru a se ușura. Își dădu ochii peste cap și bâjbâi după cel mai apropiat tufiș ca să facă același lucru. Nu se simți deloc jenată de această dată și după ce își masase toată noaptea picioarele, nici nu-i mai era atât de greu să meargă, așa cum se întâmplase în

ziua anterioară. Mușchii o dureau încă. Va mai dura probabil câteva zile până aveau să-și revină. Sau până când se întorcea în Butte.

De fapt, aștepta cu interes reîntoarcerea, ceea ce era surprinzător și pentru ea, având în vedere că era un oraș necivilizat, dar acolo măcar putea să facă baie și să aibă o masă normală și haine curate, cu ajutorul unei spălătorese. Și o pălărie nouă! Și-o pierduse pe a ei în timp ce galopau și îi observase absența abia noaptea trecută. Oricum i-o stricase Morgan, așa că nu suferea prea mult după ea. Să stai două zile în aceleași haine era ceva de plâns, dar nu se putea schimba fără a face o baie înainte și nu avea unde să facă în mijlocul sălbăticiei. Se simțea atât de murdară după călătoria din ziua anterioară!

Când se întoarse la foc îl văzu pe Morgan înșeuând calul. Simțea că vor lua vreun mic dejun neobișnuit înaintea plecării și cu siguranță ceva ce putea fi mâncat în timp ce călăreau. Gândul îi fu confirmat de Morgan care îi înmână două felii de carne uscată înainte de a stinge focul cu picioarele. Ea își luă bidonul și umbrela, vârându-le pe mână pentru a le ține la încheietură, apoi începu să mestece carnea. Era tare. Dacă nu ar fi avut gust sărat s-ar fi gândit că îi dăduse o bucată de piele.

– Pune-ți-l!

Se încruntă când văzu că îi dădea un sac mic de pânză gol.

– Unde să mi-l pun?

– Pe cap. Restul drumului nu ai voie să vezi.

Era îngrozită, dar exista și o parte bună. Dacă el nu voia ca ea să vadă cum se ajungea la mina lui însemna că intenționa să o elibereze la sfârșit. Așa că nu plănuia să o omoare, până la urmă. Dar nu putea să-și pună un sac pe cap, așa că refuză să-l ia de la el.

– O să leșin dacă îmi va acoperi fața, mai ales dacă o să fie la fel de cald ca ieri, îl avertiză ea. Dacă m-ai lega la ochi nu ar fi la fel?

El nu zise nimic. Nici nu se mișcă. Dacă avea să insiste, ea va trebui să se bată cu el cu ghearele și cu dinții. Bineînțeles că nu avea nici o șansă, era mult prea mare și voinic. Până la urmă, el își scoase eșarfa de la gât și o legă cu ea. Un compromis! Deci era capabil să raționeze!

O ridică și o așeză pe cal, dar de această dată încălecă în spatele ei. Îi ghici gândul, voia să o verifice, să vadă dacă nu cumva își scotea eșarfa. Această tactică extremă demonstra cât de fanatic era să păstreze secret locul unde se afla mina lui atât față de ea, cât și față de oricine altcineva. Ceea ce o făcu să se întrebe cum de nu-l împușcase pe tatăl ei când acesta își făcuse apariția în apropiere de mina lui. Sau poate cele două mine nu erau deloc aproape una de alta? Poate

că Morgan voia să-l țină cât mai departe pe Shawn Sullivan de această zonă. Ce s-ar fi întâmplat dacă Sullivan ar fi aflat unde era?

Nu-i plăcea deloc să stea în fața lui Morgan. Îl simțea prea în spatele ei și de fiecare dată când făcea ceva cu frâiele, brațele lui îi atingeau talia. Dar nu-i zise nimic, se temea ca nu cumva zarva făcută de ea să-l facă să se răzgândească și să nu o mai ducă la mină. Doamne, Dumnezeule, era de neînchipuit că viitorul ei depindea atât de mult de acest om. Când dimineața deveni mai călduroasă, își dădu jos pătura de pe umeri și deschise umbrela, fără să-și dea seama că-i va bloca vederea lui Morgan. Dar descoperi acest lucru repede în momentul în care i-o smulse din mână. Nu o închise, ci pur și simplu i-o trânti în cap ca și cum ar fi fost o pălărie.

– Nu o ridica mai mult de atât că ți-o arunc, mărâi el în timp ce-i puse mânerul din nou în mână.

Oftă, conștientizând încă o dată că probabil arăta ridicol. Nu că-i mai păsa. Până la urmă pentru cine se străduia ea să păstreze aparențele aici?

– Cât mai este până se va termina acest coșmar și vom ajunge la mină?

– Depinde.

Ea pufni.

– Încep să cred că nici tu nu mai știi.

El râse. Din nou, faptul că avea simțul umorului o surprindea. O făcea să se întrebe dacă avea și momente în care nu era grosolan, o brută bărboasă. Probabil fusese fermier, avea o familie de fermieri la est de aici. Ce-ar fi crezut ei dacă l-ar fi văzut acum? De ce plecase de acasă? Fusese alungat pentru că era oaia neagră? Prea multe fapte mișelești?

După o noapte în care stătuse trează, lipsa somnului o ajunse din urmă de îndată ce galopatul încetă. Cu mâinile lui Morgan pe frâie de o parte și de alta a ei, mișcarea lentă și ritmică a calului o făcea să aţipească. Plutea, fără să-și dea seama că tocmai se lăsase în brațele bărbatului din spatele ei.

Fu trezită brutal de o împușcătură. Un alt șarpe? Își ridică o parte din eșarfă, dar nu văzu nimic mort în preajmă, așa că așeză materialul înapoi înainte ca el să observe ceva.

– Ce-ai împușcat de data asta? întrebă ea curioasă în timp ce el descăleca.

– Puma care tocmai venea spre noi. Am prins-o în timpul săriturii. Probabil a crezut că și-a găsit cina.

Din săritură? Aproape că muriseră? Începu să tremure un pic, bucuroasă că nu văzuse scena. Ar fi devenit isterică și probabil l-ar fi făcut să rateze. Ce gând teribil! Doamne, cât de mult ura să fie în mijlocul sălbăticiei unde moartea pândea la toate colțurile și unde doar bărbatul aceasta putea să o protejeze. Își dorea să fi știut să tragă cu arma, își dorea să aibă curajul să împuște ceva, dar mai presus de toate își dorea să nu fi simțit atâta recunoștință că nu trebuia să facă nimic din toate astea... datorită lui.

– Vom face popas ca să o gătești? îl întrebă ea când văzu că nu se urcă imediat pe cal.

– Nu, este una dintre cele mai mari feline de aici. Unii oameni o consideră o delicatesă pentru că are gust de porc, dar bănuiesc că ție ți-ar sta în gât, la fel cum ai făcut cu șarpele.

– Bănuiești bine!

– Tot trebuie să o iau acasă ca să mă ocup de ea, adăugă el.

– De ce?

– Pentru că va atrage vulturi, care pot fi văzuți de la kilometri depărtare și mulți oameni ar vrea să cerceteze la ce se uită păsările.

Își închipui că erau destul de aproape de tabăra lui dacă era îngrijorat din cauza asta. Își ridică din nou eșarfa și îl văzu cum leagă animalul pe unul dintre catâri. Aparent, nu le plăcea mirosul de sânge, pentru că mai mulți dintre ei protestau. Chiar ținea la animalele lui și din modul în care le vorbea, numindu-le fetele lui, ea ghici că erau mai mult prieteni pentru el.

Când încălecă din nou, îi puse în mână un măr. Zâmbi pentru că știa că nu era obligat să o hrănească. Nu avea să moară, dacă nu mânca ceva. Se plânsese de asta când îi fusese foame, și, bineînțeles, avea să continue cu asta, dar tot nu era obligat. Nici să doarmă în brațele lui sau să se sprijine de el nu era obligat să o lase, dar tot o făcuse, la fel și când împușcase felina. Poate nu observase sau nu-i păsa atât timp cât ea tăcea din gură, așa că nu se mai gândi la asta și refuză să se simtă rușinată. Calul mergea în zigzag și urca. Auzea cum copitele se loveau de rocă. Putea să audă în surdină și șopotul unei ape, undeva în depărtare, așa că presupuse că urmau calea unui pârâu sau râu. Dar cu siguranță nu era un drum de dorit, urcatul o făcea să se lovească și să se clatine. Era tentată să mai arunce o ocheadă pe sub eșarfă, dar Morgan o observă când își ridică mâna, ducând-o spre față.

– Nu!

Pufni și îl făcu în toate felurile în sinea ei.

Capitolul 11

În momentul în care Morgan îi scoase eșarfa, Violet era sigură că ajunseseră în sfârșit la mină, însă se înșela. Îi scosese eșarfa doar pentru că erau înconjurați de pini deși și nu se mai vedea nimic în spatele lor. Continuau să urce încet. Putea încă să audă apa curgând undeva aproape, dar nu o vedea.

Cu atâtea dealuri care înconjurau Butte, atunci când se aflase în oraș, minele erau ușor de observat datorită corturilor muncitorilor. Erau atât de multe, încât de la distanță totul arăta ca un orășel multicolor. Credea că mina lui Morgan se afla pe un deal, dar urcau de atâta vreme, încât își dădu seama că se aflau de fapt pe un munte. Cu timpul, pe partea stângă copacii se răriră și acum putea să vadă o pantă abruptă din piatră, care devenea tot mai abruptă și mai adâncă, până când arăta ca un perete de stâncă. O pantă mai joasă se crease în dreapta lor. Acum își dădu seama că de fapt călăreau printr-o vale îngustă sau o ravenă.

Copacii se răriră și mai mult, iar în curând ajunseră la un gard în stil vestic, cu doar două scânduri orizontale între stâlpi, blocându-le accesul. Morgan descălecă, însă de această dată nu o ajută să coboare de pe cal. Încremeni preț de o clipă când văzu cabana în depărtare. Avea și o verandă în față. Nu și-l imaginase trăind într-o căsuță de lemn, aici sus, când toți minerii din Butte trăiau în corturi, aproape toți, cu excepția proprietarilor de mine, precum Shawn Sullivan. Trecuse pe lângă casa lui mare.

Morgan deschise poarta. Lângă ea era și un semn: „Cei care încalcă proprietatea vor fi împușcați!" Dacă nu ar fi fost atât de obosită și nu s-ar fi simțit atât de inconfortabil, ar fi râs, pentru că nu văzuse țipenie de om nicăieri și le luaseră atât de mult să ajungă aici.

– În afară de tine, mai vine cineva pe aici?

– Charley Mitchell a venit. M-a urmărit până aici. Avea un binoclu nenorocit, așa că a stat suficient de în spate încât să nu-l văd.

Asta era clar o nemulțumire, însă o făcu să zâmbească.

– Inteligent din partea lui.

– Mai mult sinucigaș.

Gemu, gândindu-se la semnul de avertizare.

– Ai tras în el?

O privi încruntat.

– Bineînțeles că nu, i-am dat suficient timp încât să plece de pe dealul meu.

Era clar că nu-i făcuse plăcere să știe că tatăl ei cumpărase o mină, undeva pe dealurile astea, atât de aproape de a lui, dar probabil în timp îl acceptase ca vecin. Tatăl ei fusese întotdeauna fermecător. Dacă cineva putea să vorbească și să îmblânzească acest urs, acesta era Charles. Zâmbi gândindu-se la asta.

Observă clopoțeii și tălăngile înșirate de-a lungul gardului doar când îi auzi răsunând când el deschise poarta. Clopoțeii erau melodioși, tălăngile, nu.

– Clopote?

Apucă hățurile ca s-o conducă pe ea și catârii în zona împrejmuită, apoi se întoarse să închidă poarta și o ignoră din nou, refuzând să-i răspundă.

– Doi indivizi care voiau să-mi fure dreptul asupra minei m-au luat prin surprindere anul trecut și au încercat să mă împuște. Nu am de gând să le fac sarcina ușoară, nimeni nu o să aibă vreo șansă să se mai apropie de mine fără să facă zgomot. Acesta este unul dintre dezavantajele mineritului într-un loc atât de izolat. Dacă mi se întâmplă ceva, nimeni n-o să știe.

Gândul că asemenea bărbați periculoși băntuiau nestingheriți prin sălbăticie o neliniștea.

– Oamenii legii din Butte știu că tu locuiești în zonă. Nu te-ar căuta dacă, să zicem, nu te-ai întoarce în oraș și ar trece prea multe săptămâni?

– De ce? Minerii se mută foarte des sau se duc acasă. Nu-i caută nimeni.

– Dar ești o persoană atât de cunoscută, domnule Callahan. Aproape toți cei cu care am vorbit te știau după nume și mi-au împărtășit tot felul de zvonuri care circulă despre tine. Se pare că ești un subiect de bârfă în Butte.

Îi făcea plăcere să-l vadă încruntându-se. Faptul că avea putere asupra ei era destul de greu de suportat, așa că acum se bucura de această mică victorie, care, deși neînsemnată, parcă mai echilibra un pic situația dintre ei. Continuă să-l necăjească:

– Dincolo de faptul că ajutorul de șerif știa că l-ai adus pe tatăl meu în oraș când a fost rănit, ceea ce este surprinzător de decent din partea ta, presupun că ai mai menționat cuiva că mina ta este aproape de cea a tatălui meu. Sau poate tatăl meu o fi zis cuiva când a fost în oraș?

– *Charley*, mormăi el, accentuându-i numele. El a zis când l-am dus în Butte ca să-și facă actele. Era încântat că i-am îngăduit să stea.

– Îngăduit?

– Zic să nu deschidem acest subiect, domnită.

– Insist să-mi explici. Deții cumva tot muntele ăsta?

– Nu ești în postura în care să insiști cu privire la ceva. Sau vei începe ca o doamnă ce ești să urli în public?

– O să mă facă răspunsul tău să urlu?

– Tonul tău sugerează că îți vei arăta adevărata față în curând, ceea ce o doamnă nu face.

Era atât de evident că era extenuată și că o dureau toate membrele? Călătoriseră jumătate de zi printr-o arșiță oribilă, dar acest bărbat i se părea tot mai frustrant. Părea să poată vorbi despre orice, doar despre mine, nu. Asta pentru că o credea o impostoare. Cu toate astea, una dintre mine era a ei acum.

Dar până nu-i arăta locul, nu putea face nimic cu ea. Nu-și putea permite să-l îndepărteze zbierând la el sau reproșându-i cât de ridicol era. Nu încă.

O conduse într-o grădină. Pământul era nivelat dincolo de gard și era drept până în spate, aproape de cabană. Trecuseră pe lângă o groapă mare și întunecată, pe stânga, despre care ea presupuse că era mina lui Morgan. O stivă mare de bârne de lemn se afla alături. Mai aproape de cabană, văzu o ușă din fier sau de oțel, în stâncă. Își imagină că acea ușă păzea o altă deschizătură în care el își păstra proviziile. Nu departe de ușa din oțel era o structură îngustă de aproape doi metri înălțime cu un dom din cărămidă și un fel de mașinărie de ridicat lângă el. Înainte să ajungă la cabană, ea îl întrebă:

– De ce, Doamne, Dumnezeule, ai venit să-ți faci aici o mină, atât de departe de oraș, de ceilalți mineri din Butte?

– Pentru că am vrut să mă pot ocupa de asta în liniște și, dacă nu găseam minereu, să pot merge imediat în alt loc. Am cercetat această zonă montană timp de o lună înainte de a mă stabili aici.

– Dar de ce la această înălțime?

– Nu e înaltă deloc. Această zonă e la o altitudine de vreo trei mii de metri, teoretic suntem încă la poale.

Presupunea că avea dreptate, din moment ce reușiseră să ajungă aici călare.

– De ce aici? Știai că aici o să găsești minereu?

– Am cunoscut un cercetaș de armată lăsat la vatră. Este descendent din tribul Crow, indienii care trăiau pe vremuri în această regiune. El mi-a povestit că toți munții din acest teritoriu sunt bogați în minereu. Poporul lui a știut asta dintotdeauna, doar că ei nu aveau nevoie de metale prețioase. El mi-a sugerat această pantă, în mod deosebit, în locul celor foarte aglomerate de lângă Butte și Helena. Mi-a spus că o să înțeleg de ce când o să ajung aici.

– Asta înseamnă că aurul pur și simplu stătea și te aștepta aici?

– Am găsit mici dovezi ale acestui fapt în pârâurile și râurile din împrejurimi, dar nu am venit până aici ca să cern aurul din râu.

– De ce nu? Nu ar fi mai ușor așa?

– Ba da, dar nu la fel de profitabil ca o mină de aur. Iar aici erau dovezi că exista aur pe suprafața stâncii. Și mi-a plăcut că și terenul era destul de plat și larg, suficient pentru a ridica o tabără, cu pârâul lângă ea, și chiar există și o crevasă de unde poți lua apă, dacă pârâul seacă la sfârșitul verii. Mai mult, suprafața rocii este suficient de înaltă, așa că poți să sapi fără să te temi de prăbușiri.

Pe măsură ce căuta pârâul, observă toate florile care creșteau în partea dreaptă a taberei. Nu vedea încă apa, dar presupuse că florile o ascundeau. Culorile lor făceau zona în care săpase el să pară chiar drăguță.

– Așadar, nu ai avut nevoie să mergi mai departe, comentă ea privind după el.

– Nu, în mod clar, am fost norocos. Am găsit o brumă de aur la vreun metru și apoi ceva argint. Am tot săpat, în speranța că voi găsi mai mult aur, dar la un metru și jumătate am găsit tot argint.

Era impresionată. Dacă el se apucase de minerit de vara trecută, acum ar trebui să fie bogat. Nu ți-ai fi dat seama de asta după felul cum era îmbrăcat sau după cum trăia. Cabana în care stătea nu era făcută din bușteni, deși erau atât de mulți copaci în zona asta. Cumva el cumpărase lemn și-l adusese pe deal, cumpărase până și sticlă pentru câteva ferestre. Cabana părea mică dacă o priveai din față, ceea ce o făcu să se gândească la cum vor dormi acolo. Spera să aibă mai mult de o cameră. Ar fi scandalos să împartă una cu el, i-ar ruina reputația! Cu atât mai mult trebuia să găsească mai repede mina tatălui ei și banii și să-l convingă pe Morgan să o ducă înapoi în Butte.

Dincolo de griul de pe fațada stâncii, totul era verde aici, iar aerul era mai rece, chiar dacă soarele strălucea deja pe cer. Erau și câțiva copăcei care puteau să le asigure umbră, dincolo de gard, care continuau pe partea dreaptă, pe tot drumul, dincolo de cabana lui.

Dacă nu i-ar fi povestit de hoți, ar fi crezut că scopul gardului era acela de a ține animalele în interior. Nu trecuseră oare pe lângă mina tatălui ei? Sau poate trecuseră în timp ce ea fusese legată la ochi? Putea la fel de bine să fie pe aici, pe undeva, printr-un defileu. Cu cât afla mai repede dacă tatăl ei păstrase bani acolo, cu atât mai repede putea pleca acasă.

– O să mă duci la mina tatălui meu acum?

– Nu!

– Dar...

– Domniță...

– Nu-mi mai spune așa, i-o tăie ea. La cum o spui pare mai mult o insultă. Dacă nu vrei să-mi spui domnișoara Mitchell, ai permisiunea mea de a folosi prenumele meu, Violet.

– De ce? Nu suntem prieteni, nu ești cine pretinzi și s-ar putea să trebuiască să recurg la măsuri neobișnuite pentru a afla ce pui de fapt la cale.

Ochii îi scăpărară o clipă, apoi și-i miji la el.

– Nu o să faci așa ceva și amândoi știm asta. M-ai hrănit. M-ai lăsat să dorm pe pieptul tău, lucru pentru care îmi cer scuze, dar mi-ai permis toate astea. Nu vei recurge la tortură, indiferent de cine crezi tu că aș fi, așa că nu mai arunca amenințări inutile.

Se întoarse către ea, ochii lui albaștri o priveau avid, și dintr-odată începu să zâmbească.

– Cine a zis ceva despre tortură?

Înaintă către ea cu brațele deschise. Mersese prea departe! El avea de gând să-i demonstreze falsitatea celor spuse într-un mod oribil, să o atingă!

Capitolul 12

Având în vedere ce-i trecea prin minte, Violet suspină și se dădu jos pe cealaltă parte a calului, ca să-l evite pe Morgan, apoi gemu de durere când aterizâ cu picioarele pe sol. Ar fi căzut, lovindu-se puternic de pământul tare, dacă nu s-ar fi prins cu mâna de oblâncul de la șa.

El se repezi spre ea și îi desprinse mâinile de pe oblânc.

– De ce-ai descălecat așa? Te grăbești undeva?

– Nu, eu...

Începu să plângă încet în brațele lui în timp ce se îndreptau spre cabană. Își dădu seama că el probabil voia să o ajute să urce pe veranda care era la vreo șaizeci de centimetri deasupra pământului, iar treapta înaltă care ducea la ea era făcută pentru picioarele lui lungi, nu pentru ale unei femei. Și nu exista o balustradă de care să se țină. Mai mult ca sigur s-ar fi împiedicat dacă ar fi încercat să facă asta fără ajutor.

Totuși, se simțea foarte încurcată de ceea ce-și imaginase că avea să facă, așa că răbufni:

– Nu vreau să mai aud nici o amenințare de la tine, reală sau nu. Sunt la capătul răbdărilor, obosită, flămândă și am nevoie și de o nenorocită de baie!

O mirosi de două ori.

– Da, ai nevoie!

Icni la auzul acelei insulte.

– Și tu ai nevoie de una!

– Sugerezi să facem baie împreună?

Asta o înfurie și mai tare.

– Nu sugerez așa ceva.

Văzu sclipirea din ochii lui. Se abținea cumva să nu râdă? Ce bestie! În momentul în care o așeză pe verandă se liniști.

– O să-ți faci baia după ce descarc poverile de pe catâri.

O lăsă pe verandă și se apucă de treabă. Ușa casei era închisă și fără permisiunea lui nu avea de gând să o deschidă. Se așeză pe unul dintre scaunele grosolane, sperând că broderia fustei nu o să se agațe în așchii. Se întreba de ce erau două, dacă nimeni altcineva nu era aici, dar presupuse că tatăl ei îl vizitase din când în când.

Îi era greu să și-l imagineze pe tatăl ei, un om atât de stilat, care socializa cu cei mai importanți oameni din Philadelphia și frecventa cluburile de gentlemeni, stând pe terasa acestei cabane, în mijlocul pustietății. Îi venea greu să creadă că și ea era acolo. Arșița încă persista, așa că preferă să se bucure de umbră în timp ce-l urmărea cu privirea pe Morgan. Descărcase tot ce avea de pe catâri și lăsase totul jos, scopul lui fiind, aparent, să-i elibereze de greutate și să-i lase liberi înainte de a strânge toate lucrurile. Catârii se îndreptaseră către pârâul care șerpuia în interiorul și în exteriorul gardului.

Era destul de aproape de ea, încât să o audă, dar după refuzul lui de-i arăta mina tatălui, se hotărî să-l întrebe despre cabană și apoi să ducă discuția către subiectul care o interesa cel mai mult. Mătușa Elizabeth îi spusese de multe ori că era o parteneră iscusită de conversație.

– De ce-ai construit cabana la peste o jumătate de metru de sol?

– Am ajuns aici vara trecută, la ceva timp după dezghețul de primăvară. Așa că nu știam dacă toate aluviunile aveau să vină peste mine în primăvara asta.

I se păru că rânjea, dar îi era imposibil să-și dea seama, din cauza mustății lui dese.

– Și au venit?

– Nu, nu anul acesta, cel puțin, dar apa a erodat acest defileu la un moment dat, de-a lungul timpului, iar pârâul până la un metru și douăzeci pe partea asta și mai mult pe cealaltă. Dar anul trecut nu aveam de unde să știu cum o să fie, așa că mi-am închipuit cabana purtată la vale de ape, așa că m-am hotărât să fiu precaut și să o ridic, asta când m-am săturat să mai dorm într-un cort.

– Cred că ți-a luat multe luni să o construiești.

– Nu, doar câteva zile.

– Asta e imposibil.

– Nu dacă ai și prieteni care să te ajute.

Ar fi jurat că acest lucru era imposibil, el să aibă prieteni, dar ar fi fost o insultă prea mare și voia să-i distragă atenția într-un mod

nevinovat, înainte de a aduce din nou vorba la Charles și la mina lui, așa că întrebă:

– Prieteni din Butte?

– Nu, am trimis după câțiva prieteni cu care am crescut în Nashart, bărbați pe care-i cunoșteam și știam că pot avea încredere în ei că nu vor divulga secretul minei mele. Am comandat lemnul, țevile, coșurile, cărămizile și tot ce mai era nevoie și le-am depozitat în oraș înainte de a-i ruga să vină aici. Până atunci, eu aș fi fost urmărit dacă plecam cu materiale de construcție din oraș, dar ei nu au avut probleme.

– Până atunci?

– Majoritatea minerilor din oraș lucrează pentru proprietari de mine, și ăia sunt o gloată avară. Însă majoritatea minelor lor au început să exploateze mai mult cupru decât argint sau aur, așa că se concentrează la cupru acum, toți, cu excepția prietenului tău, Sullivan. El încă exploatează argint.

– Nu este prietenul meu, și-n plus, de ce s-ar complica Shawn Sullivan sau oricine altcineva să-ți găsească mina? Din ce-am auzit, există destul aur și argint în aceste dealuri și în acești munți.

– Bineînțeles că există, dar Sullivan nu vrea să mai vândă și altcineva argint. Cerea prețuri foarte mari când era singurul furnizor din zonă. Nu i-a plăcut când aceste prețuri au scăzut, iar cumpărătorii i-au zis să-și găsească altă piață de desfacere, dacă nu e mulțumit cu cât îi plăteau. Nu-și dădea seama de unde provenea celălalt argint, așa că a trimis spioni prin toată zona să găsească mina. Nu a găsit nimic. Apoi unul dintre oamenii lui a început să fie interesat mine. Nimeni nu mă băgase în seamă până să scadă acele prețuri. Au crezut că am venit, am vândut câteva piei de animale și am plecat.

Tonul lui rămăsese calm, dar devenise un pic ironic când îl menționă pe Shawn Sullivan. Acum înțelegea puțin mai bine de ce era atât de suspicios în privința ei și de ce credea în mod greșit că ea era în cărdășie cu cel mai mare dușman al lui. Dar voia să știe mai multe.

– Cum a aflat domnul Sullivan că tu ești acel miner misterios?

– Pentru că tot îi punea pe oamenii săi să întrebe în toate părțile. Mi-au spart și lăzile aflate la gară înainte ca acestea să fie încărcate în tren. Sullivan m-a acostat după aceea și mi-a oferit un preț corect pentru mina mea. Nu se aștepta să-i spun să se ducă la naiba. Apoi

și-a pus oamenii să mă urmărească când am plecat din oraș. A fost teribil de enervant. Mi-a luat de două ori mai mult ca să ajung aici și ca să-i induc în eroare. A doua oară când m-au urmărit, am sărit pe ei și i-am lăsat legați fedeleș în mijlocul drumului cu un bilet pe care scria : „Duceți-vă la naiba!" prinsă de piepturile lor.

Un răspuns destul de agresiv, se gândi Violet, dar își dorea ca el să creadă că ea era de partea lui.

– Nu-mi imaginez că lucrurile au mers mai bine după aceea, remarcă ea cu precauție.

– Nu, locuitorii orașului nu m-au mai înghițit după asta, ei bine, nu m-au plăcut niciodată, dar după au început să mă evite. Ca toate să fie bune, șeriful Gibson mi-a ținut și o predică, ca la școală, data următoare când m-am dus în oraș. Trebuia să investighez nenumărate plângeri de la minerii mai mici despre amenințări, bătăi, chiar și câteva crime, după ce unii mineri refuzaseră să-și vândă minele către proprietarii bogați, precum Sullivan.

Probabil exagera sau pur și simplu se înșela, dar nu voia să-l enerveze și să-i ia apărarea lui Shawn Sullivan, nu de alta, dar asta i-ar fi confirmat suspiciunile că ea lucra pentru dușmanul lui.

– Cu siguranță, ți-ai făcut clare sentimentele față de domnul Sullivan, se mulțumi ea să adauge.

– Nu știe să accepte un refuz. Mi-am schimbat până și piața și am făcut o înțelegere cu niște frați argintari din New York și am început să plec din Butte prin rute diferite după aceea, dar Sullivan mă urmărea de fiecare dată când veneam în oraș și îmi oferea mai mulți bani pentru mină, așa că am încetat să mai merg la fel de des. Mai mult, am început să mă furișez în oraș la apus, sub protecția întunericului și am încetat să mai ridic scrisorile pe care mi le lăsa la hotel. Încă vrea mina mea, dar asta nu e tot. Vrea să știe unde sunt ambele mine, a mea și a lui Charley. S-ar bucura să înceapă cu oricare pentru că știe că s-ar alege cu amândouă la final.

Sullivan își dorea mina tatălui ei? Asta ar rezolva totul! De îndată ce o găsea, putea să i-o vândă pentru foarte mulți bani, să se întoarcă la Londra și să intre din nou în vârtejul înaltei societăți, câștigând inima lordului Palmer înainte ca oricare altă debutantă să facă asta. Încântată că avea o soluție perfectă, își acoperi gura cu mâinile ca Morgan să nu vadă că zâmbea. Oare vânzarea ar fi adus suficienți bani pentru ea și frații ei? Sau era mai profitabil pentru ei să angajeze

oameni care să muncească la mină? Nu avea de unde să știe până nu vedea mina, dar măcar acum avea două opțiuni bune.

Terminându-și treaba, Morgan îl plesni pe spate pe ultimul catâr, apoi începu să împrăștie lăzi și coșuri pe verandă sub balustradă.

– Dar știai deja toate astea despre Shawn Sullivan, nu-i așa? Se opri din lucru și o privi.

Ea suspină exasperată.

– Abia dacă am schimbat două cuvinte cu acest bărbat în seara în care l-am cunoscut. Fata lui, Katie, m-a invitat să iau cina cu ei. El era acolo să-l cunoască pe viitorul lui ginere, pentru prima dată, nu venise să mă cunoască pe mine.

– Sigur.

Scepticismul lui aprinse flacăra. Învățase de mică să-și controleze emoțiile, mai ales pe cele negative, și să arate o față politicoasă în toate ocaziile, dar nu fusese niciodată testată așa! Era obosită, flămândă, murdară și complet exasperată de acest bărbat.

Cu ochii scăpărând, sublinie:

– M-ai răpit din patul meu extrem de confortabil de la hotel, m-ai acuzat că sunt o mincinoasă, m-ai obligat să călăresc pe arșiță timp de o zi și jumătate, ai încercat să mă hrănești cu carne de șarpe. M-ai făcut să dorm pe jos, pe pământ. După toate astea ai putea să mă duci la mina tatălui meu!!!!

– Nu o să-ți placă șederea aici, dacă îmi tot ceri ceva ce nu se va întâmpla.

Tonul lui era foarte tăios, dar ei nu-i mai păsa și nici nu mai voia să fie precaută. Sări în picioare cu mâinile trăgând de balustrada verandei.

– Nici *ție* nu o să-ți placă șederea mea aici, dacă nu-mi răspunzi! E mina *mea* nenorocită și tot refuzi să-mi zici de ea. Ne aparține mie și fraților mei. Îți poruncesc să mă duci acolo, acum, numaidecât!

– Fetele care nu există nu au dreptul să ceară nimic.

O altă aluzie? Una din prea multe! Orbită de furie, vârî mâna în coșul din fața ei și aruncă câteva lucruri către el, apoi urlă de frustrare când observă că erau doar morcovi.

Alergă în casă ca să găsească ceva mai greu cu care să-l lovească.

– Ne-ai furat mina! Ai luat-o, ai revendicat-o sau cum naiba se zice aici! De-asta vrei să o ascunzi de mine! urlă ea.

El o urmă în interior, mârâind:

– Ți-ai pierdut mințile!

– Ai dreptate și e doar vina ta, afurisitule!

Luă niște conserve de pe un raft și începu să le arunce după el. Nu se opri să vadă dacă-l nimerise înainte de a se întinde să mai ia și altele. Dar când brațele lui puternice o prinseră de mijloc și o ridicară de la podea, ea izbucni în plâns văzându-și planurile zădărnicite.

– Da, cam asta a fost și cu povestea despre o doamnă din înalta societate, adăugă el când o așeză pe pat.

– Du-te la dracu'! urlă ea și se întoarse cu fața la perete. Începu să plângă și mai tare!

Capitolul 13

– Suntem atât de bucuroși că ești acasă, Violet.

Sophie stătea lângă ea pe pătură. Erau afară, într-una dintre ieșirile lor în parc, câteva dintre fetele mai mici culegeau flori de câmp. Dar în parcul lor preferat nu erau flori de câmp. Încercă să le spună asta, dar nimeni nu o asculta. Una dintre verișoarele lor căuta ceva într-un coș de picnic.

– Vrei o prăjitură sau carne de pisică?

Îngrozită, Violet se uită în jur așteptând să vadă o pumă, dar îl văzu pe Lord Elliott apropiindu-se. Arăta atât de bine în pantalonii de călărie și cu cravașa în mână. Toate fetele se adunaseră entuziasmate în jurul lui. Îi sărută mâna lui Sophie, atinse fiecare fată mai mică pe creștet, apoi se uită la Violet, ridică privirea mai mult și trecu pe lângă ea.

O pedepsea? Sophie începu să chicotească.

– A auzit că ești săracă acum. Să-ți fie rușine, Vi, că ai permis să se întâmple asta.

Violet izbucni în plâns și începu să arunce cu morcovi după Elliott. Dar pesemne Elliott o iertase, pentru că deodată dansau într-un salon frumos, iar ea rădea la glumele lui. Totul era din nou așa cum trebuia să fie, asta până când el o îndepărtă, privind-o terifiat.

– Un șarpe îți iese din săculeț!

Șarpele o trezi. Preț de o clipă, se uită frenetic în jur ca să se asigure că nu era un șarpe cu ea în pat, că nu se strecurase acolo, așa cum o făcuse în visul ei – în coșmarul ei, de fapt. Respiră ușurată când văzu că nu era nici un șarpe în cabană.

Cercetă împrejurimile. Erau doar două ferestre în peretele din față ca să lase lumina să intre, dar sticla era atât de groasă, încât abia vedeai prin ea. Mobilă aproape că nu exista. În locul unui dulap, Morgan avea un perete plin de rafturi adânci, unul pentru haine

împăturite și așternuturi, unul pentru farfurii și tigăi, iar restul pentru provizii, dintre care unele erau depozitate în coșuri.

O grămadă de lăzi erau ordonate lângă perete. O masă dreptunghiulară se afla în mijlocul camerei înconjurată de trei scaune. Aparent, primea vizitatori. Nu exista bucătărie, doar un șemineu cu două tăvi deasupra. Un tuci stătea pe tava mare, două oale pe tava mică, iar focul ardea dedesubtul lor. Era un șemineu decent, făcut din piatră, cu o poliță pe care se afla un felinar și câteva bibelouri. Era dezamăgită de decorul spartan. Nu avea nici canapea, nici măcar un fotoliu confortabil, doar două paturi înguste în colțuri opuse. Două?

Morgan intră cu un sac mare de grâu pe umăr. Făcuse baie. Un prosop lung îi atârna de gât și nu se îmbrăcase complet. Era gol și ud până la brâu și avea și părul ud. Era prea mult pentru ea, mai ales că nu era încă suficient de trează, toată acea goliciune o paralizase, nu o lăsa să gândească și nici să respire.

– Eu am făcut aproape toată mobila, așa că este destul de rudimentară, după cum îți poți închipui, având în vedere că nu sunt tâmplar. Masa se clatină, ignor-o!

Respiră adânc și își mută privirea de la el. Pesemne observase că studia camera de îi spusese asta. Preferă să-l ignore și pe el și comentariile lui despre locuință. Încerca să o îmbuneze cu o conversație banală? Asta nu avea să se întâmple. Își plimbă privirea între cele două paturi, unul cu cearșafuri mototolite, celălalt, cel pe care stătea ea, aranjat cu grijă.

– Cine mai locuiește aici cu tine?

Așeză sacul cu grâu pe raft înainte de a se întoarce și de a-i răspunde.

– Nimeni, acum.

– Tatăl meu a stat aici? E mina lui chiar atât de aproape de a ta?

– Să mă pregătesc de o nouă criză?

În mod normal, ar fi fost îngrozită că o văzuse într-un asemenea hal. Doamne, Dumnezeule, chiar aruncase cu lucruri în el, dar o meritase. Apoi își dădu seama că tocmai refuzase din nou să-i răspundă!

– Cred că, dacă aș avea o armă, te-aș împușca, îi zise ea calm.

– Și ai rata.

– Probabil, dar ar fi minunat fie și să încerc. Chiar nu mai poți continua să-mi faci asta. Mina aceea este foarte importantă pentru familia mea.

– Vezi, tu, cea care pretinzi că ești Violet Mitchell, că nu e adevărat. Este importantă pentru Sullivan, și asta e tot ce contează pentru tine. Acum că te-am deconspirat și ți-am dat planul peste cap, treci la planul de rezervă, din ce văd. Pe scurt, mina lui Charley nu e problema ta, așa că fă-ne un serviciu amândurora și nu mă mai sâcâi cu asta.

– Asta e al dracului de absurd. Presupui prostiile astea doar pentru simplul fapt că domnișoara Katie Sullivan s-a împrietenit cu mine în oraș, dar să știi că nu e așa. Sunt exact cine spun că sunt.

– Am petrecut suficient timp cu Charley ca să știu că era din est, din Philadelphia, așa cred că a zis. Tu nu ești de acolo. Sullivan a fost destul de nătâng încât să angajeze o străină să joace rolul fiicei lui Charley.

Suspină. Era clar de ce refuza să o creadă, chiar îi spusese asta de multe ori și mai devreme. Accentul ei. Chiar și frații ei se luaseră de ea pe tema asta.

– Am încercat să-ți spun pe drum că eu am locuit cu mătușa și unchiul meu în Anglia în ultimii nouă ani, poate de aceea tata nu ți-a povestit despre mine și de aceea vorbesc engleza cu accent. Chiar și frații mei m-au necăjit din cauza asta, cicălindu-mă că acum vorbesc ca o britanică.

– Sunt copii?

– Ce-are asta de-a face?

– Atunci, sunt?

– Nu, sunt cu doi ani mai mari decât mine.

– În acest caz, nu cred că și-ar fi lăsat sora mai mică să vină aici singură. Îmi dai doar și mai multe dovezi că nu ești fiica lui Mitchell.

Ea mârâi plină de frustrare.

– Pe drum mi-ai zis că de îndată ce o să ajungem la mina ta, adevărul va fi descoperit. Deci? Ce fel de dovadă ai tu că ceea ce spui tu, și nu ceea ce zic eu este adevărat?

– Nu o să pleci de aici până nu o să recunoști adevărul, îi răspunse el. Asta e tot ce-am vrut să spun, și nu mă interesează cât o să dureze.

Era distrusă. Frații ei aveau nevoie de ajutor imediat.

– Asta e imposibil. Vizita mea în acest teritoriu este urgentă, și-n plus, eu pot dovedi cine sunt. Doar trebuie să le trimiți o telegramă fraților mei. Timpul e foarte prețios! Pot să-ți dau adresa, dar s-ar putea să te gândești că am aranjat totul dinainte. Pot să-ți dau

și numele lor, dar, din nou, ai putea bănui că sunt doar complicii mei. Așa că trimite-o către fiii lui Charles Mitchell. Familia noastră este bine cunoscută în Philadelphia. Le va fi livrată și vor confirma că am venit aici pentru a-l găsi pe tatăl nostru. Unul din ei intenționase să vină cu mine, dar a fost reținut. Trebuia să mă urmeze, dar a trimis vorbă că nu poate. Ei depind de mine să găsesc banii tatălui nostru. Îi ai tu?

– Ești foarte interesată de banii aceia, remarcă el. De ce?

– Pentru că frații mei au nevoie de ei.

O privi mult timp înainte de a-i răspunde:

– Acei frați care, de fapt, nu sunt ai tăi? Când e mult mai plauzibil că Sullivan ți-a promis că poți păstra banii lui Charley dacă-i găsești?

– Ai idee cât mă obosești cu asta? Ți-am zis exact cum îți pot dovedi cine sunt. Îți cer să mă duci înapoi în oraș pentru a face asta!

– Păi, asta nu o să se întâmple, nu până nu sunt gata de o nouă călătorie și poate nici măcar atunci. Nu o să-ți permit să aduci pe cineva aici și să te las singură în oraș, ca să ce, să fugi la Sullivan și să-i spui totul?

Se calmă după scurta răbufnire de furie și oftă.

– Nu am de gând să te las în pace când tu ești singurul om care mă poate ajuta. Frații mei se bazează pe mine să-i scot din impasul în care ne-a lăsat tata.

– Ai mai zis că te grăbești. Care e graba, alta în afara de nerăbdarea lui Shawn?

– Nu știu nimic despre acest bărbat, dar frații mei vor pierde casa părintească dacă nu găsesc imediat banii tatălui nostru. Împrumutul pe care l-a făcut tata, folosind casa drept garanție, trebuie achitat, iar ratele au crescut. Dacă nu vrei să mă duci în oraș ca să-ți dovedesc identitatea mea, atunci du-te tu! O să aștept eu aici. Poți să mergi mult mai repede dacă ești singur.

– Nu.

– De ce ești atât de încăpățânat în privința asta?

– Poate o să-mi placă să te am în preajmă. Poate cred că ești atât de bună la toată treaba asta, încât te-ai pregătit pentru toate scenariile, inclusiv o vizită în Philadelphia, prima dată, pentru a afla tot ce se poate despre Charley. Domniță, sunt o mie de moduri în care te puteai pregăti dinainte pentru a pune la cale șarada asta.

Capitolul 14

Violet se uită urât la Morgan. Trebuia să fie idiot dacă își închipuia că spunându-i că șederea ei aici i-ar face plăcere ar putea să o facă să-i confirme că ceea ce credea el era adevărat. Îi trecu prin minte că era posibil ca el să fi luat tot ce era valoros din mina tatălui ei înainte ca rudele să ajungă și să le revendice. Poate de asta nu voia să-i arate mina și insista până în pânzele albe că ea nu era fiica lui Mitchell.

– Și ce o să faci atunci când o să afli că te înșeli și că nu lucrez pentru Shawn Sullivan? îl întrebă.

– Aș prefera să-mi spui adevărul și să-mi dai un motiv să-l împușc pe nenorocit.

– Oamenii par să nu aibă nevoie de un motiv pe aici, îi răspunse ea, amintindu-și de duelul la care fusese martoră în Butte. Ești un hoț? Te-ai folosit de mina tatălui meu de când a murit? De asta ești atât de evaziv?

– Dacă vrei să mă vezi cu adevărat furios, cu siguranță ești pe calea cea bună.

Nu părea nervos, mai degrabă amuzat.

– Ai cumva banii lui?

– Nu.

Un răspuns real, dar nu cel pe care îl aștepta.

– Dacă nu ești hoț, atunci de ce nu vorbești despre tatăl meu sau despre mina lui? Am dreptul...

– Asta e, o întrerupse el. Nu ai nici un drept! Crezi că nu știu că tot ce-ți spun o să ajungă la urechile lui Sullivan? Așa că încetează, m-am săturat să-ți tot repet că nu e treaba ta.

Suspină, stomacul îi chiorăi, dar el nu menționă nimic până atunci de masă, și oricum ar fi preferat să facă o baie mai întâi.

– Unde e baia de care vorbeai? Spuneai ceva despre o groapă cu apă.

El râse.

– O nu, aia e pentru băut și pentru gătit în cazul în care seacă pârâul. Este un loc pe cursul râului unde s-a format o mică scăldătoare. Acolo fac eu baie când simt nevoia.

Asta sugera că nu făcea baie prea des. Se strâmbă și se ridică grijulie. Încă o dureau picioarele, dar spera că statul în apă rece avea să-i mai relaxeze mușchii. Se întinse după valiza pe care o așezase lângă patul ei și scoase niște haine curate. Foarte mototolite, dar curate. L-ar fi întrebat dacă nu cumva are un fier de călcat, dar cu siguranță ar fi râs din nou de ea.

– Ești hotărâtă? o întrebă el, privind-o.

– Bineînțeles.

– Bazinul este dincolo de gard, așa că n-ar fi sigur să mergi singură.

– O să fiu curajoasă.

– Ai avea nevoie de o pușcă, dacă ai ști să o folosești.

Faptul că se încruntă, îl făcu să ofteze.

– Te duc eu, doar să te grăbești. Și nu te preocupa, singurul lucru pe care o să-l vezi din mine este spatele. Hai, mai repede, că o să apună soarele în curând.

– Atunci ia un felinar.

– Am zis repede, poate trebuia să adaug sau deloc. Alege odată!

Începea să creadă că modul lui dezagreabil de a fi era natural. Înainte de a ieși pe ușă, îl întrebă:

– Ai săpun?

Se întoarse și cercetă peretele cu rafturi, scoase dintr-un coș o bucată mare de săpun pe care i-o aruncă. Cel mai rău tip de săpun, probabil avea să-i jupoaie pielea de pe mâini.

– Săpun de haine?

– Domniță, arată ăsta a hotel?

Îi aruncă totuși un prosop mai mic, apoi i-l întinse pe cel de după gâtul lui. Înainte de a-i cere unul curat, el interveni, de parcă îi citise mintea.

– E singurul, fie îl iei, fie nu.

Închise ochii pentru câteva clipe, gândindu-se la ce ar fi spus Sophie dacă ar fi putut să o vadă acum. Verișoara ei fie ar fi râs, fie ar fi leșinat, cel mai probabil ultima variantă. Obișnuia să spună că, atunci când situațiile devin absurde, ele sunt și comice. Dar Violet, în mijlocul acelor situații absurde și în acele condiții primitive, nu ajunsese încă la acea stare.

Îl urmă afară, o aștepta la prima treaptă, probabil ca să o ajute să coboare. Observă butoiul cu roci care nu fusese acolo înainte.

– Ai fost și ai extras minereu? întrebă ea surprinsă.

– De ce nu? Eu mă folosesc de lumina zilei chiar dacă tu nu faci asta.

Normal că trebuia să-i readucă aminte că a dormit o bună parte din zi, deși nu intenționase asta. Și simțea o urmă de ironie în tonul lui.

– Presupusesem că o să-ți petreci restul zilei ca să-ți descarci proviziile.

– Nu despachetez nimic până nu am nevoie.

Și nici nu stătea acolo ca să o aștepte, ci ca să se plângă, ceea ce o nedumeri.

– Am irosit două bârne bune.

Nu înțelegea, dar apoi totul deveni clar. Construise o balustradă pentru scări în timp ce ea dormise! El nu avea nevoie de ea, pentru că altfel ar fi fost dinainte acolo. O construise pentru ea și acum se plângea de asta. Era uimită că făcuse asta.

Nu se putu abține să nu zâmbească sau să nu-i mulțumească.

Se opri ca s-o aștepte și apoi, văzând-o cu mâna pe balustradă, doar încuviință scurt din cap. Ea zări catării păscând pe ambele maluri ale pârâului și, apoi, observă o prelungire a gardului care trecea dincolo de copaci pe partea cealaltă a apei.

– Mai multe clopote pe gard, presupun?

El încuviință din nou, ceea ce o făcu să întrebe cu voce tare:

– Clopotele pot fi tăiate, iar gardul, sărit în liniște, nu ar fi mai util un câine care să te avertizeze dacă se apropie cineva?

Răspunsul lui fu să fluiere foarte tare. Nimic nu se întâmplă, doar se prefăcea că avea un câine, dar continuă să coboare dealul până la poarta prin care intraseră la sosire.

Urmărindu-l, trecu pe lângă calul lui, singurul animal din curtea din față.

– De ce nu e cu catării? Sau e un armăsar?

– Ar fi teroare dacă ar fi fost. Aș fi avut grădina plină de catări mici. Nu e asta, doar că eu nu vreau să risc nimic, cu atât mai puțin în ceea ce privește singura mea cale de ieșire de aici. Îl închid pe Caesar noaptea în mină. Dar am săpat o secțiune pentru a face loc și fetelor mele, mai ales în timpul zilelor reci de iarnă. Nu e un staul ideal, dar le protejează de îngheț.

Acum înțelese de ce cărase atât de multe baloturi de fân din Butte, când aveau atâta iarba aici. Apoi auzi un lătrat de undeva.

– Deci ai un câine?

Animalul încă nu își făcuse apariția.

– După dezghețul din primăvară am ieșit la vânătoare și găteam un iepure la prânz când Bo s-a apropiat de tabăra mea, mârâind. Nu știu de cât timp hălăduia pe aici, dar era numai piele și os. Fără îndoială, avea de gând să mă atace, atât de flămând era. În loc să-l împușc, i-am dat resturile mele. A fost foarte amuzant. A înghițit totul dintr-o bucată, apoi m-a privit așteptând cu coada ridicată. I-am câștigat repede încrederea. Așa că l-am lăsat să mă urmeze acasă. Este foarte folositor, curățând toate resturile, dar cutreieră departe când eu nu sunt aici.

– Gardurile nu-l reține?

– Acum că e sănătos nu are nici o problemă să sară peste ele.

Asta i se confirmă câteva momente mai târziu când un câine mare, cu păr negru, sări peste cea mai apropiată zonă a gardului și se urcă pe Morgan, salutându-l, și apoi instantaneu începu să mârâie la Violet.

– Ai fi putut să-mi spui că nu e îmblânzit, îi spuse ea, fără a se mișca din locul în care stătea.

– Dar este, la fel de îmblânzit ca o pisică.

– Asta, domnule, nu este o comparație bună. Am avut o pisică, cea mai răutăcioasă felină. Sâsâia și zgâria pe oricine se apropia de ea.

– Cu excepția ta?

– În special pe mine, îl corectă ea, cu ochii la câine. Cred că știa că prefer câinii și mă ura pentru asta. Frații mei au primit câini, eu am primit pisica cea răutăcioasă. Încetează cu asta, îi spuse ea câinelui. Noi vom fi prieteni buni!

Morgan chicoti și doar atinse câinele pe creștet. Acesta se opri din mârâit.

– Bo e doar protector cu ograda lui, dar spune-mi de ce nu ai fugit în casă țipând? Nu asta fac domnișoarele când se simt amenințate?

Îi oferi o privire indignată.

– Ți-am zis că-mi plac câinii. Al tău va simți asta curând.

Îl urmă dincolo de grădină și încă vreo șase, șapte metri la vale. Mica scăldătoare de care îi vorbise era în partea mai deasă a pădurii, dar nu-i povestise cât de primitoare o făcuse. Așezase pietre netede de fiecare parte pentru a fi mai ușor de intrat în ea și chiar erau și niște flori prin apropiere, așa cum erau cele din jurul cabanei.

Pentru a se ține de cuvânt, Morgan se sprijini de un copac cu spatele la ea. Nu-l scăpă din ochi în timp ce se dezbrăcă până rămase în lenjerie și intră în apă. Se spălă repede nedorind să-i mai ofere

și alte motive de nemulțumire. Observă încă un săpun lângă pârâu și aproape râse. Credea că nu avea de gând să-l folosească pe al lui? Se șterse și se îmbrăcă în spatele unui copac cu lenjerie uscată, cu o bluză albă curată și o fustă de culoarea lavandei. După ce împachetă săpunul și hainele ude în cârpa de spălat, își puse prosopul cel mare a lui Morgan pe părul ud, imaginându-și deja cât de dureros va fi să pieptene ceea ce semăna acum cu o coamă încâlcită. Se duse la Morgan ca să se întoarcă împreună la cabană. Acesta se îndreptă de spate dominând-o cu statura lui.

–Acum s-ar putea să vrei să mă seduci. Dacă asta e o opțiune, nu are rost să pierdem timpul.

Rămăsese fără cuvinte. Brațele lui puternice o traseră spre el și o sărutară.

Gâdilată de mustața lui, tachinată de limba lui, ea începu să se simtă speriată de senzația de căldură care îi invadă tot corpul. Era prea repede și prea mult. Îl împinse instinctiv și se împiedică de o rădăcină de copac, rostogolindu-se cu spatele spre apă.

Capitolul 15

O prinse înainte să cadă. Violet își dorea să nu fi făcut asta. Ar fi avut nevoie de niște apă rece mai ales că se simțea atât de amețită după sărut. Nu avea de gând să-i mulțumească pentru că o împiedicase să se ude, când, de fapt, merita să fie certat.

Îl privi amenințător, teribil de indignată.

– Sunt o tânără domnișoară cuviincioasă, libertăți precum cele pe care ți le-ai luat sunt scandaloase. Nici să nu îndrăznești să spui din nou că sunt o prostituată, când în mod cert nu sunt!

– Știu. Ești o actriță al naibii de bună, de obicei femeile nu reacționează așa când le sărut.

Câtă aroganță! Dar măcar nu-și dăduse seama că de fapt ei îi plăcuse sărutul, îl găsise foarte intrigant. Asta era rușinos. O insulta cu prostiile lui, așa că vru să-i spună din nou că nu era așa.

– Nu sunt o...

– Protestezi puțin cam prea mult sau acum regreți rolul pe care ți l-ai ales? Știi că poți improviza, nu? Așa că nu da cu piciorul șansei pe care ai pierdut-o. Sunt sigur însă că vei mai avea altele, o întrerupse el.

– Șansă? Asta nu se va mai repeta, insistă ea.

– Asta înseamnă că data următoare trebuie să te împing eu pe tine?

Ea icni și pufni.

– Să înțeleg că asta înseamnă da? Bine, având în vedere că ai petrecut atâta vreme repetând, nu o să mai intervin în rolul tău, adăugă el.

Asta era un fel de asigurare că nu va mai urma nici un sărut? Nu era prea sigură, dar, cum el începuse să se îndepărteze, îl urmă. Nu se putea abține să nu-și imagineze cum ar fi reacționat ea dacă nu ar fi insultat-o înainte să o sărute. L-ar mai fi împins? Da, nu, poate. Nu știa! Dar pentru un prim sărut fusese, cu siguranță,

memorabil, chiar dacă nu și l-ar fi imaginat niciodată pe urs capabil de o asemenea experiență și nici nu l-ar fi ales pentru asta.

În grădină își întinse hainele ude la uscat pe gardul din partea laterală a cabanei, unde erau ascunse vederii, indiferent cine intra sau părăsea locuința. Întorcându-se pe verandă, îl văzu pe Morgan conducându-și calul în magazia uriașă. Se încruntă când se întoarse singur, încuind după el ușa uriașă de oțel. Îi spusese doar că staulul calului era locul unde se afla și mina lui...

Privirea ei se îndreptă numaidecât către cealaltă gaură din stâncă, despre care presupuse în mod eronat că era mina lui, la fel de eronat precum își imaginase că dincolo de ușa de oțel erau proviziile lui. Mina tatălui ei era atât de aproape de a lui Morgan? Bineînțeles că da, lucru confirmat de cele două scaune de pe verandă și de cele două paturi din cabană.

Cu mâinile în șolduri îl chestionă:

– De ce nu recunoști că mina tatălui meu este chiar aici, în curtea ta?

Se apropie de ea, fără a se opri, doar bolborosi în trecere:

– Cred că te-am avertizat să nu deschizi acest subiect. Nici un alt cuvânt despre asta, domniță!

Oh, aveau să discute despre asta fie că voia, fie nu, poate după cină. Când avea să mărâie mai puțin. Dar oare de ce era atât de provocator acest subiect?

Îl urmă înăuntru ca să-i dea săpunul ca să-l pună în coș și fu surprinsă să descopere instrumente de bărbierit în el, briciuri, curele, o cană fistichie pentru spumă, forfecuțe. Era un miracol că nu ruginiseră de la lipsa de folosință. Când se întoarse, îl văzu pe Morgan îmbrăcându-se cu o cămașă albă. Aprinse un felinar, ridică niște oale și le duse la masa de lemn. Nu exista nici un suport de metal pe care să le așeze.

– Stai! Se repezi după un prosop mic de pe raft, îl împături și îl așeză pe masă. Gata! Așa nu strici lemnul.

Îi auzi pufnind, dar nu așteptă răspunsul lui sarcastic. Își luă peria și se așeză pe pat ca să-și pieptene părul care era încă umed și foarte încâlcit.

Dintr-odată Morgan se așeză lângă ea și îi luă peria din mâini. Se trase la o parte cu un suspin.

– Ce faci? Nu am nevoie de ajutor.

– În loc să devii iar prețioasă, de ce nu aștepți și o să-mi mulțumești după.

Renunță să mai zică ceva. Chiar i se părea atât de prețioasă? Păi, la ce se aștepta când tot ce trăise cu el era nou și total străin de tot ce știa ea? Inclusiv asta, un bărbat care să-i pieptene părul. Doar cameristele ei sau mătușa Elizabeth, sau Sophie mai făcuseră asta pentru ea.

Se așteptase să plângă imaginându-și cum îi va smulge părul din rădăcini în timp ce o pieptăna, dar în loc de asta, îi simți degetele atingându-i gâtul în timp ce-i împărțea șuvițele și le ținea de la rădăcină ca să nu-i rupă vreuna. Era uimită că cineva ca el putea fi atât de blând, dar nu avea de gând să-i spună asta. Destul de repede, termină cu toate șuvițele și acum putea să-i pieptene tot părul, mai că-i venea să suspine de plăcere!

Când el se ridică și se duse înapoi la masă, ea zise încet:

– Mulțumesc.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, după care îi răspunse:

– Plăcerea e de partea mea, nu e cu nimic mai diferit de țesălatul cozii unui catâr.

O compara cu catârii lui? Decise să nu-i răspundă și i se alătură la masă tocmai când scoase două castroane mari și două mici. O tocăniță groasă cu morcovi era în cel mare și una de fasole în cel mic.

– Nu e puma pe care ai împușcat-o, nu? îl întrebă ezitant înainte de a ridica lingura.

– Nu, această carne nu este la fel de fragedă, vânatul uscat nu este așa niciodată. Păcat că ești atât de sclifosită.

Rupse o bucată de pâine pentru ea, dar nu era unt pe masă. Să fi fost oare ultima bucată de pâine pe care o cumpărase din oraș, nu atât de proaspătă având în vedere că trecuseră două zile? Avea să facă alta? Știa cum? Tocănița era dovada faptului că se pricepea la gătit.

Îl urmări cum înmoaie pâinea în tocăniță pentru a o acoperi cu sos înainte de a mușca din ea. Făcu și ea la fel și fu surprinsă să descopere că avea un gust foarte bun.

– Te pricepi să desenezi o hartă? o întrebă după un timp. Sau scopul este să mă vrăjești cu frumusețea ta?

Aceste complimente ascunse nu o impresionau, dar o nedumereau un pic. O urmărea în timp ce mâncau, așa că o încerca sentimentul că fie avea să ducă discuția la sărut, fie avea să o insulte.

Îi evită privirea – bărbatul încă nu se încheiase la cămașă!

Îl privi cu asprime încercând să schimbe subiectul.

– Vreau să văd mina tatălui meu după cină.

– Nu este nimic pentru o impostoare în mina lui Charley, îi răspunse el.

– Banii lui?

– Fără ușa minei care să asigure protecția?

Asta da, mina lui Morgan era la fel de sigură ca un seif de la bancă. Iar dacă el și tatăl ei fuseseră prieteni, era posibil ca Charles să-l fi rugat să-i țină și banii lui. Nu, spusese deja că nu avea banii lui Charles. Doamne, Dumnezeule, totul era atât de frustrant, iar el întrecea orice limite cu refuzurile lui de a face ce-i cerea.

El se ridică și îi spuse că avea de gând să-și spele castronul gol în râu. Îl urmă pentru a face la fel, iritată că o dureau încă picioarele, supărată pe Morgan, supărată pe lume – se împiedică și căzu cu fața într-un pat de flori.

– Ce naiba! țipă ea, încercând să se ridice.

– Nu ai observat gardul? o întrebă el privind înapoi.

– Puteai să mă avertizezi.

– Nu m-am gândit că o să calci pe florile mele.

– Ba, te-ai gândit! îl acuză ea.

– Da, dar știam că te descurci pentru a trece dincolo de gard.

– Ce gard?

– Folosește-ți ochii ăia violeți... Violet.

Își mișcă ochii în spate până zări o funie legată între pari la treizeci de centimetri deasupra pământului. Și nu pentru a fi suport de flori, ele creșteau de o parte și de alta a funiei.

– E suficient cât să țină animalele departe, adăugă el. Asta și câteva urlete le-au învățat foarte repede să se ferească de zonă.

Văzu ceva de un portocaliu aprins în depărtare printre copaci, la vale, și își dădu seama că apunea soarele. Se bucură că știa în sfârșit încotro era vestul. Nu știa însă dacă creasta montană era la nord sau la sud de drumul pe care călătoriseră atât de mult în ziua anterioară, sau dacă era la est de drum, dacă merseseră pe lângă creastă. Studie florile, constată că nu semănau cu cele de câmp pe care le văzuse ieri.

– Astea nu cresc singure aici, nu?

– Am visat într-o noapte că mama va veni în vizită, lucru care nu se va întâmpla niciodată, dar am comandat niște semințe și le-am aruncat prin apropiere în această primăvară. Tot apar unele noi, iar grădina e cam dezordonată, dar cred că mamei i-ar plăcea.

Asta era prima dată când vorbea despre familia lui. Voia să-l iscodească despre asta, dar, până își făcu curaj, el deja plecase, așa că era clar că nu intenționa să continue conversația.

Totuși, o surprinse că plantase flori doar pentru că îi plăceau mamei lui. Asta dacă nu se folosea de această situație drept scuză pentru a nu recunoaște că lui îi plăceau. Oare credea că asta avea să-l facă mai puțin bărbat? Ha! Nimic nu putea să-l facă să pară mai puțin bărbat pe acest urs!

Când se întoarseră la cabană, aprinse câteva felinare și le agăță de perete, apoi, ca desert, tăie un măr în două și se așeză să-și mănânce jumătatea. Se întrebă dacă el ar opri-o dacă ar încerca să se ducă să vadă mina care îi aparținea acum. Nu avea nevoie de permisiunea lui, doar că el nu accepta că era a ei.

– Știu că Charley și-a ascuns câștigurile undeva pe aici. Auzise mult prea multe despre banii care nu mai fuseseră recuperați după cel mai recent jaf din oraș. De aceea a refuzat să meargă la vreo bancă și și-a ascuns banii aici, îi povesti el neîncrezător.

– Tu ai pierdut ceva în acel jaf?

– Nu, nimic demn de menționat. Folosesc bănci din New York și Nashart. Nu m-am preocupat să caut rezerva lui Charley. Poți tu să cauți dacă vrei, dar nu ai dreptul să o păstrezi. Găsește-o și o s-o trimit băieților lui.

Asta ar fi fost perfect, ar fi fost suficient.

– Cât de mult avea?

– Hai că ești ridicolă! Nu mai ai muniție?

– Pardon?

– Dovada identității tale, așa cum spuneai mai devreme, implică transmiterea unei telegrame, ceea ce nu pot face imediat. Ce altceva ai ca să-ți susții pretențiile?

Nu credea că el ar accepta informații personale despre tatăl ei ca dovadă că era fata lui Charles Mitchell, dar se simțea revigorată după baia pe care o făcuse și gata să lupte.

– Ai dreptate. Dovada pe care ți-am oferit-o mai devreme e la câteva zile distanță, nu aici, acum. Dar mai am destule aici, spuse ea arătând către capul ei. Pot să-ți spun mai multe despre tata decât poți tu să-mi spui. Părul lui era cu o nuanță mai deschis față de al meu, avea ochii de un albastru-închis și avea o mustață tip ghidon, cel puțin așa era ultima dată când l-am văzut eu. Era foarte înalt. Își rupsese piciorul drept în tinerețe și avea un șchiopătat abia observabil, dacă nu era extrem de obosit, doar atunci devenea mai vizibil,

dar în general nu știa prea multă lume de el. Avea simțul umorului și îi plăcea să spună glume. Aș putea să încerc să-mi amintesc câteva pe care e posibil să ți le fi spus, dar nu prea mi le amintesc, chiar dacă le-am auzit de foarte multe ori. Dar era una despre doi marinari și una despre o prințesă și ceasornicarul ei, ceva despre cum ea îl chema constant pe săracul om la palatul ei să-i repare ceasul care nu era stricat. Ziua lui Charley era pe 14 mai. A, da, am uitat să precizez, frații mei sunt gemeni, dacă a menționat asta, cred că ți-a spus că nu putea să facă diferența între ei.

– Tu poți?

– Când eram copii puteam, dar după ce i-am văzut după cinci ani de despărțire, acum trei săptămâni, amândoi bărbați, nu, nu mai pot. Mă crezi acum, nu?

– Da. Glumele. Erau oribile.

Începură să râdă.

– Nouă ne plăceau când eram mici.

Capitolul 16

Povara neîncrederii lui Morgan că nu era fata lui Charles Mitchell fusese mult mai chinuitoare decât își imaginase Violet. Acum că nu mai exista acest impediment, nu o mai făcea să se simtă atât de agitată. Încă i se părea un urs pletos, însă existaseră și scurte momente în care îi văzuse și partea bună și nu i se mai părea chiar atât de nerezonabil. Acum nu mai avea nici o scuză să nu-i răspundă la întrebări.

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că i-ai îngăduit tatălui meu să stea? îl întrebă ea prima dată.

– Întrebarea asta s-ar putea să nu fie bună pentru digestie, o avertiză el.

– Te asigur că am o constituție excelentă.

– Mă refeream la mine.

– Oh, deci răspunsul te face nervos, răspunse ea, apoi îi aminti: Dar am supraviețuit furtunilor tale până acum, nu?

El chicoti.

– Da, presupun că da. Păi, m-am trezit într-o dimineață și l-am găsit pe tatăl tău săpând în stâncă la câțiva metri de terenul meu. Nu am fost bucuros.

– Erai furios, nu? ghici ea.

– Poți să spui că un pic mai mult decât atât. Am urlat la el și i-am zis să plece dracului de pe dealul meu. Mi-a făcut din mână și mi-a zâmbit de parcă nici nu mă auzise, ceea ce m-a enervat și mai tare. Am coborât și am văzut că bătuse cu ciocanul un țăruș, marcându-și teritoriul, și că efectiv atingea zona mea. Dar nu apucase să sape, așa că i-am zis că cererea lui era invalidă și că trebuia să plece până la sfârșitul zilei.

Ea păli.

– Asta e adevărat?

– Da, două mine nu pot fi atât de aproape decât dacă unul dintre proprietari cumpără partea celuilalt sau cei doi mineri devin

parteneri. Tatăl tău trebuia să știe asta. Apoi m-am uitat mai bine la el. Deja transpira și nici măcar nu apăruse soarele la orizont. Era foarte frig, frig ca-n iad, la ora aceea matinală...

– Îți dai seama că frig ca-n iad e o construcție oximoronică, nu? îl întrerupse ea.

– Înțelegi că vrei să mă abați de la subiect?

– Continuă, te rog, spuse ea roșind.

– Era evident că nu avea să reziste mai mult de câteva ore, dacă reușea și acelea, așa că m-am întors în casă să fac cafea și am așteptat pe verandă până când avea el să-și dea seama că nu era miner. Poate nu era prea bătrân ca să fie miner, dar, cu siguranță, nu avea condiția fizică ca să facă munca de jos, munca grea. Și am avut dreptate, într-o oră s-a prăbușit.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu ochi strălucitori.

– Exact ce-am spus. Charley s-a prins cu mâna de piept și s-a prăbușit. Până când am ajuns eu la el, nu mai era conștient. Așa că l-am dus înăuntru și l-am pus pe pat și am așteptat să se trezească și să-mi explice.

– Ce era de explicat? Avea probleme cu inima, doctorul Cantry mi-a spus asta când am vorbit cu el.

– Eu nu aveam de unde să știu asta atunci. Și mai sunt și alte motive pentru care cineva ar putea leșina așa. Unii oameni nu pot suporta altitudinea de aici și au probleme cu respirația. Dar, da, Charley mi-a zis despre problemele lui de sănătate când s-a trezit. Abia aflase și el de ele și cât de rău era, dar mi-a explicat că nu avea de ales, că trebuia să fie miner, chiar dacă asta l-ar fi ucis și mi-a spus și de ce. Faptul că mi-ai pomenit de împrumutul pe care l-a lăsat în grija fraților tăi a fost primul indiciu că ai putea spune adevărul. Același lucru mi l-a spus și el în acea dimineață, că băieții lui depindeau de el, ca familia să fie înstărită din nou.

Ea tresări. Suna atât de fantezist când o spusese el, o cauză pierdută, și totuși tatăl ei avea o mină care acum îi aparținea ei și fraților ei. O mină care nu putea fi exploatată? În mod clar nu, din moment ce era săpată, proptită cu pari și înregistrată în oraș, cu acceptul lui Morgan. Îi permisese asta. De ce făcuse asta, când recunoscuse cât de furios fusese pe tatăl ei în acea zi?

Avea încă o grămadă de motive pentru care să fie îngrijorată: cum avea să-și scoată argintul de aici, cum putea să plătească împrumutul imediat, cum să se protejeze de hoți, de unde să angajeze mineri care să lucreze pentru ea. Sau ea și frații ei puteau să vândă mina?

Morgan îi spusese că domnul Sullivan era interesat să o cumpere, dar avea sentimentul că Morgan ar fi fost în stare să facă pe dracu'-n patru doar ca asta să nu se întâmple, așa că nu spuse nimic despre asta.

– Ai mai fost nevoit să te îngrijorezi din cauza acelor indivizi care voiau să-ți fure dreptul de exploatare? Te-au mai deranjat? îl întrebă ea.

– Am avut câteva semne anul trecut când cineva mi-a furat minereul de argint când am fost în oraș. Am găsit găuri în pereți. După asta, am comandat ușa de oțel, odată cu materialele pentru casă. Și a mai fost o dată, iarna trecută, când am avut dovezi că cineva îmi încălcase proprietatea, dar nu pot să fiu sigur că erau cei doi indivizi care încercaseră să mă împuște.

– Indivizii ăștia lucrau pentru domnul Sullivan?

– Ce întrebare ridicolă! Dacă ar fi fost angajații lui, aș fi fost mort până acum. Nu, au apărut cu mult înainte, când oamenii din oraș credeau că sunt un vânător care vindea din când în când piei de animale. Fie cutreierau pe aici, printre dealuri, și au dat peste mine, fie m-au urmărit până aici, înainte ca eu să devin precaut. Asta am învățat aici, am învățat că mineritul poate fi o afacere foarte periculoasă, chiar dacă te afli atât de departe.

Se simți neliniștită acum că știa sigur că era proprietară de mină. Morgan îi povestise și că șeriful investigase plângerile minerilor care fuseseră amenințați de marii proprietari de mine și îi repetase din nou că Sullivan urmărea să-i facă rău. Cunoscându-l pe Shawn Sullivan și pe fiica lui, îi era greu să-și imagineze că el ar putea face așa ceva. Morgan cu siguranță se înșela în privința lui, dar nu avea de gând să încerce să-l convingă de asta, mai ales că subiectul era ceea ce el ar fi numit „dinamită".

Hotărî să afle răspunsul la întrebarea care o tulbura cel mai tare.

– De ce l-ai lăsat pe tatăl meu să stea?

– Mi-a spus că va trebui să-l împușc dacă vreau să-l opresc.

– Nu, nu a spus asta, răspunse ea indignată în numele tatălui ei.

– Ba da, a spus, dar oricum îmi era cam milă de el, mai ales după ce mi-a zis de ce era atât de disperat. Era dispus să moară ca să-și ajute familia. Și l-am înțeles, știu cum e să ții atât de mult la ai tăi. Se ridică brusc. Mai vrei desert?

– După ce vom vizita mina.

– Nu vrei să aștepți până dimineață?

– Ajunge lumina zilei în mină?

– Nu prea, admise el. Atunci ia un felinar.

Ea îl luă pe cel de pe masă și el se întinse după unul de pe perete. Porniră. În interiorul tunelului, observă că grinzile de suport erau la fel de înalte precum Morgan. Cineva mai înalt ca el trebuia să se aplece.

– De ce podeaua e atât de netedă?

– Pentru că eu am netezit-o așa.

Ea icni. Coborî felinarul și privi podeaua mai atent, apoi văzu în rocă striațiile mai deschise la culoare.

– Călcăm cumva pe argint?

– Tunelul merge fix prin roca la care am ajuns după șase zile de săpat. Nu e argint pur, niciodată nu e. Trebuie să fie procesat, pentru asta folosim topitorul de afară. Dar e o rocă bogată, 80% argint cu urme de cupru și aur.

Făcu ochii mari și își dădu seama că toate problemele ei erau rezolvate. Acele striații strălucitoare nu erau doar în podea, pe jos, ci și în pereți și în tavan.

– Lucrurile tatălui tău sunt aici, îi spuse Morgan când se opriră, nu chiar la capătul tunelului, dar suficient de aproape, încât ea să vadă peretele din spate în lumina felinarului.

– Am folosit calul lui ca să-l duc la doctor în oraș și nu m-am mai chinuit să-l iau înapoi după ce mi s-a spus că tatăl tău a murit, așa că cei de la grajduri probabil l-au vândut până acum. Asta e tot ce avea Charley cu el când a venit aici.

Văzu un sac de dormit, o pușcă, doi saci plini cu unelte pentru minerit și vase pentru gătit, tot ce avea nevoie pentru a supraviețui aici singur. Dar nu fusese singur, se împrietenise cu ursul. Valiza tatălui ei era acolo. Îngenunche ca s-o deschidă.

În spatele ei, Morgan spuse:

– Nu a vorbit prea mult de casă. Cred că îi era rușine să admită că fusese bogat la un moment dat și că acum nu mai era, dar era evident din felul în care se purta și vorbea că era un gentleman. M-aș fi grăbit să angajez pe cineva să le ducă toate aceste lucruri băieților lui, nu mi-a spus cum îi cheamă, dar nu am văzut nici un motiv pentru care să mă grăbesc, întrucât nu e nimic de valoare aici.

– Daniel și Evan se numesc. Puteai totuși să le spui că a murit...

– O să înghețe iadul înainte ca eu să-mi doresc să transmit astfel de vești. Aveau să afle despre asta curând. Luasem adresa ca să i-o dau doctorului Cantry în această călătorie, ca el să le trimită o telegramă, dar te-am găsit pe tine în schimb.

Violet asculta doar pe jumătate ce spunea Morgan, în timp ce se uita în valiza tatălui. Felinarul așezat jos nu oferea cine știe ce lumină în acel tunel întunecat, așa că nu putea să vadă prea bine ce era în ea, dar întinse mâna și scoase câteva lucruri. Câteva scrisori se aflau deasupra mormanului de haine, scrisori legate cu un șnur, toate de la frații ei, pesemne acolo găsise Morgan adresa lor.

Scoase una dintre hainele tatălui ei și o ridică. Mirosul o făcu să plângă. Era în același timp surprinsă că își aducea aminte de acel miros după atâția ani, doar fusese colonia lui preferată. „Oh, tati, de ce-ai fost atât de neglijent cu moștenirea, încât să trebuiască să recurgi la asemenea măsuri drastice?"

– Plângi?

Își atinse ochii cu manșeta hainei lui.

– Nu, bineînțeles că nu. Mulțumesc că m-ai dus la lucrurile tatei. E incredibil că a putut să sape atâta la vârsta lui.

– Nu a săpat el, ci eu.

Se uită în jur.

– Nu înțeleg, asta e mina lui, nu?

– Nu chiar.

Era mult prea entuziasmată de tot argintul din mină ca să se mai certe cu el, așa că preferă să-i arate ceea ce era deja evident.

– Și-a revendicat mina, l-ai lăsat să stea, acum aparține moștenitorilor lui și nu mai trebuie să ajuți cu mineritul, o să aduc muncitori aici...

– Oprește-te imediat! mărâi el fioros. Am săpat acest tunel pentru că-mi era milă de Charley, cu siguranță, nu mi-e milă de tine. Și, cu siguranță, nu decizi tu în legătură cu ce am săpat eu. Tatăl tău nu a găsit argint aici, eu am găsit. El a încălcat toate regulile punându-și cererea atât de aproape de mine, de mina mea. Dacă nu aș fi fost de acord să-i devin partener, ar fi trebuit să se mute în altă parte. Dacă încerci să aduci muncitori aici, o să pun punct acelui parteneriat și o să mă duc la biroul de revendicări și o să-i anulez cererea.

– Ești un om oribil!

– Nu, am o inimă de aur, doar că nu pentru tine!

Nu-l văzuse niciodată atât de mânios, și asta o îngrozea, pentru că abia dacă îl cunoștea pe acest bărbat sau de ce era el capabil să facă în starea asta. Făcuse toată treaba în locul altcuiva când avea și el mina lui? Nimeni nu putea fi atât de generos. Sigur era un mincinos, pesemne tot ce îi spusese erau minciuni. Chiar admisese că singurul mod în care putea scăpa de Charley era să-l omoare!

Fără să se gândească prea bine, se întinse după pușca tatălui ei și o îndreptă către pieptul lui Morgan.

– Tu l-ai omorât, nu-i așa? Am doar cuvântul tău că l-ai găsit inconștient. Tot ce mi-ai spus ar putea fi minciuni care să acopere ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Domniță, dacă voiam să-l omor, aș fi făcut asta de prima dată când a apărut aici și aș fi terminat treaba, nu aș fi alergat într-un suflet în oraș cu el inconștient. Nimeni, nici măcar doctorul, nu avea de unde să știe că nu urma să se mai trezească și să vorbească înainte de a muri. Și acum m-ai scos din sărite. Data următoare când îndrepți o pușcă spre mine, ai face bine să tragi. Ești pe cont propriu.

Acum îl înfuriase? Oricum era deja mânios, doar că ea depășise măsura. Coborî pușca și privi cum lumina felinarului se mișcă prin tunel, până dispăru, curând auzi ușa cabanei trântindu-se, ca un clopot care îi anunța sfârșitul.

Era îngrozită de ceea ce fusese în stare să facă, mai ales după ce el îi povestise că fusese partenerul tatălui ei. Panica ei când îl văzuse atât de mânios nu era o scuză. Tocmai stârnise ursul și nu părea genul prea iertător. Avea un felinar, dar asta nu avea să-i ofere prea multă căldură la noapte. Desfăcu sacul de dormit al tatălui ei și îl întinse, apoi se ghemui în el, strângând la piept haina lui. Lacrimile îi curgeau iar pe obraji, dar pentru prima oară plângea pentru ea. Morgan o abandonase în această mină întunecată și rece.

Capitolul 17

Morgan stătea întins pe pat, fixând tavanul cu privirea. Era încă livid. Femeie proastă!

Pur și simplu nu înțelegea că nimeni nu putea să afle despre locul acesta, altminteri Sullivan s-ar folosi de metode mișelești, ar recurge și la violență doar ca să-i ia mina atât de profitabilă. Nu voia să fie nevoit să ucidă pe nimeni pentru a-și proteja proprietatea. Nu, pe ea nu o interesa iadul în care avea să-l arunce, îi păsa doar de ce putea să obțină de la mina pe care o credea a ei. Parteneriatul lui fusese cu Charley, consfințit printr-o strângere de mână. Nu exista nici un document care să-l dovedească. Asta nu însemna în nici un caz că avea să devină partener cu moștenitorii lui Charley sau cu femeia care tocmai încercase să-l ucidă.

Dacă nu ar fi știut că pușca lui Charley nu era încărcată, ar fi încercat să i-o ia, riscând să fie împușcat. Dar ea nu știa că era goală. Amenințarea era justificată în mintea ei, dar motivul era ridicol.

Femeia asta era vicleană, deșteaptă și mult prea frumoasă și se folosise de toate astea pentru a i se băga pe sub piele și îl prostise să aibă încredere în ea. Se lăsase fraierit de fața ei drăguță și-n plus se simțise vinovat de când îi povestise de acel împrumut pe care îl menționase și Charley. De fapt, dacă era să recunoască, se gândise înainte de toate astea că era posibil să se fi înșelat în privința ei. Era la fel de încăpățânată precum tatăl ei și avea un rafinament natural care trecea dincolo de orice rol dintr-o piesă. Își dorea să fi crezut în continuare că era o impostoare. Ar fi fost mult mai ușor să se descurce cu ea dacă ar fi crezut asta, dar lucrurile se schimbaseră.

Nu avea de gând să fie partener cu o viperă, Mitchell sau nu, care acum avea un motiv foarte bun pentru care să-i dorească moartea, ca să rămână cu ambele mine și să facă ce voia cu ele. Asta nu avea să se întâmple.

Se ridică și privi ușa.

Nu avea de gând să se întoarcă să-i ceară voie să stea în casă? Intenționa să petreacă noaptea în tunelul acela rece doar pentru a-l face să se simtă și mai vinovat! Ca naiba de vinovat...

Ieși și intră în mină, urmărind lumina de la capătul tunelului unde o lăsase. Ea se ridică.

– Sunt... începu ea.

– Taci din gură! mârâi el.

Ridică felinarul, o luă de mână și o târî înapoi în casă, trântind ușa din nou.

– Să nu aud un cuvânt, dacă știi ce e bine pentru tine, o avertiză el înainte de a se așeza pe patul lui și de a se holba la tavan.

Era tăcută. În sfârșit asculta și ea? Pufni. Era agitat și nu putea dormi. Nu-l consola prea mult că nici ea nu putea dormi, dat fiind că dormise mai toată ziua.

– Aranjamentul pe care l-am avut cu Charley a fost temporar, doar pentru a-l ajuta să iasă din încurcătură. S-a încheiat în ziua în care a murit și, fără un parteneriat nou, pe care nu am nici un motiv să-l fac, acea mină e inutilă, acolo unde este, așa că nu e nimic de exploatat sau de vândut aici. Tu și frații tăi sunteți bine-veniți să luați banii pe care Charley i-a făcut cu mina, dacă reușiți să-i găsiți, dar sub nici o formă nu o să-ți permit să spui cuiva unde se află minele. Înțelegi?

– Îmi pare rău că te-am amenințat cu pistolul. Nu cred că l-ai ucis pe *papa*. Doar că m-ai speriat cu furia ta și nu am reacționat normal.

Vocea aceea plângăreață era oare sinceră sau doar se prefăcea? La naiba, încerca din nou să-l facă să-i fie milă de ea.

– Ai venit în vest fără să știi diferența între un pistol și o pușcă?

– Știu diferența, dar era un moment traumatizant și nu m-am exprimat bine. Chiar trebuie să discutăm despre asta? Mi-am cerut scuze și am fost destul de sinceră.

– Vorbele nu pot șterge faptele, așa că las-o baltă și culcă-te!

Nici nu ar fi trebuit să fie aici să o cunoască pe această femeie. Intenționase să se întoarcă în Nashart în primăvară. Acum avea destui bani pentru a face ce voia. Dar cumpărase acele semințe nenorocite de flori și Charley apăruse chiar a doua zi, când se întorsese din oraș cu ele. Nici după ce murise Charley nu plecase.

Tot inventa scuze ca să nu se ducă înapoi acasă pentru simplul fapt că nu se grăbea să fie intimidat de tatăl lui să se întoarcă la creșterea animalelor. Asta nu avea să se întâmple. Avea alte planuri cu averea pe care o făcuse săpând în dealurile astea și nu avea nimic

de-a face cu vitele și nimic din ce-ar fi putut spune Zachary nu putea schimba asta. Se gândise la tot de prea mult timp și avea să o facă fericită pe mama lui. Dar avea să fie un coșmar când ajungea acasă. Certurile cu tatăl lui nu erau niciodată simple. Pur și simplu era împotriva firii să nu faci ce voia Zachary Callahan.

Frații săi simțeau la fel. La naiba, fratele cel mare, Hunter, avea să se însoare vara asta cu o femeie pe care nu o văzuse niciodată doar pentru că tatăl lor îi spusese. Căsnicia avea să pună punct unei răfuieli care trebuia să se fi încheiat de mult. Hunter ura ideea unei căsnicii aranjate, dar acceptase. La naiba, poate se și însurase deja, deși din scrisoarea primită de la mama lui luna trecută aflase că fata încă nu ajunsese. Și nu apucase să verifice poșta ultima dată când mersese în oraș din cauza prețioasei Violet Mitchell.

Furia încă îl măcina. Nu auzea nici o mișcare dinspre patul din cealaltă parte a camerei. Știa că adormise. O urmărise când adormise pe drum și din nou astăzi, când venise să pregătească cina. Nu se foia deloc în seara asta, ceea ce-i dădea de înțeles că stătea acolo și punea la cale următoarea mișcare. Nu credea nici pentru o secundă că avea să renunțe la mina aia. Era la fel de încăpățânată ca tatăl ei. Nu-și imaginase niciodată că Charley avea o fată, darămite una atât de exasperantă și mult prea atrăgătoare.

Se ridică și deschise toate lăzile până o găsi pe cea cu whisky. Tresări simțind vaporii care se ridicau. Cel puțin o sticlă nu rezistase călătoriei, deși fuseseră atent împachetate.

Luă o sticlă cu el în pat și bău un sfert din ea, înainte de a spune:

– Spuneai că sunt mai mari decât tine?

– Cine?

– Cine altcineva? Frații tăi. Cert e că nu aș fi simțit simpatie față de Charley dacă nu mi-aș fi imaginat doi băieți tineri, săraci, neajutorați, așteptându-l acasă cu bani. Trebuia să-l fi presat cu privire la familia lui, să-l fi întrebat ce vârstă au băieții lui, atunci el nu ar mai fi fost aici și poate nici nu ar fi murit.

– Deci e mort pentru că nu ai pus o întrebare evidentă? Recunoști că e vina ta?

Se uită la ea și o văzu sprijinită într-un cot, holbându-se la el, arătând la fel de supărăcioasă precum părea când o auzi vorbind. Trebuia să fi stins felinarele. Văzând-o în pat din nou, chiar și îmbrăcată, avea un efect asupra lui. Nu putea să nege că era o femeie frumoasă, o femeie de dorit, chiar dacă era cea mai încăpățânată femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Nu asta am spus. Dacă nu aș fi săpat pentru el în luna cât a stat aici, Charley ar fi murit într-o săptămână încercând să facă totul singur. Așa că poți să spui că i-am mai dat câteva săptămâni de viață. Dar, cu siguranță, nu l-aș fi ajutat dacă aș fi știut că băieții lui erau, de fapt, bărbați care se puteau descurca și singuri. Iar tu, așa pretențios îmbrăcată, sigur nu ai nevoie de bani.

– Am nevoie pentru zestre.

– Pentru zestre? pufni el. Cine naiba mai are nevoie de zestre în zilele noastre?

– Se așteaptă asta de la tine dacă te căsătorești cu un lord englez, ceea ce eu plănuiesc să fac. L-am și cunoscut pe alesul meu înainte să fiu obligată să vin acasă și înainte să aflu că nu mai sunt o moștenitoare americană. Așa că nu-mi spune tu ce am și ce nu am nevoie, când nu știi nimic despre planurile mele de viitor.

– Deci despre asta este vorba? M-ai înnebunit pentru o blestemată de zestre?

– Nu doar asta, familia este prioritatea mea. Tata a venit aici ca să-și refacă averea. Tu i-ai dat speranță că ar putea face asta.

– Așadar, Charley a murit sperând. Nu e o moarte rea.

Suspină.

– Ești la fel de insuportabil cherchelit, cum ești și treaz, și dacă nu știi ce înseamnă cherchelit, înseamnă sir că ești beat. Și te rog să nu-i mai spui tatălui meu așa, numele lui era Charles. Nici unul dintre prietenii sau cunoștințele lui nu i-a zis vreodată Charley.

– Eu i-am zis și nu l-a deranjat, așa că ce-ar fi să te oprești din văicăreala despre nimicuri care nu au legătură cu tine și nu, nu sunt beat.

– Bineînțeles că ești, dar ești prea greu de cap ca să-ți dai seama!

El se ridică, iar ea se întoarse în mod înțelept pe partea cealaltă, arătându-i spatele. Cel puțin fetița speriată care îl putea înduioșa dispăruse.

Capitolul 18

Violet se trezi în zori, surprinsă că adormise. Morgan era încă în patul lui, cu spatele la ea. Doar un felinar mai pâlpâia, aproape nu mai avea combustibil, focul se stinsese în șemineu și în cameră era destul de rece.

Luă pătura de pe pat, și-o puse pe umeri și ieși afară, coborî panta și sări gardul fără să-i pese dacă zgomotul avea să-l trezească pe Morgan. În ziua anterioară se uitase după o oală de noapte în cabană, nu se aștepta să găsească una și nici nu găsise. Și deja sărise peste gard după ce-l văzu pe Morgan făcând același lucru, ca mai apoi să treacă râul, să dispară între copaci și să se întoarcă câteva minute mai târziu. Se bucura că nu-l întrebase despre oala de noapte, sigur ar fi râs de ea. Săritul gardului părea atât de simplu când făcuse el asta, pentru ea era destul de ciudat. Dar tabăra lui era atât de primitivă, încât nu avea de ales. Cel puțin găsise partea îngustă a pârâului peste care sărise el, deși atunci când încercă ea, tocurile cizmelor i se udară pentru că picioarele ei nu erau la fel de lungi ca ale lui.

Îi era greu să nu se gândească la noaptea trecută. Trecuse de la starea de euforie când aflase cât de bogată era mina și cum avea să-i rezolve toate problemele la cea de furie și suspiciune când Morgan îi spusese că mina nu-i aparținea ei și fraților ei, apoi la disperare când o abandonase în acel tunel rece.

Fusese distrusă. Dar se întorsese după ea. Chiar dacă fusese teribil de furios pe ea, avea un fel de instinct protector care nu-l lăsase să o abandoneze acolo toată noaptea. Părerea ei despre el se îmbunătățise puțin. Dar tot se îndoia că ea și frații ei nu aveau nici un drept asupra minei, că tatăl ei nu era de fapt proprietar pentru că mina se afla prea aproape de a lui. Până la urmă, verificase validitatea cererii lui în oraș. Nu făcea asta ca totul să fie oficial? Putea amplasarea minei să invalideze acea revendicare dacă nu exista un parteneriat? Morgan fusese foarte generos ajutându-l pe tatăl ei și făcând toată

treaba, dar încă se îndoia că-i spusese toată povestea. Și-ar fi dorit să poată consulta un avocat.

Se simțea prost, totuși, pentru că îi spusese că era beat aseară, când probabil nu era. Se simțea prost și pentru că se gândise, fie și numai pentru un moment, că el îl omorâse pe Charles. Dacă tot ceea ce îi povestise despre relația lui cu tatăl ei era adevărat, atunci bărbatul fusese generos dincolo de cuvinte. Îi spusese că are o inimă de aur, dar asta nu descria nici pe jumătate toată munca făcută în mină și faptul că împărțise roadele acestei munci cu cineva cu care nu era obligat să facă asta.

În timp ce se întorcea la cabană, se opri la râu să-și spele fața, apoi se uită în jur înainte să-și ridice fusta ca să se șteargă cu ea. Fusta pe care o purtase ziua trecută. Era nemulțumită că fusese nevoită să doarmă din nou îmbrăcată, ca și cum ar fi dormit în aer liber. Spera ca această seară să fie mult mai liniștită pentru că trebuia neapărat să rezolve situația privind somnul în așa fel încât să se întoarcă la obiceiuri civilizate, inclusiv la dormitul în cămașă de noapte. Dar mai întâi trebuia să și creeze cumva puțină intimitate în cabană.

Când sări peste grad pentru a se întoarce pe verandă, observă ceva pe vârful stâncii. Lumina zorilor era mai puternică acolo, făcând să iasă în evidența silueta unui bărbat cu o pușcă în mână. Începu să țipe.

Ușa cabanei se deschise, iar Morgan alergă pe trepte cu un pistol în mână.

– Ce?

Înlemnită, Violet doar arătă cu degetul.

– Nu-ți face griji. E Texas, un bun prieten de-al meu, zise el, lăsând pistolul în jos. A venit aici cu ceilalți prieteni ai mei să mă ajute cu cabana și a fost de acord să rămână.

– Deci e un paznic?

– Da, stă de pază noaptea, apoi doarme ziua în timp ce eu lucrez.

Își reaminti remarcile lui anterioare despre dezavantajele mineritului într-o așa izolare.

– Ai spus că nu ar ști nimeni dacă ți s-ar întâmpla ceva aici. Ai mințit!

El ridică din umeri.

– Nu trebuia să-l observi pe Tex, și el nu e aici întotdeauna. Mergem în oraș după provizii cu schimbul, așa că unul din noi e mereu aici să păzească mina. Când era Charley aici, el păzea, și Tex mergea după mine, ascuns, pentru a se asigura că nu mă urmărea nimeni.

Cât de multe precauții, chiar era înnebunit să păstreze secret acest loc.

– Coboară pentru micul dejun ca să-l cunoști pe oaspetele meu neinvitat și nedorit, urlă el către Texas.

– Asta a fost o grosolănie.

– Nu, nu a fost. Era o grosolănie dacă aș fi folosit cuvinte care te-ar fi făcut să roșești. O privi parcă așteptând ceva. Nici un răspuns, nimic?

– Vrei să ne certăm iar?

– Draga mea, ce facem noi nu se numește ceartă, doar că tu încerci din răsputeri să mă scoți din sărite.

– Nu fac asta!! începu ea să nege, dar el deja se îndrepta către cabană, așa că se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Nu trebuie să-i deschizi poarta dacă vine la micul dejun?

– Nu. În mod normal o las deschisă cât timp sunt aici. Când am încuiat-o ieri, mi-ai distras tu atenția, dar am remediat situația în timp ce dormeai.

Putea să-i fi spus asta înainte să o facă să sară gardul!! Nu-i spusese nimic. Chiar nu mai voia să se certe cu el. Trebuiau să ajungă la o înțelegere. Îi permisese să caute banii tatălui ei, dar dacă nu-i găsea? Chiar dacă îi găsea și erau destui pentru a plăti împrumutul, asta nu rezolva în totalitate situația ei și a fraților ei. Aveau nevoie de mult mai mulți bani pentru a-și menține stilul de viață. Trebuia să-l convingă pe Morgan să transforme parteneriatul pe care îl avusese cu tatăl ei într-un parteneriat cu ea.

Suspină gândindu-se ce provocare avea să fie asta. Trebuia să-l facă să o placă, să-și dorească să o ajute. Bineînțeles că își aminti că îi plăcuse de ea seara trecută când o sărutase, dar oare se gândea că o săruta pe Violet Mitchell sau pe o actriță?

Să profite de faptul că era atras de ea? Putea să devină periculos, având în vedere că împărțeau aceeași cameră. Nu avea să facă asta în mod evident, trebuia să fie însă așa cum era ea de obicei, încântătoare. Mătușa îi explicase și ei, și lui Sophie cum trebuia să procedeze o femeie pentru ca să atragă un bărbat, ca să-i fie pe plac. Violet avea să vadă dacă se ivea ocazia pentru a-l îmblânzi pe urs...

Deja dispăruse în cabană, așa că rămăsese singură pe verandă. Era frig, soarele încă nu ieșise la orizont, dar grădina părea mai strălucitoare, iar mirosul de pin din aer era foarte plăcut.

Nu după mult timp, Morgan ieși și-i dădu o ceașcă de cafea, ceea ce însemna că făcuse focul. O tenta să se întoarcă în cabană, dar

nu o făcu. Era minunat să stea dimineața pe verandă, înconjurați de toată sălbăticia și cu catârii păscând de cealaltă parte a râului. Se întrebă cum arăta ferma familiei lui din Nashart.

Luă o înghițitură din ceașcă și simți că îndulcise cafeaua cu ceva care o făcea extrem de savuroasă.

– Fără ceai? îl tachină ea.

El ridică o sprânceană.

– Glumeam, dacă nu ți-ai dat seama.

– M-ai fi putut păcăli.

Până să așeze ceașca pe podea, el intră și se întoarse repede cu o ladă pe care o așeză lângă scaunul ei, aplecându-se să ia cana și să o pună deasupra. Cum putea un om atât de morocănos să fie uneori atât de atent?

– Cât timp am la dispoziție să găsesc banii tatei, până să mă duci înapoi în oraș?

– Două săptămâni cel puțin.

– Dar dacă-i găsesc astăzi?

– Întreabă-mă după ce o să fii atât de norocoasă. Dar oricum nu poți merge dincolo de gard să-i cauți fără să ai ceva cu care să te aperi.

Nu era singură dacă el se oferea să o însoțească.

– Pot să iau pușca tatei.

– Nu e încărcată. Charley terminase gloanțele încercând să vâneze și mă rugase să-i iau altele noi, dar pur și simplu nu am văzut rostul. Nu era un țintaș bun.

– Atunci de ce-ai fost atât de nervos ieri...

– Nu ai știut că pușca nu e încărcată și nu mai discutăm despre intențiile tale din nou. Clătitele vor fi gata curând.

Vocea lui devenise ursuză și se întoarse imediat în cabană, terminase de vorbit. Suspină, regretând încă o dată că-l enervase atât de mult în seara precedentă, că pierduse tot ce clădise cu el. Dacă putea să găsească o cale prin care să nu-l vadă ca pe un urs și să nu-l mai urască pe el și împrejurimile, atunci era sigură că farmecul ei avea să iasă la iveală. Prietenul lui încă nu apăruse, nu se vedea nimeni urcând dealul. Probabil îi va lua ceva timp din moment ce era pe vârful stâncii și trebuia să coboare până unde începea panta abruptă, înainte de a putea urca dealul lui Morgan.

Înainte de a intra pentru micul dejun voia să aducă valiza tatălui ei. Trebuia să o scoată de acolo. Nu i se părea corect s-o lase în mină și-n plus voia să se uite temeinic în ea. Acum că era lumină

nu mai avea nevoie de felinar ca să intre în mină, pentru că nu era foarte adâncă.

Misiune îndeplinită, intră cu grijă în cabană, sperând că Morgan se calmase. Tocmai așeza un borcan cu fructe conservate pe masă și o bucată de unt. Ochii li se întâlniră pentru un moment. Ai lui erau de nepătruns, iar barba și mustața îi ascundeau mai mult de jumătate din partea de jos a feței, așa că era imposibil să-și dea seama dacă mai era nervos.

Împinse valiza tatălui ei sub pat, apoi se așeză pe marginea lui, împletindu-și părul, conștientă de faptul că el se oprise să o privească. Apoi îl auzi pufnind, întorcându-se să ia mâncarea. Tocmai îi distrăsese atenția, sau era pur și simplu fascinat de părul ei?

Așeza clătită peste clătită. Aranjase cumva o tavă de metal peste foc, destul de sus pentru a nu fi atinsă de flăcări și făcuse pe ea clătitele. Era ingenios, trebuia să recunoască asta. Se întoarse să pună farfuria pe masă. Ea se așeză repede. Mai umplu două farfurii înainte de a începe să mănânce, aparent fără a-l mai aștepta pe Texas.

– Prietenul tău folosea al doilea pat de aici? întrebă ea pentru a-i testa dispoziția.

– Nu, pe acesta l-am făcut pentru Charley. Tex are propria tabără pe deal. Împărțim vânatul când coboară ocazional la cină, dar altfel îi place să fie singur acolo sus, unde poate să compună liniștit fără ca eu să-l întrerup tot timpul plângându-mă de gălăgie.

– Să compună?

– Cântă la muzicuță și îi place să-și facă propria muzică. E foarte bun la asta, dar nu e deloc plăcut când începe să compună. Și bineînțeles, din săptămână în săptămână evadează în oraș să joace pocher și să se îmbete.

Deodată își dădu seama că asta ar putea să-i scurteze timpul de stat acolo pe care Morgan i-l impusese, pentru că putea Texas să o ducă în oraș în locul lui. Dar nu-i zise nimic, mai ales că Morgan îi spusese clar că o să vorbească despre asta în momentul în care avea să dea norocul peste ea.

– Face acea călătorie atât de lungă pentru asta?

– Obișnuința. Cowboy-i sunt obișnuiți să meargă prin saloane pentru un sfârșit de săptămână de neuitat. A fost nevoie de multă muncă de lămurire pentru a-l convinge să meargă doar de două ori pe lună.

– Tu ai fost cowboy sau te consideri fermier pentru că familia ta are o fermă?

– M-am ocupat de turme până în ziua în care am plecat de acasă, așa că ambele sunt valabile.

– Ai o familie mare?

– Așa mi s-a părut crescând cu trei frați.

Unul dintre trucurile mătușii Elizabeth: „bărbaților le place să vorbească despre ei înșiși", așa că o domnișoară le poate intra în grații dacă îi întreabă despre ei înșiși, dar Morgan îi oferea doar răspunsuri scurte și concise. Oare era el o excepție de la regula mătușii, una pe care Elizabeth nu o întâlnise?

Încercă să găsească un subiect despre care poate i-ar fi plăcut să vorbească.

– De ce nu ți-a plăcut să fii cowboy?

– Nu am zis că nu mi-a plăcut, de fapt îmi place să fiu fermier și să muncesc împreună cu familia mea, dar sunt și alte lucruri pe care le vreau acum și pe care le consider mai importante.

Nu dezvoltă subiectul și, în ciuda curiozității care o rodea, își aminti de un alt sfat de-al mătușii: „Niciodată să nu fii prea insistentă sau să devii obositoare când întrebi un bărbat despre el însuși", așa că reveni la ce îi spusese el despre pocher.

– Tu nu simți nevoia să mergi în saloane, cum le spui tu, cum face prietenul tău?

– Așa a fost până când Sullivan a aflat despre argintul meu și a început să mă hăituiască să-i vând mina. Am încetat să merg în locuri în care mă putea găsi. Acum beau aici, iar dacă am chef de un joc de pocher, urc dealul, dar nu e distractiv să joci cu Tex. Iubește jocul, dar nu știe deloc să disimuleze sau să recunoască o cacealma, așa că e ca și cum i-aș fura banii.

– Este un joc complicat?

– Nu, dar sunt câteva nuanțe care-l fac mai interesant. Tu joci?

Își ridică sprâncenele, așteptând răspunsul ei. Părea atât de încrezător, aproape că își dorea să-i zică da.

– Seamănă cu whistul?

– Ce?

– Nu contează. Poate o să-l rog pe prietenul tău să-mi arate și mie cum să joc când ajunge aici.

Pufni.

– Dacă vrei să înveți cu adevărat, mă poți ruga pe mine.

Îi venea să zâmbească, dar nu o făcu. Să fi fost un pic de gelozie faptul că nu dorea ca altcineva să o învețe ceva ce putea el să o învețe? Sau poate își dorea ca ea să fie un adversar pe măsură

pentru a face jocul mai interesant. Aproape că râse gândindu-se la ultima variantă.

– Poate că o să te rog, când nu ești ocupat, îi răspunse ea. Apropo, unde e Bo? Nu-l lași să doarmă în casă?

Cum problema protecției nu fusese rezolvată, avea de gând ca în acea zi să caute banii tatălui în curte. Charles ar fi putut să îngroape banii aproape de casă când Morgan era într-una dintre mine. Iar Bo poate era capabil să o ajute dacă știa să caute după miros.

– Cutreieră destul de mult și încă e suficient de tânăr ca să-și dorească să alerge după tot ce mișcă, chiar și după păsări. Preferă să doarmă sub casă, unde își ascunde și oasele, dar de obicei e aproape la ora cinei.

– Te-ar deranja dacă l-aș invita eu în casă?

– De ce?

– Nu ți-am spus că iubesc câinii?

– Sunt sigur că mi-ai spus că îți plac. Și acum e timpul să te întreb și eu ceva.

– Facem cu schimbul?

– De ce nu ai cerut să pun un paravan între paturi?

– Ai unul?

– Nu.

– M-am gândit eu. Să știi că pot să fiu practică și să nu mă plâng pentru lucruri care nu pot fi îndreptate, indiferent de cât de inconfortabil m-aș simți. De fapt, câteodată mă plâng de frustrare, deși cu tine cam des.

– Încerci să mă faci să mă simt deosebit?

Începu să râdă, conștientiză ce făcea și se opri. Când devenise atât de amuzant?

– Cu toate astea, continuă ea pe un ton ferm, am decis că acest lucru poate fi remediat și, având în vedere că l-ai menționat înaintea mea, să presupun că ai și o soluție?

– Să fac un paravan pentru tine cât ai clipi din degete sau cum?

– Nu, să improvizezi!

Capitolul 19

Violet știa că trebuia să stea cu Texas Weaver pe verandă când avea să vină la micul dejun. Bunele maniere impuneau asta având în vedere că Morgan plecase deja ca să-și înceapă ziua de lucru. Cel mai important lucru era să găsească banii tatălui ei. Începu să caute mai atent prin valiza lui, sperând să găsească un indiciu, dar nu găsi nimic. Adusese atât de puține lucruri cu el, nimic cu valoare sentimentală, nici măcar ceasul de buzunar pe care îl iubea atât de mult. Oare îl lăsase acasă?

În sfârșit îl convinsese pe Bo să intre în casă – cel puțin îi ținuse lui Texas companie – ca să miroasă haina tatălui ei. Când ieși afară pe verandă, Bo o urmă, însă, când ea se opri, se opri și câinele. Halal interes în a căuta mirosuri!

Îl observă pe Texas, care tocmai terminase de mâncat.

– Mă însoțiți pentru o plimbare prin curte, domnule Weaver?

– Adică să vă însoțesc un timp?

– Da, și să vorbim.

O urmă pe trepte.

I se părea un tip destul de simpatic, chipeș, cu păr negru și cu mustață și, mai ales, cu maniere potrivite. Doar ridicase din sprâncene când Morgan o prezentase în ziua anterioară ca domnișoara Mitchell, ceea ce îi dădu de înțeles că vorbiseră la un moment dat despre ea când Morgan se îndoia încă de identitatea ei.

– Mă întrebam dacă Morgan își mai schimbă programul călătoriilor în Butte sau dacă se ține fix de ele, o dată la două săptămâni? îl întrebă ea în timp ce îl conducea către locul unde păștea cătării.

– E pentru provizii proaspete, doamnă, așa că fie merg eu, fie el.

Asta nu-i răspundea la întrebare.

– Dar tu mergi și să joci pocher, nu? O să mergi mai devreme de două săptămâni?

Deschise poarta de la țarcul unde păștea cătării.

– Cred că da, dar dacă încerci să mă descoși pentru a beneficia de o plimbare, să știi că nu pot să te ajut fără acordul lui Morgan. E cam obsedat de ideea de a fi bogat și e înnebunit după mina asta, așa că te vede ca pe un ghimpe urias, iar ghimpii trebuie smulși mai bine mai devreme decât mai târziu.

Ea se încruntă.

– Nu-mi place să fiu comparată cu un ghimpe, dar cred că prin „smulși" te referi duși înapoi mai repede?

Rânji un pic.

– Da, doamnă.

Acesta era răspunsul pe care și-l dorea, dar ar fi putut să i-l spună într-o manieră mai puțin insultătoare. Dar nu voia să-l facă pe Morgan să devieze de la programul lui, continuând să fie un ghimpe în coasta lui. Avea nevoie de mult mai mult din partea lui, nu numai de ocazia de a căuta banii pe care tatăl ei îi ascunsese. Nu putea să plece de aici fără a avea un acord cu el, unul care să continue parteneriatul început cu Charley.

– Ne-am înțeles aseară câteva clipe, se simți ea obligată să menționeze.

– Câteva clipe? Asta chiar contează?

Ea oftă întrebându-se dacă toți cowboy-i aveau același stil frustrant de a discuta. Când Morgan i-l prezentase pe Texas, ea îl întrebase:

– Deci ești din Texas?

– Nu, doamnă, abia dacă rostise el, fără a se simți obligat să explice mai departe, dar Morgan completase:

– Dar mama lui e de acolo.

Acum însă, Texas continuă conversația cu un avertisment:

– Morgan nu este un bărbat de care să-ți bați joc. Rabdă până la un punct și apoi lovește înapoi, așa că e mai bine să te oprești din a-l provoca dincolo de limite.

Asta nu era tocmai adevărat. Îl provocase și obținuse paravanul. Era foarte încântată de asta.

După micul dejun, Morgan așezase lăzile una peste alta, la capătul patului, și bătuse în cuie în ultima ladă o pătură, apoi întinsese țesătura astfel încât să o poată prinde de un alt colț al peretelui. Era ca într-o cutie, însă, cu siguranță, avea să aibă parte de toată intimitatea în timpul nopții.

Dar nu la asta se referise Texas.

– Nu-l mai provoc, acum că în sfârșit crede că sunt fiica lui Mitchell.

– Atunci, cred că o să te ducă în oraș când e pregătit, doar că o să aibă grijă să nu știi să mai găsești drumul de întoarcere.

Nu, bineînțeles că nu. Trebuia să-și protejeze mina prin orice mijloace.

Texas nu părea să se grăbească să se întoarcă în tabăra lui de pe stâncă, așa că se întoarseră către cabană, lăsând catârii să pască. Era bucuroasă să aibă companie, mai ales că-și începuse căutarea, deși nu avea mari speranțe să găsească banii în apropierea cabanei. Morgan ar fi observat dacă era ceva neobișnuit în preajmă.

– Morgan se înțelegea cu tatăl meu? întrebă ea.

– Nu am petrecut atât de mult timp cu ei doi din cauza programului meu, care, după cum știi, e atât de diferit, dorm ziua, păzesc mina seara, dar m-am bucurat de compania plăcută a lui Charley și cred că și lui i-a plăcut cum cânt eu la muzicuță. Ce pot să-ți zic este că râdeau mult âștia doi. Puteam să-i aud din vârful dealului, și asta mă făcea să zâmbesc. Îmi pare rău că a murit tatăl tău. Îi făcuse bine lui Morgan să-l aibă companion în scurtul timp petrecut aici.

Privi în altă parte, însă cuvintele lui o făcură să plângă. Înconjurară cabana. Groapa cu apă era acolo. Nu era atât de adâncă pe cât își imaginase ea, dar apa era foarte curată. Arătă cu degetul la lungul șir de pietre mici care o blocau.

– Ce e asta?

– Morgan spune că-i zgură. Este un alt produs al procesului metalurgic. Are valoare pentru că este utilizat ca pietriș pentru a face sticlă și beton, dar Morgan nu are timp să o ducă în oraș. El se concentrează mai mult asupra argintului.

Lungimea zonei în care Morgan arunca tot ce nu avea nevoie din mină arăta cât de mult muncise pentru a ajunge aici. Era o grămadă înaltă de aproape doi metri, care atingea stânca, coborând vreo zece metri până la cărare. Dincolo de depozitul de zgură, făgașul devenea și mai îngust. Nu prea mai putea să vadă pământ plat, așa că nu și-l imagina pe tatăl ei dornic să meargă într-acolo pentru a-și ascunde banii. Și nici nu credea că s-ar fi dus spre nord, din moment de Texas era în direcția aceea. Dar, oricum, deși eliminase câteva opțiuni, mai avea de scotocit un munte întreg.

– Te vei întoarce și tu în Nashart când se întoarce, dacă se întoarce, Morgan acolo?

– Fără îndoială, zise el roșind un pic. Iubita mea Emma e acolo.

– Nu s-a supărat că ai acceptat această slujbă atât de departe de ea?

– Nu e chiar atât de departe și mă duc acasă în fiecare lună. Dar o deranjase pe Emma, asta până când i-am spus cât câștig aici. Nu ne-am gândit niciodată că o să fac suficienți bani cât să ne cumpărăm o casă. Am lucrat pentru Zachary, tatăl lui Morgan, și el ne-ar fi lăsat să folosim una dintre cabanele construite pe dealuri pentru ajutoarele de fermă, dar Emma e o fată de la oraș. Mulțumită lui Morgan, care mă plătește într-o lună pentru păzitul taberei cu salariul pe care l-aș fi luat acasă într-un an de lucrat cu vitele, o să avem casa noastră în oraș când o să ne căsătorim.

– Nu ai vrut să-l ajuți la minerit?

– Doamne ferește, nu, eu sunt cowboy, nu mă ating de tărnăcop. Mi-a oferit o parte din mina lui, a încercat să mă ispitească spunându-mi că Emma s-ar putea să aprecieze mușchii pe care-i voi câștiga fiind miner. Pufni ușor. Emma mă place așa cum sunt, așa că am refuzat.

Ea zâmbi, însă nu putea să nu se întrebe câți mușchi făcuse Morgan trudind singur.

– Când va avea loc nunta?

– Când e Morgan dispus să plece acasă.

– Și dacă nu o să fie dispus niciodată?

– Atunci Emma se va sătura să aștepte, dar Morgan va merge acasă. Îi este dor de frații lui și de familia lui. Nu a intenționat niciodată să scoată tot argintul de aici, ci suficient cât să-i fie de ajuns pentru ce vrea.

– Și ce anume vrea?

– Nu pot să-ți spun eu asta.

Aparent atinsese un subiect pe care nu avea voie să-l discute, pentru că Texas își ridică pălăria în semn de rămas-bun și se duse să deschidă poarta pășunii din nou. Când fluieră, calul lui veni imediat, dar așa făcu și Caesar, și unul dintre catâri. Trebuia să găsească locul în care Morgan ținea morcovii.

Caesar părea cam nefericit că nu primise nimic, chiar își frecă nasul de Texas. Dar nu-și putea permite să fie distrasă de la misiunea ei, era imperativ să își petreacă timpul căutând banii care i-ar fi putut salva pe ea și frații ei de sărăcie. Morgan nu-i spusese câți bani erau ascunși, dar putea să jure că știa suma exactă, din moment ce el făcuse toată treaba de minerit și se ocupase de vânzarea argintului.

Se întrebă ce altceva nu-i spusese. Dar presupuse că era bine să-i spună că voia să caute dincolo de gard, așa că era timpul pentru o nouă confruntare. În mod ciudat, constată că parcă aștepta asta, parcă era ceva ce își dorea...

Capitolul 20

Violet se schimbă în bluza ei roz și găsi o panglicuță asortată cu care să-și lege coada împletită, era hotărâtă să arate mai bine înainte de a-l aborda pe Morgan. Dar rămăsese aproape fără suflu până să-l găsească în mina lui! Bine că luase un felinar, pentru că abia dacă venea lumină de la capătul tunelului. Mina tatălui ei era doar o zgârietură în comparație cu asta.

– Doamne, Dumnezeule, cred că are peste o sută de metri! exclamă ea. De ce nu ai mai săpat și alte tuneluri mai aproape de intrare în locul acestuia atât de lung?

– Intenționez să fac și asta, dar mai întâi am vrut să văd până unde duce filonul de argint și, sincer, mă așteptam să se termine până acum, dar nu s-a întâmplat asta.

Nu se întoarse să vorbească cu ea, era concentrat să lovească cu târnăcopul în peretele de rocă din fața lui. Nu purta cămașă, iar spatele îi strălucea în lumina celor două felinare agățate de grinzile de suport din spatele lui. Era fascinată de musculatura lui, de brațele și spatele lui. Era o versiune a omului primordial care muncea pământul în funcție de dorințele lui.

– Ai venit aici pentru un motiv sau doar ca să mă enervezi? spuse el rupând vraja pe care tocmai o aruncase asupra ei.

– Nu fi răutăcios! Voiam să-ți cer sfatul în legătură cu locul unde aș mai putea să caut banii ascunși ai tatei, mai precis, ce să caut în afară de mușuroaie de pământ? Am căutat în curte, până și pe pășunea catârilor și nu am găsit nimic.

– În mod clar, nu i-ar fi ascuns acolo. Fetele meu îl agitau.

Remarca lui o făcu să zâmbească larg, își aminti că tatălui ei nu-i plăcuse niciodată să călărească, nici măcar cai. Ei și fraților ei le plăcea asta, dar tatăl ei își făcea toate plimbările cu trăsura sau cu birja. Probabil detestase că trebuise să călărească aici în vest.

– Ar mai trebui să știu ceva înainte de a mă aventura dincolo de gard?

– Cu siguranță, nu va fi la vedere. S-ar putea să fie îngropați sub o rocă mare sau vârâți într-o groapă sau într-un trunchi de copac.

– Într-un copac?

– Nu, într-o scorbură dintr-un copac aproape de pământ. Charley nu era suficient de agil încât să se cațăre în copaci. Trebuie să te gândești la un loc aflat oriunde ai putea să ajungi într-un interval de la câteva minute la câteva ore distanță de aici, în orice direcție. Am stat în mină patru ore în ziua în care mi-a zis că a ascuns banii. Așa că va trebui să înveți să folosești o pușcă și să o iei cu tine. Adu-o pe a lui Charley!

În sfârșit, se întorsese cu fața spre ea. Nu putu să nu observe că pieptul lui era leoarcă de transpirație. Știa că nu trebuia să-l privească așa, dezbrăcat, dar nu putea să se abțină.

– Nu ar trebui să pleci deja?

Ridică privirea și o întâlni pe a lui.

– Ai zis că pușca nu e încărcată.

– O să vin eu în grădină cu o ladă de muniție și o să-ți arăt cum să o încarci și cum să tragi cu ea. Nu pleci de aici până nu nimerești ținta.

Ea mormăi un protest. Să învețe cum să tragă putea să-i ocupe tot restul zilei. Oare era atât de necesar dacă nu se îndepărta prea mult? Dar plecă să facă ce-i zisese el. O lecție despre arme îi putea oferi ocazia de a vorbi despre crearea unui parteneriat cu el.

Până să ajungă ea cu pușca, Morgan era deja în curte cu o ladă la picioare.

– Aceasta este o armă de tip Spencer, încărcătorul poate ține șapte gloanțe, iar acest mâner trebuie apăsat de fiecare dată când vrei să tragi. După a șaptea oară trebuie să reîncarci.

Îi arată în timp ce vorbea, însă nu se putea concentra, privirea ei umbla dintr-o parte în alta, pentru că încă nu purta cămașă și acum îi putea vedea și linia de păr subțire de pe piept.

– Încearcă tu, auzi ea, însă îi oferi o privire goală.

Chicoti.

– Nu e amuzant. Puteai să te îmbraci mai adecvat pentru această lecție.

– Când de fapt trebuie să mă reîntorc în mină? Trebuie să-ți repet?

Ea oftă.

– Încă o dată, te rog!

Îi arătă din nou, iar de această dată fu mai atentă, așa că, atunci când îi spuse că era rândul ei, reuși să încarce arma.

– Acum poziția este foarte importantă.

El începu să se miște în spatele ei, dar ea se întoarse astfel încât stătea în fața lui.

– Aș vrea să discutăm despre parteneriatul de care ai pomenit aseară.

– Ți-am spus că am terminat cu asta, așa că nu.

– Fă-mi pe plac, te rog! Măcar spune-mi ce trebuie să fac.

– Nu are rost!

– Te rog!

O privi atât de lung încât aproape îi venea să-i spună, „uită!", însă el continuă:

– Charley sugerase o împărțire de 80%/20% în favoarea mea, pentru că știa că nu va putea să contribuie cu mult. Însă eu mă simțeam generos în ziua în care am ajuns la un acord și i-am propus 70%/30%.

Ea se încruntă.

– Treizeci la sută în loc de jumătate, nu-mi sună a parteneriat corect.

– Iei în considerare că nu a săpat aproape deloc? Chiar vrei să mergem pe drumul ăsta?

– Ai fi putut să extragi argintul din mina lui fără acest acord?

– Nu, legea nu-mi permite să extrag dincolo de mina care-mi aparține. Dacă nu ar fi restricții, o singură persoană ar putea revendica toate proprietățile.

– Deci acesta era argint în plus pentru tine, chiar dacă trebuia să-l împarți. Asta e o foarte mare contribuție, dacă mă întrebi pe mine.

– Nimeni nu te întreabă pe tine. Și am luat în considerare asta, dar adevărul e că eu nu aveam nevoie să sap în altă mină. Există mai mult argint la mine decât pot eu să extrag și este 100% al meu. Deci argintul în plus nu reprezenta un motiv să accept propunerea lui Charley.

– A fost ideea lui?

– Da, încuviință el. Așa cum am zis, era destul de disperat în acea zi.

– Dar banii pe care zici că i-a ascuns? Merită efortul să-i caut?

– Avea cam 13 000 de dolari rămași după prima noastră vânzare. Fuseseră 18 000 de dolari, dar el insistase să-mi dea un sfert

din sumă pentru provizii și pentru că utiliza topitorul. Era prea mult, dar nu l-am putut convinge să nu facă asta. Cred că mândria îl îmboldea.

Nu-i venea să creadă că cei 30% însemnau atât de mult.

– Cei 13 000 de dolari le vor permite fraților mei să-l țină departe pe bancher, cel puțin câteva luni, dacă reușesc să-i găsesc. Ce nu înțeleg e de ce tatăl meu nu a trimis acești bani imediat fraților mei sau de ce nu le-a scris când a fost în oraș.

Părea că se încruntă, dar nu putea fi sigură din cauza mustății.

– Pentru că nu s-a mai întors în Butte după ziua în care și-a depus cererea. A fost bătut în ziua în care a completat-o. L-am găsit rănit pe o alee, luptându-se să se ridice și l-am scos rapid din oraș. Era vânăt rău, dar în rest era bine. Nu știa cine îl bătuse, dar, înainte să-l atace, îl întrebaseră unde era mina lui, și refuzase să le spună. Nu am nici o îndoială că au fost oamenii lui Sullivan.

– Dar de unde știau despre mină?

– Tatăl tău s-a oprit la un salon să mă aștepte să-mi termin treburile și se pare că s-a lăudat că avea o mină de argint lângă mina mea. Îl avertizasem să nu spună de mină nimănui, dar era atât de bucuros, încât s-a îmbătat și s-a dat de gol. De asta nu s-a mai întors în oraș decât o lună mai târziu când l-am adus după accident. Păzea locul, în timp ce eu și Texas mergeam în Butte. La început am crezut că-l omoraseră vânătorii de mine, dar nu erau urme proaspete în afara minei și era sânge pe grinzile de suport lângă care căzuse.

– Ce făcea în mină, când tu nu erai aici? întrebă ea.

– Încerca în fiecare zi timp de câteva ore să sape în tunel. I-am spus că nu trebuie să facă asta, dar era încăpățânat și voia să contribuie. Din păcate, nu a reușit să avanseze cu lucrările.

– Dar tu și Texas v-ați dus în oraș după ce tatăl meu fusese agresat. Ați fi putut trimite o scrisoare în numele lui.

– Da, dar nu mi-a cerut asta niciodată. Poate aștepta până reușea să strângă toți banii pentru plata integrală a împrumutului.

– Presupun că nu ai mai continuat să lucrezi în mina lui după accident?

– Nu, m-am întors la a mea.

Ea oftă.

– Lecția asta de tir...?

– Era și timpul, zise el așezându-se în spatele ei.

Suspină încet în momentul în care brațele lui o înconjurară, dar știa că făcuse asta doar pentru a-și pune mâinile pe pușcă și pentru a-i ridica arma la înălțimea potrivită.

– Capătul puștii trebuie să fie presat contra umărului tău sau reculul poate să te pună în cur, ăăă, în fund, și asta va durea ca dracu', așa că să nu tragi decât dacă capătul este așezat ferm, cam așa. Acum hai să vedem dacă poți să nimerești ceva înainte de a termina toată lada de muniție. Încearcă una dintre tălăngile de pe gard.

Ar fi pufnit sesizându-i sarcasmul, dacă pieptul lui nu ar fi fost lipit de spatele ei.

– Ți-am zis că trebuie să apeși trăgaciul, da?

Mai mult sarcasm, dar de data asta se retrase în spate, lăsând-o să respire normal, așa că de data asta ripostă:

– Animalele sălbatice care mă pot răni nu sunt de dimensiunea acestui clopot. Dă-mi măcar o țintă de mărimea unui animal mic.

– Bine, urmează-mă!

Ridică lada și se îndreptă către poarta deschisă, continuând încă șase, șapte metri înainte de a o lăsa jos. Îl urmă și chiar închise poarta, și observă că pușca începea să i se pară deja mai grea. Avea de gând să o lase să o care după ea, în timpul căutărilor? Înainte să întrebe, se uită la pistolul de la șoldul lui. Era surprinsă că îl purta și în interiorul minei.

– Nu ar fi un pistol mai ușor de mânuit?

– Nu, dacă vrei să nimerești lucrurile pe care le țintești, îi spuse punându-și mâinile pe umerii ei și întorcând-o spre el pentru a o ajuta cu poziția corpului.

– Ții pușca sus, ridicată, ca să te poți uita pe vizor la țintă. Eu mai am un Colt în plus, dar cu această armă împuști din mers, din talie, și ai nevoie de foarte multă practică pentru a nimeri ținta.

Poziționă pușca, îi îndreptă mâna stângă sub butoiaș pentru a o sprijini. Înclinându-i capul și privind prin cătare, observă că se îndreptase către semnul cu „trecerea interzisă". Urma să apese pe trăgaci când îi simți respirația după ureche. Un tremur încântător o cuprinse și aproape că scăpă arma!! Se întoarse încet pe măsura ce el se depărta și observă că el se aplecase doar pentru a vedea dacă ținta era corectă.

– Te-ai răzgândit cu privire la lecția de tragere? o întrebă el.

– Nu, eu... Doamne, Dumnezeule, unde îi zburau gândurile! Tocmai mi-ai descris cum se trage cu un Colt, dar eu sunt femeie.

Nu ar fi la fel de eficient dacă aș ridica pistolul la aceeași înălțime și dacă m-aș uita prin vizor raportat la lungimea brațului meu?

O privi îndelung înainte de a chicoti.

– S-ar putea să ai dreptate. Așteaptă aici până îl aduc.

Ce avea Morgan Callahan de o făcea să se simtă atât de agitată și s-o lase în același timp fără suflu? Puse pușca jos și se lovi ușor peste obraji până îl văzu întorcându-se. Tot fără cămașă. Expunându-și fizicul atât de apetisant, era cu siguranță combinația perfectă de frumusețe masculină și tentație. Oare știa cât de bine îi arăta trupul? Poate știa și de aceea își ascundea fața urâtă sub acea barbă uriașă, ca să nu distragă atenția de la acel corp magnific... Iar nu putea gândi limpede!

– Nu am un toc pentru ăsta, spuse el când ajunse în dreptul ei. Așa că va trebui să vezi cum îl cari.

– Nu pot împrumuta arma ta?

– Nu!

Arma avea cam treizeci de centimetri, ceea ce o făcea prea lungă ca să încapă în geanta ei sau în buzunarul de la fustă, dar presupunea că și-o poate lega de mijloc cu o panglică lungă. Trebuia doar să se asigure că Morgan nu avea să o vadă cărând arma așa. Și așa era bătaia lui de joc și sursa lui de amuzament. Dar când îi dădu arma în mână, constată că era mult mai ușoară în comparație cu pușca și că cel mai probabil o putea căra în mână.

– Toate astea sunt menite să mă protejeze de animale, care probabil vor fugi de mine înainte să fug eu de ele, nu?

– Nu știi niciodată, îi răspunse el, arătându-i cum să încarce Coltul, folosindu-și propriul pistol. Întâlnirile cu oamenii pe aceste dealuri sunt rare, dar dincolo de hoții de mine, am auzit și de bandiți care umblă pe drumurile astea și l-am văzut pe șerif și pe vânătorii de recompense căutându-i. Cel mai mare pericol pentru tine ar fi animalele sălbatice, dar trebuie să fii în stare să te protejezi de străinii pe care s-ar putea să-i întâlnești.

Ea era mai mult îngrijorată din cauza animalelor sălbatice.

– Dar ursii? Vin aici?

– M-am întâlnit cu unul care pescuia în râu, anul trecut. Mi-am făcut haină din el, dar nu am văzut unul atât de sus. Acum să vedem dacă ideea ta dă roade, împușcă semnul.

Ridică pușca, se uită prin vizor, pe lungimea mâinii și apăsă pe trăgaci.

Arma păru să-i sară din mână, îndreptându-se în sus de parcă avea o minte a ei. Texas urlă de pe vârful stâncii.

– Încerc să dorm aici!

Morgan izbucni în râs.

Stătea din nou în spatele ei, cu pieptul lipit de ea și îi șopti în ureche.

– Ai uitat suportul. Morgan îi ridică mâna stângă și i-o puse sub antebrațul drept.

– Strânge cu fermitate așa cum ai făcut cu pușca pentru a-ți ține mâna nemișcată. Încearcă acum!

Respirația lui trecu peste obrajii ei de această dată. Verifică din nou dacă ținta ei era corectă. Chiar credea că se putea concentra când îl simțea în jurul ei, și singurul lucru la care se gândea era să-l sărute?

– Ce aștepți?

Lăsă arma în jos și se întoarse în brațele lui.

Se îndreptase așa că trebui să se uite în sus pentru a-i întâlni privirea. Avea de gând să-i spună că o distrăgea prea tare în astfel de situații și avea să sugereze că prietenul lui ar trebui s-o învețe. Cuvintele nu îi ieșeau pe gură.

Sărutul începu încet. Așa cum bănuise, mustața lui îi gâdila buza de sus și nu se putu abține să nu chicotească, dar încetă instantaneu când el își puse mâna pe ceafa ei și o trase mai aproape de el, iar buzele lui le separară pe ale ei, în orice caz sărutul era acum adânc, minunat și atât de răvășitor, cu atâtea senzații care o năpădeau în același timp. Avea un gol în stomac, pulsul i se accelerase, simțea furnicături pe spate și o dorință de a-l cuprinde în brațe când limba lui o atinse pe a ei.

Gemu de plăcere. Din păcate, el nu își dădu seama că era un semn de plăcere și făcu un pas în spate. Și pentru prima dată, îl văzu încruntându-se, dar pentru prima oară nu-și dorea asta.

– Asta a fost... începu ea.

– Necesar pentru a-ți limpezi mintea. Erai distrasă. Acum concentrează-te și exersează! O să vin să văd dacă ai avansat peste câteva ore.

O mai privi o dată în timp ce pleca.

– Și să nu trișezi apropiindu-te mai mult de semn.

I-ar fi spus că sărutul fusese drăguț, dar poate era mai bine dacă nu-i spunea că îi plăcuse chiar atât de mult. Asta ar fi putut să-l facă să-și tot dorească să o sărute, deși nu trebuiau să facă asta, având

în vedere că nici măcar nu se simpatizau. De această dată, în lipsa insultelor, nu mai putea să nege că sărutul cu ursul fusese incitant.

Simțindu-se atotputernică datorită sărutului, ridică arma pe care o ținea, își sprijini brațul și trase de câteva ori. Privea fără să-i vină să creadă la semnul pe care tocmai îl nimerise, apoi îi strigă lui Morgan înainte ca el să intre în mină:

– Am devenit expertă!

– Expertă pe naiba!

– Trei împușcături, trei găuri în semn. S-ar părea că trasul cu pistolul este punctul meu forte.

El pufni și își continuă drumul.

– Să revii înainte de cină sau rămâi fără!

Nu era nemulțumită de reacția lui acră. Zâmbi, imaginându-și că furia lui nu era direcționată către ea. Era nervos pe el însuși pentru că își dorise să o sărute și făcuse asta.

Capitolul 21

Violet se întorsese în tabără la ora cinci fix.

Își scosese ceasul de buzunar din valiză înainte de a pleca pentru a fi sigură că avea să se întoarcă înainte de apusul soarelui. Însă faptul că-și petrecuse majoritatea zilei în căutări pe un teren zgrunțuros o obosise și o făcuse să-și dorească un somn scurt înainte de cină.

Uită de somn când îl găsi pe Morgan în curte mutând pietre mari dintr-o roabă într-un soi de dispozitiv. Folosea un mâner pentru a ridica un pătrat de metal acoperit cu plasă, apoi îl scufunda în containerul de dedesubt. Când îl văzu punând pietre mici dintr-un container în lăzile care erau stivuite în apropiere, își dădu seama că dispozitivul era un concasor de rocă.

– Salvezi rocile? întrebă ea apropiindu-se.

– Acesta este minereu de argint, o corectă el. Îl pregătesc pentru topit.

El înclină din cap către un dom mare din cărămidă.

– Adică acesta este ceea ce numești tu un topitor?

– Îl pornesc o dată la patru zile și doar noaptea, pentru că scoate foarte mult fum care poate fi văzut de la distanță în timpul zilei. Vântul vine de obicei prin șanț, peste pantă și împrăștie fumul departe de cabană. Miroase ca naiba și chiar te poate îmbolnăvi dacă inhalezi prea mult, așa că nu topesc decât dacă este o briză bună.

– Tu l-ai construit?

El încuviință.

– E făcut doar din cărămizi, din lut, nu puteam să aduc unul de metal pe deal, alea sunt masive. La fel și concasoarele de rocă, așa că am făcut și unul din ăsta, a trebuit doar să comand un bloc de oțel și unul de plase ca să le țină la un loc. Va trebui să mergi în cabană când voi da foc, s-ar putea să iasă fum în grădină.

– Pare foarte mult de muncă. Nu ar fi mai ușor să vinzi minereul așa cum e?

– Ar fi mai simplu, dar nu la fel convenabil. Am făcut asta în primele luni cât am fost aici, de aceea am cumpărat atâția catâri ca să-l car în oraș. E mai simplu să transporți lingouri de argint decât minereu brut.

– Faci mai mulți bani dacă-l topești mai întâi?

– Faci foarte mulți. Încă nu e argint pur, dar ajunge la 80%, ceea ce e foarte mult, iar dacă argintarii îl vor pur atunci îl procesează mai departe. Asta implică cu mult mai multe chimicale decât am eu aici și mașini uriașe care să genereze mai multă căldură decât topitorul meu.

– Nu am auzit nici o împușcătură cât ai fost plecată. Nici un animal astăzi? o întrebă uitându-se în sfârșit la ea.

– Doar unele mici, dar Bo le-a fugărit până să ajung eu la ele.

– Nu-mi place să știu că pleci așa.

I se activau din nou instinctele protectoare? Îi venea să zâmbească. Poate sfaturile mătușii Elizabeth funcționau. Voia să-l audă că își făcuse griji pentru ea, așa că îl provocă.

– De ce?

– Dacă ți se întâmplă ceva, trebuie să-mi pierd timpul căutându-ți cadavrul. Apoi observă panglica din jurul șoldurilor. Ce curea drăguță pentru pistol ți-ai găsit!

Obrajii i se aprinseseră de mânie de ambele dăți, știa că avea să zică ceva batjocoritor despre panglica ei, dar remarca despre pierderea timpului era ultima picătură din pahar.

Porni grăbită către cabană, dar era prea agitată și murdară ca să doarmă, așa că luă săpunul maro și ultimele ei haine curate.

– Am pistolul, așa că nu e nevoie să stai de pază cât mă spăl! strigă ea traversând curtea pentru a ajunge la poartă.

– Iar te speli? Abia te ai spălat ieri! ripostă el.

Ea începu să pufnească. Chiar își imaginase că el se îngrijora pentru ea? Bineînțeles că nu avea de gând. Dacă era ceva, cel mai probabil spera ca ea să se piardă și să nu se mai întoarcă.

Începu să rădă singură în timp ce stătea în micuța scăldătoare. O baie rece avea să-i limpezească gândurile. Nu avea nevoie ca bărbatul acesta să o placă, trebuia doar să recunoască că parteneriatul pe care îl făcuse cu Charles trebuia să continue cu moștenitorii lui.

Motivele pentru care acceptase să-i fie partener tatălui ei erau valide și încă nu fuseseră rezolvate.

Doamne, Dumnezeule, în acea scurtă perioadă după ce în sfârșit o crezuse că era Violet Mitchell, râseseră împreună și se înțeleseseră

atât de bine! Voia acele momente înapoi. Așa putea să urzească un plan pentru a salva casa familiei imediat. Avea nevoie ca Morgan să plătească împrumutul, iar ea și frații ei să-i dea lui banii, și nu băncii. Trebuia să-l constrângă pe urs să fie generos din nou. Cât de greu să fie? Nu recunoscuse el că avea o inimă de aur? Dar nu putea să-l întrebe până nu avea să fie într-o dispoziție mai agreabilă și nu avea să ajungă în acel punct dacă se tot certa cu el. Oare ce era în neregulă cu ea de devia mereu de la sfaturile mătușii Elizabeth?

Când se întoarse la cabană, dădu la o parte paravanul improvizat ca să se așeze pe pat și să-și împletească din nou părul fără să-i stea pătura în cale. Tânjea să doarmă în cămașă de noapte. Să îndrăznească să facă asta cu Morgan în cabană? Sau avea de gând să topească minereu după lăsarea întunericului? Nu-i spusese clar.

Acesta fu primul lucru pe care îl întrebă odată ce el se întoarse să pregătească cina.

– Nu, ți-am zis, fac asta o dată la patru zile. O să zdrobesc roci în fiecare zi, dar am nevoie de suficient minereu ca să merite efortul de a aprinde topitorul. Nu ți-ai spălat părul?

Ea roși un pic. Nu îl spălase tocmai pentru că nu voia ca Morgan să o incite, așa cum o făcuse în timpul lecției de tir, insistând să o ajute să și-l descâlcească.

– Prefer să nu-l spăl dacă e așa târziu, fiindcă dacă-l împletesc înainte de a fi uscat o să fie creț mâine.

– Atunci nu-l împleti.

– Așa obișnuiesc să fac înainte de a merge la culcare.

– Asta e o idee bună având în vedere cât te foiești când adormi.

Fu luată prin surprindere de remarcă. O urmărea când dormea? De unde știa asta?

– Am observat asta pe drumul încoace.

Oh, deci asta era. Respiră ușurată, însă sentimentul îi trecu repede.

– Mai și vorbești în somn!

Suspină. Nu făcea așa ceva! Dar nu voia să se certe iar cu el, deși observațiile lui nu ajutau deloc cu asta, așa că își ținu gura închisă și refuză să-i mai privească pieptul gol. De ce nu putuse să-și pună o cămașă după ce ieșise din mină? Își imagină însă că voia să facă o baie înainte de a se îmbrăca, ceea ce și făcu de îndată ce puse mâncarea pe foc.

În absența lui, privi flăcările, încercând să se liniștească. Nu ar fi trebuit să-l lase pe acest bărbat și obiceiurile lui să o tulbure atât

de mult. Asta părea să funcționeze acum pentru că fusese în stare să-i zâmbească când intră, mai mult pentru că acum purta cămașă.

Aduse mâncarea la masă. Rânji în sinea ei când luă un prosop și îl așezâ pe masă înainte de a pune oalele încinse. Una părea să conțină un soi de carne cu sos, iar cealaltă morcovi cu unt. Pâinea pe care o puse pe masă mirosea frumos, așa că presupuse că el o făcuse în timp ce dormise ea ieri.

– Cine e Elliott? o întrebă el în timp ce mâncau.

Aproape că se înecă. Chiar vorbise în somn? Probabil fusese mai mult decât obosită ca să se întâmple asta și, ei bine, ieri fusese. Pur și simplu era imposibil ca Sophie, cu care împărțise camera în toți acei ani, să nu-i fi spus dacă făcea așa ceva în mod regulat.

Morgan o privea așteptând, așa că își drese vocea:

– Este lordul englez despre care ți-am vorbit, bărbatul cu care intenționez să mă mărit după ce mă întorc la Londra.

– Te-a cerut deja?

– Nu, dar începuse sezonul londonez de petreceri nesfârșite tocmai când eu am fost forțată să vin acasă. Așteptasem sezonul de ani buni și încă nu-mi vine să cred că-l ratez. Iar balurile... eu ador să dansez. Lordul Elliott a fost interesat de mine din momentul în care m-a văzut, a și încălcat câteva reguli doar pentru a fi aproape de mine! Atât de fermecător și degajat! Mi-a spus că își căuta o soție, așa că știu că m-ar fi cerut, dacă aș fi fost acasă, bucurându-mă de sezon, cu el, în loc să fiu aici aranjând toată această dezordine pe care tata ne-a lăsat-o.

– Îl învinovățești pe Charley pentru că a murit?

– Nu, în nici un caz!

– Așa mi se pare, zise el ridicând din umeri. Iar acest Elliott pe care ai de gând să-l plătești ca să te ia de nevastă pare un idiot.

Pe undeva el intenționase să o complimenteze, simțea asta, dar făcea totul ca să o înfurie.

– Ți-am zis că zestrea este ceva obișnuit între aristocrați, dar tu nu ai de unde să știi asta. Așa că fă-mi o favoare și termină-ți masa în liniște, așa cum intenționez și eu să fac, spuse ea uitându-se urât la el.

Oare de ce rânjea? O provocase intenționat și acum se bucura că își atinsese scopul?

Refuză să-i mai spună vreun cuvânt atât timp cât era atât de înfierbântată, altminteri avea să-i spună ceva ce avea să regrete.

Își termină masa repede și se ascunse după paravan ca nu mai fie nevoită să se uite la Morgan nici măcar un minut. Noul aranjament îi oferea ceva intimitate. Mult mai multă, era mult mai bine. Dar tot împărțeau aceeași cameră, chiar dacă nu-l putea vedea, așa că nu îndrăzni să se dezbrace și să-și pună cămașa de noapte. Câteodată și-ar fi dorit ca eticheta și comportamentul adecvat să nu fie atât de inconfortabile.

Capitolul 22

– Ce este, Bo? întrebă ea în momentul în care cățelul începu să latre.

Alergă spre el sperând că el înțelesese în sfârșit că dorea să găsească mirosul tatălui ei. Îi dăduse să miroasă haina tatălui ei înainte de a începe căutările în fiecare zi. Când ajunse în dreptul lui văzu că de fapt el găsise o familie de iepuri și că nu era hotărât pe care să-l vâneze primul.

Îmbărbătându-se la gândul că animalul își dorea mai degrabă să se joace cu prada lui decât să o mănânce, ea continuă să meargă. Începuse să se simtă frustrată pentru că trecuseră patru zile și nu găsise nimic pe dealurile acelea.

În ziua anterioară mersese în partea de vest a dealului, până jos de tot, și fusese dezamăgită de priveliștea de dincolo de copaci, doar o altă întindere nesfârșită de iarbă verde și galbenă. La coborâre se uitase în jurul fiecărui pin, supărată că nici unul nu avea rădăcini expuse sau scorburi, așa că se simțise ca și cum își pierdea timpul în van.

Și greața pe care o simțise nu trecea. Îi era atât de teamă să-l întrebe pe Morgan să-i ofere un împrumut pentru a-și salva familia. Dar cum altfel ar fi fost posibil ca frații ei să vină în vest și să lucreze în mina tatălui lor? Chiar dacă ea ar găsi banii și îi trimitea ca să poată plăti următoarea rată, domnul Perry sigur ar fi pus sechestru pe casă dacă afla că frații ei părăsiseră orașul fără a plăti tot împrumutul.

Trebuia să ajungă la o învoială cu Morgan în numele lor, dar fără să-i poată consulta înainte. Dacă frații ei respingeau ideea de a lucra în mină? Până la urmă, era vorba de o muncă fizică foarte solicitantă. Poate și-ar fi dorit să găsească o altă modalitate de a-l plăti pe Morgan odată ce casa era în siguranță, apoi era posibil ca el să se enerveze și să-i denunțe, să fie arestați, dacă nu plăteau sau dacă nu începeau să lucreze imediat.

Atât de multe gânduri negre o asaltau încât singura ei realizare pe parcursul ultimelor trei zile era că nu se enervase pe Morgan și că nu se certase cu el. Însă faptul că se temea să abordeze un astfel de subiect cu el o făcea să fie și mai neliniștită.

Un „nu" hotărât din partea lui i-ar fi distrus toate speranțele și visurile pentru viitor. Deși menținuse pacea cu Morgan, nu simțea că el ar fi prea receptiv față de propunerea ei de împrumut. De fapt, mișcările și acțiunile lui, precum izbitul farfuriilor pe masă sau plecatul în grabă la muncă, sugerau că încă clocotea. Dispoziția lui părea să se fi înrăutățit de la cina din urmă cu trei seri când o întrebase cine era Elliott. Poate mersese prea departe lăudându-l atât pe Elliott și se plânsese prea mult că îi era dor de toate petrecerile care aveau loc în timpul sezonului la Londra.

Încălcase una dintre regulile mătușii Elizabeth despre vrăjitul bărbaților: vorbise mult prea mult despre ea, iar aseară îl enervase atât de mult, încât ieșise și dormise pe verandă.

Dar nu era vina ei! Nu putuse să doarmă pentru că o dureau picioarele de la mers, și avea frecvent crampe musculare. Își ridicase cămașa de noapte pentru a-și masa piciorul.

Probabil o auzise gemând așa că o întrebase:

– Ce s-a întâmplat?

Când îi spusese care era problema, bărbatul dezbrăcat până la brâu dădu la o parte paravanul și îi aruncă o cutie cu alifie pe pat. Cămașa ei de noapte era încă ridicată, așa că suspină, pentru că îi oferise o imagine clară asupra piciorului care o durea. Însă tot ce făcu el fu să se încrunte, să așeze pătura înapoi și să se întoarcă în patul lui.

Focul de la cină încă ardea, oferea ceva lumină în cabană, însă era prea întuneric pentru a citi ce scria pe etichetă.

– Pentru ce este?

– Pentru multe lucruri, unul dintre ele dureri musculare.

Îi scăpărară ochii de furie.

– Ai avut asta și nu mi-ai oferit-o când am ajuns, atunci când abia puteam să merg?

– Prietenii mei din Nashart au lăsat niște lucruri când au plecat acasă. Am uitat de ele și de alifie. Am găsit-o abia ieri când mă uitam după sare proaspătă.

Mulțumită de răspuns, începu imediat să-și maseze gambele și suspină de ușurare.

– Chiar își face efectul repede, o să-l încerc și pe coapse imediat.

Câteva momente mai târziu din nou suspină de ușurare și plăcere, și atunci îl auzi pe Morgan izbind ușa și ieșind din cabană.

Nu-i plăcea să-și amintească despre asta pentru că asta îi confirma faptul că Morgan nu era pregătit pentru discuție, acea discuție. Cât de frustrant! Tatăl ei găsise exact ce căutase în vest, o nouă avere, dar acum totul depindea de ea pentru a o asigura pentru familie.

Întorcându-se la cabană mai târziu decât de obicei, cam pe la șase seara, îl găsi pe Texas în cabană, însă nu și pe Morgan. Tocmai își făcuse o cană de cafea.

– Morgan lucrează târziu din nou. A tras ca un demon în ultimele zile.

Nu avea de unde să știe, pentru că ea era plecată să caute banii, tot ca un demon.

– Nu am avut deloc noroc să găsesc banii tatălui meu și încă îl enervez pe Morgan.

– Se pare că aveți nevoie de o pauză amândoi. Cu siguranță, ar fi mai drăguț cu tine dacă ai juca pocher cu el. Îi place acest joc.

Ea râse.

– Nu e chiar atât de bun pe cât pretinde! Chiar s-ar putea să câștigi niște bani!

Îi mulțumi lui Texas înainte de plecare, încântată că tocmai găsise o nouă modalitate de a-l vrăji pe urs.

Așa că în acea noapte, a cincea în tabăra lui Morgan, așteptă până terminară cina pentru a-l aborda.

– Vrei să mă înveți pocher? Sau ești prea obosit?

Ca răspuns, el luă o cutie mică de pe raft și o așeză pe masă în fața ei.

– Împarte pepitele până termin de curățat.

Ridică capacul și scoase un pachet de cărți, apoi se zgâi cu uimire la bucățile de aur de pe fundul cutiei. Răsturnă cu atenție pepitele, împărțindu-le în două grămezi de câte treizeci de bucăți fiecare, așezându-l pe cel ciudat înapoi.

Când Morgan se întoarse înapoi cu vasele curate, ea îl privi.

– Acesta este aurul pe care l-ai găsit în pârâurile de aici când ai ajuns în zonă, nu-i așa?

– Da, ce a mai rămas din el.

– Cât valorează?

El ridică din umeri în timp ce se așeza în fața ei.

– Poate douăsprezece mii sau pe aproape.

Ea suspină.

– Și atunci de ce nu le-ai vândut?

– Pentru că le-am zis alor mei că vin aici ca să găsesc aur și le voi duce acasă ce a mai rămas din pepitele astea pentru a le dovedi asta. Între timp, când eu și Tex avem chef să jucăm pocher, îi dau câteva pepite în schimbul a patruzeci de dolari, din moment ce nu țin bani aici, în timp ce el, da. În plus, îi place să joace cu pepite în oraș. Întotdeauna trezește uimirea tuturor și așa agață și câte o fată drăguță pentru o noapte – ți-au pus numele pentru culoarea ochilor tăi?

Clipi când auzi întrebarea pe care i-o pusese, recunoscătoare că o împiedicase să roșească pentru remarca „fată drăguță pentru o noapte".

– Nu, mi s-a spus că aveam ochii albaștri când m-am născut, dar violetele tocmai înfloreau, iar tata îi adusese mamei un buchet, iar numele i-a venit când a văzut florile. Ochii mei s-au făcut violeți abia după șase luni, conform celor povestite de tata, iar părinții mei au râs când s-a întâmplat asta. De luat în seamă că mama avea și ea ochii violeți, așa că probabil se aștepta ca ai mei să-și schimbe culoarea. Nu știu. A murit înainte să apuc să o întreb.

– Îmi pare rău.

– Și mie! În absența ei am simțit nevoia să devin mamă pentru frații mei.

– Când?

– Când aveam cinci ani.

El râse.

– Nu, nu ai făcut asta.

– Am făcut asta, și ei mi-au permis, deși, probabil ar fi fost în interesul lor să nu o facă, pentru că am devenit expertă la asta.

– La a fi mamă?

– La a-i ține în frâu. Erau foarte neastâmpărați la acea vârstă. Acum cu jocul ăsta cum facem?

Îi explică regulile. Îi arătă și niște trucuri pentru a-i exemplifica diferitele modalități în care putea câștiga, de la cea mai mare carte, la o chintă roială și tot ce mai putea să apară. Apoi amestecă un pachet și împărți cinci cărți pentru fiecare.

– Și trucurile de care mi-ai vorbit?

– Să spunem că ai trei ași. Șansele sunt de partea ta, dar nu vrei să știe cineva asta, așa că în loc să pariezi, zici pas și speri că altcineva se va gândi că tu o să renunți dacă ei pariază. Așa că, atunci când pariază, accepți și le ceri să-ți arate cărțile, sau mergi la sânge și urci

miza. Acum trebuie să pună mai mulți bani pentru a vedea ce mână ai sau renunță și tu rămâi cu banii.

– Am trei ași.

– Nu, nu ai, și nu mai spune asta, că nu suntem la înșelătorii acum. Păcălești după cum joci, dacă pariezi mult sau puțin, nu prin vorbe sau cu expresia feței. Și nu este obligatoriu să păcălești, doar că face jocul mai interesant.

Ceea ce își și dorea, așa că îi zâmbi.

– Dar este împotriva regulilor să spui ce ai în mână?

– Nu, doar că nu este un mod inteligent de a juca și nu este considerată păcăleală.

– De ce nu? Tot trebuie să decizi dacă spun adevărul sau nu, fapt care, în conformitate cu definiția pe care ai dat-o pocherului, ar fi exact conceptul de păcăleală. În plus, chiar am trei ași și acum tu trebuie să joci ca să vezi dacă e așa, nu?

Ridică din sprânceană și îi acceptă provocarea, mărind miza cu două pepite. Ea îi ceru să-i arate cărțile și mări totul cu trei.

– Puteam să măresc cu toate pepitele mele?

El își dădu ochii peste cap.

– Da, dar acesta este un joc de practică, și tu rămâi fără pepite din prima mână. Așa că vreau să-ți văd cărțile și nu mai măresc miza, să terminăm cu asta.

Își așeză înfumurată cărțile. El începu să râdă văzând cei trei ași, împreună cu o pereche de nouari. Ea era atât de încântată, dar nu pentru câștig, ci pentru că îl făcuse să râdă.

Au mai jucat încă o oră, fără ca ea să piardă vreo pepită. Părea că totul îl binedispusese, dar acum era târziu, iar el căscase de vreo câteva ori, așa că ea hotărî ca a doua zi, indiferent ce se va întâmpla, să-l întrebe despre împrumut și să-i prezinte propunerea ei de parteneriat.

Capitolul 23

Hotărâtă, Violet începu să meargă spre sud chiar după micul dejun, în dimineața următoare, jurându-și să găsească banii. Va insista ca Morgan să-i trimită imediat fraților ei. Acum două zile căutase în această direcție, însă acoperise doar pantele care erau ușor de străbătut. Astăzi, simțindu-se mai confortabil în sălbăticie, avea să se aventureze în zonele cu teren mai accidentat.

Se entuziasmă când găsi o porțiune cu pământ deranjat, dădu țărâna la o parte cu o piatră ascuțită. Schelălăitul lui Bo ar fi trebuit să-i dea de gândit, însă fu teribil de dezamăgită când găsi doar oasele îngropate de el.

Câinele se ridică rapid și plecă. Ea oftă și se așeză pe iarbă câteva minute, privind în jur. Lespedea pe lângă care trecuse, care avea doar vreun metru și jumătate înălțime, începea la o sută și ceva de metri în spate și continua în față, iar ea observă o gaură neagră la baza acesteia. Încântată că găsise o potențială ascunzătoare, se ridică și alergă către aceasta și apoi făcu ochii mari văzând ce ieșea din ea.

– Oh, cât de adorabil ești! spuse ea în timp ce ridică cățelușul și îl strânse la piept. Avea burtica colorată în crem, dar blănița era mai toată maro cu dungi negre. Partea de jos a feței era albă.

– O să fim cei mai buni prieteni, tu și cu mine, și Lord Elliott te va iubi după ce mă voi căsători cu el, o să insist.

Încântată că în sfârșit va avea un câine al ei pe care să-l crească și să-l dreseze, nici nu se mai uită în vizuină, ci alergă spre tabără ca să-i arate lui Morgan ce găsise. Îl strigă să iasă din mină. El ieși gâfâind, cu pistolul în mână, ea, cu un rânjet mare pe față, ridică cățelușul ca să-l vadă el. Morgan abia dacă se uită la cățel, privind dincolo de ea.

– Nu trebuia să-l aduci aici.

– Îl păstrez, rosti ea ridicând bărbia.

– Dacă vrei să stai aici și să trăiești cu el până moare, bine, atunci o s-o omor pe mama lui când vine după el. Și o să vină. Dar nu-l poți lua oriunde te duci. Multora nu le plac lupii, nici chiar cei mici.

– Un lup?

– Chiar ai crezut că e un câine?

– E un cățeluș!!

– Care are o mamă care îl va căuta. La naiba, când s-au mutat lupii pe versantul meu? Ai mai văzut și alții în timpul căutărilor tale?

– Nu, spuse ea necăjită.

Se simți atât de zdrobită de durere, încât simțea cum lacrimile i se adunau în ochi. Bineînțeles că nu putea să-l păstreze sau s-o omoare pe mamă.

– Haide, trebuie să-l ducem exact de unde l-ai luat și să-l băgăm în apă pentru a îndepărta mirosul tău. Du-te și scaldă-l și o să aduc un sac în care să-l pui.

Știa că avea dreptate, doar că nu-i plăcea asta deloc și își promise că, atunci când se va întoarce în Anglia, își va cumpăra un câine, deși ar trebui să discute cu Elliott despre asta mai întâi. Poate avea deja mulți câini, poate nu-i plăceau câinii. Dacă nu-i plăceau, va fi nevoită să se gândească mai bine, nu putea să mai fie prima ei alegere ca soț.

Morgan îl luă pe Caesar într-o scurtă călătorie și o trase pe Violet după el. Nu-și mai pierdu timpul cu înhămatul calului. Datorită Carlei, catârca, se obișnuise deja să meargă fără șa. Ajungând la vizuină, el descălecă și scoase cu grijă puiul de lup din sac.

Imediat sări la cizma lui, dar Morgan nu observă, se uită la ea, avertizând-o.

– Va trebui să stai departe de locul acesta.

– Dar nu am terminat căutările. Crezusem că devenisem norocoasă când am văzut gaura asta la baza stâncii, dar mi-a distras atenția cățelul și am uitat să mă uit.

Se uită el în locul ei.

– Nu e adâncă, pare proaspăt săpată, probabil ca să poată făta. Lupoaica este posibil să fie în plin proces de mutare a puilor, mai ales dacă te-a simțit aproape în ultima zi. De asta e posibil să fie aici doar unul singur, când lupoaicele nasc patru sau cinci. Dacă și acesta o să dispară astăzi, făcu o pauză pentru a-l scutura pe pui de pe picior, atunci înseamnă că i-a mutat pe toți. Au tendința să evite oamenii. O să verific situația înainte de cină.

Înapoi în tabără, el o ridică de pe Caesar, dar nu-i dădu drumul la talie când picioarele ei atinseră pământul. Ridică privirea să vadă de ce și îi întâlni ochii albaștri care o studiau.

Ea aștepta cu respirația tăiată.

– O să te simți mai bine după prânz. Poți să mănânci în timp ce pescuiești.

Îl privi îndreptându-se spre cabană. Ce naiba se întâmplase? Pescuit?

Se hotărî să-l întrebe:

– Când am decis eu să merg la pescuit?

– Ai nevoie de ceva care să te distragă de la puiul de care ai fost nevoită să te desparți. O să faci asta pescuind. Charley pescuia de două ori pe săptămână ca să contribuie la proviziile noastre de hrană, așa că nu văd de ce tu nu ai putea să faci la fel. Te-aș sfătui să ții undița într-o mână și revolverul în cealaltă, dar ca să fiu drăguț, o să vin cu tine. Undița tatălui tău e lângă casă, împreună cu momelile lui. Făcuse mai multe din bucăți mici de zgură și le legase în jurul cârligului lui, având în vedere că zgura sclipește în apă. Presupun însă că trebuie să te învăț să pescuiești, nu?

– Nu, tata ne-a învățat pe mine și pe frații mei când eram copii. Ne ducea la pescuit cel puțin o dată pe lună în timpul primăverii sau al verii.

– Dacă îmi spui că ai săpat și după râme, nu te cred.

Ea îi zâmbi.

– De fapt, m-am alăturat de multe ori fraților mei noaptea pentru vânătoarea de râme și am întors destule pietre în căutarea lor, dar întotdeauna i-am strigat pe frații mei ca să le culeagă. Și nu trebuia să-i rog să mi-i agațe pe cârlig a doua zi. Sunt anumite lucruri pe care o fată nu este menită să le facă, să atingă râme este unul dintre ele.

El chicoti. Ea plecă să găsească undița. Dispoziția lui îmbunătățită era promițătoare. O iertase pentru că îl amenințase cu moartea? Dacă da, asta avea să facă să-i fie mai ușor să-i ceară împrumutul și să încheie parteneriatul. Poate nu avea să aștepte până la noapte.

Capitolul 24

– Știi cumva ce s-a întâmplat cu ceasul de buzunar al tatălui meu? L-a stricat sau l-a pierdut? Am verificat valiza, dar nu era acolo.

Violet stătea pe marginea râului la câțiva kilometri de muntele lui Morgan, el se întinsese lângă ea, pălăria îi acoperea aproape toată fața. Ea ținea undița într-o mână și umbrela în cealaltă, bine că o adusese, mai ales că nu erau copaci prin apropiere și nimic care să ofere umbră. Nu putea însă să-și ia privirea de la trupul lui întins în iarbă, cel puțin de această dată purta cămașă și începuse să facă asta ori de câte ori ieșea din mină.

Când nu îi răspunse, se întrebă dacă adormise, așa că adăugă puțin mai tare:

– Am vrut să întreb mai devreme, dar am tot uitat. Are valoare sentimentală, altminteri nu aș fi întrebat. Mama i l-a dat și are o inscripție pe el: „Ca să nu uiți să vii acasă". Tata spunea că era o glumă între ei, întrucât el întârzia de multe ori la cină, acasă.

– L-am văzut folosindu-l cu câteva zile înainte să aibă acel infarct, când a căzut, așa că nu l-a pierdut. Dacă nu l-ai găsit între lucrurile lui, atunci cel mai probabil îl avea la el când l-am dus în oraș și probabil a fost îngropat cu el.

– Asta mă consolează, i-ar fi plăcut.

El se ridică în capul oaselor.

– Nu o să plângi din nou, nu?

Ea se uită într-o parte și îi oferi un surâs forțat, însă avea pălăria atât de jos trasă, încât tot ce putea să vadă era barba lui ridicolă.

– De ce nu te bărbierești? îl întrebă pe nepusă masă. Ai tot ce îți trebuie în tabără.

– E o pierdere de timp, îi răspunse, întinzându-se și acoperindu-și complet fața cu pălăria.

– Nu ai o oglindă, să vezi cât de neîngrijit pari?

– Deci, m-aș bărbieri pentru tine, nu pentru mine, nu?

Ea roși.

– Eram doar curioasă și mă întrebam dacă mânai vitele cu barba asta sau dacă speriai ciorile când se apropiau?

– Pe naiba, mama m-ar fi jupuit dacă aș fi venit în casă arătând așa.

Ea începu să chicotească.

– Și m-am bărbierit de când sunt aici de două ori, cred, adăugă el.

De data asta ea izbucni în râs.

– Una dintre deghizările tale pentru oraș? Omul cavernelor, pustnic, cowboy, niciodată doar miner?

– Ceva de genul acesta.

Trecuse deja o oră și nu mușcase nimic, așa că ea se ridică în picioare să arunce firul mai încolo.

– Nu mă poți proteja dacă dormi, îi reproșă ea.

– Sforăiam?

– Nu.

– Atunci imaginează-ți că nu dorm.

Se ridică în capul oaselor ca să deschidă coșul dintre ei.

– Mănâncă, doar să nu dai drumul la undiță. E singura pe care o avem.

Luă sendvișul pe care i-l dădu.

– Ești sigur că este pește în acest râu?

– Știucă și păstrăv. Charley întotdeauna venea cu un coș plin.

Ea gemu. Aveau să stea acolo toată ziua dacă se aștepta să prindă atâta pește. Dar nu părea nici prea nerăbdător să se întoarcă la muncă, iar ea nu se putea întoarce la panta din sud până când lupoaica și puii ei nu plecau de acolo. Dar mult mai important de atât, vorbeau fără ranchiună, fără acuzații.

Era surprinsă de cât de plăcut se simțea.

– Dacă tata venea aici de două ori pe săptămână, e posibil ca el să-și fi ascuns banii aici? se întrebă cu voce tare.

– Mă îndoiesc că a făcut asta. Oamenii care trec pe aici urmăresc râul la nord și la sud, și Charley știa asta. Cred că ar fi căutat un loc mai ferit, mai puțin accesibil și unde ar fi fost mai puțin probabil să-i găsească cineva banii, îi zise scoțând din coș un pumn de cireșe. De ce te-au trimis în Anglia?

– La cum o spui tu, sună ca și cum ar fi fost o pedeapsă. Te asigur că nu a fost așa. Mătușa mea Elizabeth, sora mamei, este măritată cu un lord englez. Când a venit să ne viziteze în Philadelphia, a fost îngrozită să mă găsească, așa cum îi place ei să spună, alergând ca o sălbatică. Îmi plăcea să stau în aer liber și trebuie să recunosc că mai

săream peste lecții. L-a luat la rost pe tata pentru că îmi permisese să mă comport ca un adult, deși nu aveam încă nici zece ani. Era îngrijorată că nu-mi trăiesc copilăria. Poate fi destul de formidabilă. Tata nu s-a certat cu ea în ceea ce privește plecarea mea în Anglia, unde aș fi avut îndrumarea unei femei și aș fi fost crescută cum se cuvine.

– Nu crezi că e ciudat că Charley nu mi-a pomenit de tine?

– Ciudat pentru tine, dar probabil nu și pentru el. Probabil nu s-a gândit că pierderea moștenirii mă va afecta, pentru că eram în Anglia în grija mătușii și a unchiului meu. Sau poate nu i s-a părut potrivit să povestească despre mine unui urs neîngrijit.

– Un urs, hmm?

– Am auzit mai mult de o persoană asemănându-te cu unul cât am fost în oraș.

– Dar asta crezi și tu despre mine?

– Păi, comparația se potrivește ca o mănușă!

Morgan râse făcând-o și pe ea să zâmbească. Cum terminaseră de mâncat, și văzându-l că se întinde la loc, se ridică pregătindu-se mai serios să prindă câțiva pești. Dacă stătea în picioare pe marginea râului, putea să arunce firul mai departe. Zece minute mai târziu, prinse primul pește și îl lăsă să se zbată pe pieptul lui Morgan, râzând când îl văzu cât de repede se ridică în șezut.

– Ăsta e primul, îi spuse ea rânjind, unul dintre cei care urmează.

– Sau din mai mulți, dacă vrei să fii drăguță și să prinzi câțiva și pentru Tex. A fost încântat de carnea de pumă pe care tu nu ai vrut-o. Mi-a zis să-ți mulțumesc pentru că ești atât de pretențioasă.

Ea chicoti.

– Nu, nu a zis asta.

Texas le întoarse favoarea câteva zile mai târziu, când aruncă de pe stâncă doi iepuri și un curcan, pentru ca Morgan să-i găsească când avea să iasă din mină. Când îl întrebase pe Morgan de ce nu auzise împușcături când vânase, acesta îi spuse:

– Tex preferă, de fapt, arcul și săgețile când nu e nici unul dintre prietenii lui lângă el ca să-l necăjească legat de asta.

El îi pregăti undița, din nou, iar ea se întoarse pe marginea apei unde avusese noroc și aruncă iar undița.

– De ce-ai ales să fii miner în loc de fermier? Familia ta are nevoie de bani? îl întrebă ea privind în spate.

– Nu, avem foarte mult pământ și o fermă bogată. Însă crescând, întotdeauna mi-am imaginat că Nashart ar trebui să aibă un magazin

plin cu toate acele lucruri pretențioase, fine, din est, pe care mama mea trebuia să le comande și să aștepte săptămâni ca să le primească. De nenumărate ori ne trimitea pe mine și pe frații mei în oraș ca să vedem dacă a venit comanda. Și de multe ori era dezamăgită când trebuia să-i spunem că nu ajunsese încă. Așa că am decis să-i construiesc acest magazin în orașul nostru, însă nu am putut spune familiei despre asta. Cei din neamul Callahan sunt fermieri, întotdeauna așa au fost, întotdeauna așa vor fi, iar tata ar respinge ideea, deși mama va fi peste măsură de încântată.

– Așa că ai venit aici ca să faci banii pentru asta, ca să scapi de certuri?

– Oh, va fi o ceartă și încă una colosală, dar cum nu-i voi cere tatei banii pentru asta, acest magazin va fi construit.

– Nu mi te imaginez proprietar de magazin, îl tachină ea. Vei speria toți clienții!

El pufni. Ea chicoti. Dar motivele pentru care își dorea să facă asta erau lăudabile. Pentru mama lui, pentru a o face fericită. Pentru a aduce haine scumpe și piese de mobilier oamenilor din aceste locuri îndepărtate, izolate. Dacă nu i-ar fi displăcut atât, poate l-ar fi plăcut mult... Stai, asta nu avea nici un sens.

– Ce vei face cu mina ta când te vei duce acasă?

– M-am gândit să o transform într-una de mare producție când sunt pregătit să plec și să angajez un administrator, dar, totodată m-am gândit să o arunc în aer.

Ea icni.

– Și să îngropi toate bogățiile? Ai putea-o vinde.

– Asta e, aș putea, dacă Sullivan nu m-ar fi enervat atât de mult, acum însă nu voi mai face asta.

Nu îi spuse cuvintele mormăind, ceea ce era promițător și neașteptat, îi oferise ocazia perfectă pentru a discuta despre afaceri cu ea.

– Mai există o opțiune. Eu și frații mei putem continua cu mineritul aici, dacă facem un parteneriat nou.

– Vei începe să dai cu tărnăcopul?

Probabil ar fi fost la fel de jalnică precum fusese Charles, dar era încăpățânată.

– Dacă trebuie, da. Ar trebui deja să fiu partenera ta. Legile moștenirii ar fi trebuit deja să se aplice, transformându-mă pe mine în proprietară de mină. Și chiar trebuie să-ți mai spun că termenii înțelegerii cu tata nu au fost încă îndepliniți? Nu ai spus că ai făcut

acest parteneriat pentru a-l ajuta pe tata și familia lui să scape de problemele financiare? Trebuie să renegociem pentru a îndeplini toate astea.

– Chiar trebuie?

Se întinse, acoperindu-și fața cu pălăria. Se certă în sinea ei pentru că abordase situația într-o manieră greșită. Cererile nu aveau să meargă cu acest bărbat, nu învățase deja asta?

– Să o luăm de la început.

– Poate, după ce mai prinzi un pește.

Se încruntă. Condiții? Sau poate nu mai era vigilent și avea nevoie de câteva minute pentru a-și face propria undiță și a-și prinde propriul pește – o scuză pe care să i-o servească. Dar, dacă era după el, nu avea nevoie de o scuză, nu trebuia să negocieze cu ea nimic, având în vedere că el nu avea un partener din familia ei. Mai mult, putea să invalideze cererea tatălui ei la următorul drum în oraș. Așa că poate doar voia să se asigure că avea să prindă suficient pește pentru cină înainte de a-i spune „nu", imaginându-și că va pleca nervoasă când avea să-i spună asta. Ce om enervant!

Se uită din nou la apă și văzu doi pești înotând dincolo de undiță, ignorând complet momelile. Făcu câțiva pași în spate, trăgând firul către acei pești și câteva minute mai târziu prinse următoarea pradă. Era un pește și mai mare, și abia rezistă impulsului de a-l trânti din nou pe pieptul lui Morgan. Îl ținu lângă el și îi ceru să o ajute cu cârligul.

Se ridică și zâmbi.

– Acesta e mare. Încă unul și gata.

Aruncă undița și privi apa, apoi inspiră adânc aer în piept.

– Am nevoie de un împrumut de 3 000 de dolari. Următoarea rată din împrumutul tatei trebuie plătită și nu va face nici o diferență având în vedere suma mare pe care o datorăm, chiar dacă frații mei ar avea banii pentru a face plata, ceea ce nu au. Nu e suficient timp ca să-i aduc pe frații mei ca să înceapă mineritul aici, mai ales că drumul către Butte mi-a luat mie aproape o săptămână. Dar dacă le-ai trimite banii pentru a plăti împrumutul integral, atunci ei ar putea veni aici imediat pentru a se ocupa de minerit și pentru a-ți plăti tot ce îți datorăm.

– Așa că vrei un împrumut de la mine pentru a plăti un altul?

– Da, te rog, îi spuse ea mieros. Ai fost de acord să fii de ajutor.

– Când am făcut asta?

– Când ai devenit partenerul tatălui meu. Era disperat să scape de acest împrumut și să facă avere, astfel încât să ne dea înapoi viața cu care eram obișnuiți, chiar tu ai zis că de asta l-ai ajutat. Motivul încă există. Împrumutul încă ne bântuie. Motivul pentru care au început toate astea încă există.

– Nu există nici o grabă, Violet.

Se întoarse să se uite la el.

– Cum poți să spui asta? Frații mei aproape că nu mai au timp!

– Nu, nu-i așa. Am trimis o a doua parte din încărcătura din mina lui Charley a doua zi după accident. După ce l-am dus pe tatăl tău la doctor, am trimis o telegramă către clienții mei, frații argintari, și le-am spus să depoziteze banii lui Charley cu ai mei până avea să-și revină. Următoarele două ture când am verificat în ce stare era, tatăl tău era încă inconștient. Apoi s-a dus Tex să joace pocher în oraș și mi-a adus trista veste că murise. Asta era la o lună de la accident. Charley nu a aflat că mai câștigase încă 18 000 de dolari.

– Ai tu banii?

– Nu-i mai am. Ultima dată când am fost în Butte, am aranjat ca cei 18 000 să le fie trimiși fraților tăi. Asta a fost în ziua în care am aflat despre tine, dar, în orice caz, ar fi trebuit să primească banii săptămâna asta.

Ce ușurare! Daniel sau poate ambii frați poate erau deja pe drum datorită lui.

– De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

– Ți-am zis în noaptea în care m-ai convins că ești Violet Mitchell, în mină. Ți-am zis că frații tăi vor auzi de mine în curând.

– Nu, nu mi-ai zis.

– Ba da, dar cred că erai prea preocupată să cauți prin lucrurile tatălui tău pentru a mă băga în seamă. Acum, presupun, că aș putea inversa cei 30%/70% la 70%/30%, însă doar cât timp e necesar ca tu și frații tăi să vă plătiți împrumutul.

Nu-i venea să creadă. Tocmai primise doi de „da"? Dar apoi gemu, doar un singur „da". Acel „doar" nu avea să-i ofere zestrea de care avea nevoie sau banii de care aveau nevoie frații ei pentru a trăi confortabil.

– Sau ai putea să faci un parteneriat real cu ei și să avem 50%/50%. Amândoi sunt bărbați puternici, și dacă sapă amândoi pot extrage de două ori mai mult decât tine.

– Îmi oferi mai mult decât aș fi fost dispus să accept. De ce?

– Pentru că e o mină viabilă care poate produce mai mult argint decât e nevoie pentru a ne plăti datoria. Poate asigura viitorul fraților mei.

– Și îți poți obține zestrea.

Dintr-odată părea enervat, ceea ce nu-și dorea până nu își dădea acordul pentru parteneriat.

– Nu ai nevoie de morcovi pentru a face un bărbat să te ia de nevastă. Un bărbat te va vrea pentru tine însăți.

Roși auzind părerea lui despre ea.

– E diferit în aristocrația engleză. Se așteaptă o zestre, este tradiție. Un lord nu se poate căsători cu cineva de condiție joasă, ar fi scandalos.

– Dar ești americancă.

– Și am fost și moștenitoare, ceea ce a făcut toată diferența acolo.

– Să înțeleg că, dacă nu vede bani de la tine, caută pe altcineva? Chiar vrei un astfel de bărbat?

Căuta hibe în planurile ei de viitor. De ce ar fi făcut asta, dacă nu-l privea? Dar într-un fel îl privea. Planurile ei depindeau de el, trebuia să accepte toată propunerea ei, ceea ce nu făcuse încă.

– Spuneam doar că toată lumea câștigă dacă mențiii un parteneriat cu familia Mitchell, chiar și după ce îți înapoiem banii împrumutați. Ia în considerare că asta o să-ți permită să mergi acasă și să câștigi și 50% din parteneriat, fără să vină vreo echipă de muncitori aici. Îți promit că o să ne luăm toate măsurile de precauție pentru a păstra secret locul unde se află mina.

– Lasă-mă să mă gândesc!

Nu era un refuz! Ea încuviință încântată și mai trecu o oră fără ca el să mai spună ceva. Următorul pește pe care îl prinse era prea mic pentru a fi luat în seamă, dar se întoarseră în tabără după ce mai prinse unul mare.

Așteptarea răspunsului era agonizantă. Dar nu-l putea presa, nu-i plăcea asta. Și nici să-l cicălească nu putea, în mod clar nici asta nu-i plăcea. Trebuia să aibă răbdare, și asta era contrar firii ei, dar depindeau prea multe de ea pentru a strica totul.

Morgan nu îi duse peștele în plus lui Texas, când se întoarseră în tabără, dar ea știa că prietenul lui dormea după-amiaza și că de obicei cobora un coș pe marginea stâncii ori de câte ori Morgan îl striga să-i dea ceva.

– Să eviți panta de sud dacă mai pleci să cauți banii astăzi, îi reaminti el, în momentul în care o coborî de pe Caesar. Sau poți să țesali animalele dacă vrei să aștepți până mâine, asta dacă lupoaica a plecat. O să verific înainte de cină.

Deși cei 13 000 de dolari îi erau încă de folos, să continue căutarea lor nu mai era o urgență dacă i-ar fi dat un răspuns. Nu i-l dăduse. În schimb intrase în mină pentru tot restul zilei.

Capitolul 25

Violet încerca să nu uite cât de frumoasă fusese acea excursie la pescuit și își tot reamintea că Morgan nu spusese „nu" propunerii ei de parteneriat. Dar cât îi lua să se hotărască? Indiferent de modul în care ar fi analizat situația, concluzia era clară, ea îi oferea ceva foarte avantajos. Nu îl întrebă despre asta la cină când mâncară peștii prinși de ea.

Își văzu de ale ei în ziua următoare, reluând căutarea banilor pe panta de sud, îndemnându-se să aibă răbdare. Morgan nu părea să fie într-o dispoziție prea bună la cină ca să-l poată întreba, așa că sugeră încă o partidă de pocher. El îi critică din nou modul de a juca la cacealma, însă, în afară de asta, nu-i spuse nimic altceva și după aceea se duse direct la culcare.

În dimineața următoare, în timp ce-și sorbea cafeaua pe verandă, ca de obicei, se hotărî să facă un efort și mai mare pentru a-l binedispune pe Morgan, inclusiv să-i arate cât de folositoare ar fi ea ca parteneră pentru el. Așa că, atunci când el ieși din cabană ca să se ducă la muncă, îi spuse că își ia o zi liberă de la căutări.

– O să te plictisești, fu tot ce-i răspunse el.

– Ba nu, o să țesal animalele și, poate, o să pregătesc cina în această seară.

– Deci știi să gătești?

Nu se gândise chiar atât de departe.

– Păi, cât de greu poate să fie?

– Poți să te uiți prin cartea de bucate a mamei, dacă te-ai decis să dai foc cabanei, sau poți pur și simplu să cureți câțiva morcovi și cartofi și o să fac eu restul.

O tachina, cel puțin în ceea ce privea distrugerea cabanei, dar era un semn bun, așa că îi zâmbi.

– Poate ai dreptate. Până la urmă tu ești un bucătar excelent.

Roșise un pic la auzul acestui compliment? Zâmbi ca pentru sine și îl urmări cu privirea până intră în mină. Câteva minute mai târziu,

el îl aduse pe Caesar în curte, așa cum făcea în fiecare dimineață, și după ce intră din nou în mină, ea se apucă de treabă.

Aduse o găleată și peria pentru cal și începu să se ocupe de îngrijirea animalelor. Întâi, îi conduse pe fiecare la râu pentru a-i stropi cu apă și ai peria temeinic. Catârcele cooperară, dar Caesar, nu. Începu să caute morcovii și observă că erau destui în ladă, așa că tăie unul. Își puse bucățelele în buzunar și îi oferi calului câte o bucată de fiecare dată când încerca să plece de lângă ea. Funcționă. Se gândi să le și împletească cozile, dar îngrijirea celor șapte animale dură toată dimineața, fapt verificat de Morgan când se întoarse să pregătească prânzul.

Își dorea ca restul planului ei să fie o surpriză, și acum avea să fie, dar trebuia să aștepte ca el să se ducă în mină din nou.

Când plecă, ea încercă să-i atragă atenția lui Texas fără să facă prea mult zgomot, sperând că nu dormea deja. Când își scoase capul de dincolo de stâncă, îl întrebă:

– Vii la cină? Și adu-ți muzicuța! Mi-ar plăcea să aud niște muzică în seara asta.

– O să aduc iepurii, răspunse el.

Oh, nu, prietenii de joacă ai lui Bo!

Apoi el o liniști.

– Tocmai am prins o pereche la nord de aici.

Încântată că Texas avea să li se alăture la cină, Violet se întoarse în cabană să facă ceea ce nu făcuse niciodată în viața ei, să curețe casa. Din fericire, era o casă mică. Mătură înăuntru și pe verandă, și scuturâ și aerisi lenjeriile de pat. Culesese câteva din florile drăguțe ale lui Morgan și le așeză într-un borcan gol, în mijlocul mesei. Curăță legumele și le lăsă într-un bol. La sfârșit, făcu paturile, iar apoi se duse să se scalde, sperând că va avea suficient timp pentru a se ocupa de felul cum arăta. Încă nu putea să-și aranjeze părul ca înainte, dar se folosi de agrafele mari de păr, răsucindu-și cosița într-un coc, pe care îl fixă bine la ceafă. Ultimul detaliu era o panglică roz în jurul gâtului ca să se potrivească cu bluza ei roz drăguță.

Morgan veni să-și ia prosopul de baie. Se opri surprins în prag.

– Ai făcut curățenie?

– Ai zis că o să mă plictisesc, îi reaminti ea. Așa că m-am asigurat că nu mă voi plictisi și l-am invitat și pe Texas să ni se alăture la cină. El aduce carnea.

– Chiar ai făcut curățenie?

Nu roși, ci îi aruncă prosopul, făcându-i semn în direcția râului. Plecă râzând, confirmându-i din nou că doar o necăjea exagerând faptul că era surprins. Texas sosi cu cei doi iepuri jupuiți.

– Camera arată bine dintr-odată, remarcă el. Așa că tu, nu că nu ai, dar...

Roși atât de puternic, încât ea se simți datoare să intervină:

– Mulțumesc, înțeleg. Nu am plecat din tabără astăzi și aveam nevoie de ceva care să mă țină ocupată.

– O să mă ocup de ăștia, se oferi el îndreptându-se către foc.

– Pot să te ajut?

– Se pare că m-ai ajutat deja, îi răspunse el observând castronul cu legume curățate. O să le tai pe toate ca să le coacem mai repede. Morgan o să facă cel mai probabil un sos pe care să-l punem deasupra. Băiatul ăsta iubește sosurile.

Ieși pe verandă ca să-l aștepte pe Morgan. Când îl văzu apropiindu-se, văzu că doar își căra prosopul, pentru că se îmbrăcase deja cu cămașa, dar era udă pe alocuri pentru că își spălase părul și barba. Făcuse un efort în plus pentru că observase că ea arăta mai elegant în acea seară? Ar fi fost plăcut să-l audă spunând asta, dar se îndoia că o s-o complimenteze.

Când ajunse în dreptul lui, îi șopti:

– A început el. Sper că gătește la fel de bine ca tine.

– Mai bine. A învățat de la Jakes, bucătarul nostru de acasă.

– Să știi că se așteaptă să faci sos.

Rânji.

– Iubește sosul meu.

Aproape că râse, întrebându-se care dintre ei era adevăratul iubitor de sosuri.

Mai târziu, în timp ce mâncau mâncarea făcută cu atâta suflet, Texas o întrebă despre viața ei la Londra. Faptul că făcuse curățenie astăzi, ar fi putut să-i creeze o impresie greșită despre ocupațiile unei domnișoare britanice.

– Mă plimbam prin parc cu verișoarele mele, citeam, mergeam în vizită cu mătușa Elizabeth la alte doamne din înalta societate. Au fost și câteva evenimente sociale înainte să înceapă sezonul din această vară, care e de fapt o succesiune de baluri și petreceri, la care abia așteptam să particip.

– Aveați și servitori?

– Oh, Doamne, da. Sunt peste doisprezece în casa unchiului meu, lachei, servitoare la etaj și la parter, bucătăreasa și ajutoarele sale, câteva cameriste pentru doamne și valetul unchiului meu.

– Toți în aceeași casă? o întrebă el neîncrezător.

– E o casă mare, îi răspunse ea zâmbind.

– Și bărbații pe care-i cunoști, ce fel de muncă fac ei?

– Cei bogați nu lucrează acolo, nu? întrebă Morgan, răspunzând astfel întrebării lui Texas.

– Lorzii nu lucrează, ar fi considerat scandalos, dar negustorii bogați, da, la fel ca în America. Făcu o pauză înainte să continue: Tu ești bogat, însă intenționezi să continui să lucrezi. Este ceva ce ține de preferință, nu crezi?

– Și de țara în care trăiești. În a noastră, da, e și țara ta, apropo, aici oamenii nu se uită de sus la cineva care muncește, chiar dacă este suficient de bogat încât să nu mai facă asta.

Începea să i se pară că va urma o ceartă, ceea ce nu-și dorea, așa că îi zâmbi.

– Ai dreptate, apoi se uită la Texas. Sper ca, atunci când vom termina masa, ne vei cânta unul dintre cântecele pe care le-ai compus. Poate ceva cu tempo de vals ca eu și Morgan să dansăm.

– Păi, o să mănânce până când iese pe ușă, nu-i așa? se grăbi Morgan să adauge.

Texas se uită la Morgan, apoi la ea, apoi la farfuria care mai avea câteva bucăți de mâncare în ea.

– Nu știu, poate o să râd prea tare ca să pot cânta, mai ales dacă trebuie să mă uit cum dansați. Un vals?

Începu deja să râdă.

Violet rânji la Morgan.

– O să fie distractiv. O să te învăț dacă nu știi. Se ridică și îi întinse mâna. Hai să-ți arăt pașii în timp ce Texas termină cina!

Pentru un moment nu crezu că avea să se ridice de pe scaun, dar apoi o făcu și își reaminti cât de înalt era, ce fizic impresionant avea. Forțându-se să se concentreze la dans, îi poziționă mâna dreaptă pe talia ei și îl prinse de mână cu mâna stângă. Își rezemă ușor cealaltă mână pe brațul lui.

– Vasul este un dans formal vioi în trei timp. Urmărește-mi pașii! Unu, doi, trei, apoi în spate, unu, doi, trei. Ne vom întoarce pe ritm, în timp ce muzica cântă atât cât ne permite podeaua cabanei. Acum din nou!

Texas începuse să cânte la muzicuță o melodie frumoasă pe care nu o cunoștea. Dar când îi arătă din nou, partea cu pășitul pe vârful degetelor, Texas începu să rădă din nou, și muzica se opri.

– Ar trebui să mă învețe pe mine. Până la urmă, eu o să mă însor curând și o să trebuiască să dansez și să fac toate chestiile de nuntă, se plânse acesta.

Morgan o strânse și mai tare de mână.

– O să te învăț eu după ce învăț. Deja am priceput. Rămâi la muzicuța ta.

Muzica începu din nou, și Violet râse, însă Morgan părea să știe ce face acum. Îi plăcea sentimentul de a-i ști mâna pe talia ei și era surprinzător de ușor în mișcare pentru cineva de înălțimea lui. Zâmbindu-i, o conduse spre verandă, o ridică pe scări și dansară în curte, sub cerul înstelat, unde aveau mai mult spațiu și nu trebuiau să-și facă griji că se vor lovi de masă. Ochii lui albaștri o priveau intens în timp ce se mișcau. Era vrăjită. Era aproape cum își imaginase că va fi primul ei bal, bine nu locul, dar, cu siguranță, sentimentul de a dansa cu un bărbat incitant, înalt, puternic, care îi oferea întreaga lui atenție.

– Deci așa se dansează la balurile pe care le-ai menționat? E foarte diferit de dansurile noastre vesele din vest, deși ambele par să implice învârtitul.

– Poate mă înveți un dans din vest mai târziu?

– Poate o să fac asta, dar mai întâi mai spune-mi despre balurile tale. Ce face o doamnă dacă este invitată la dans de un bărbat care nu-i place? Sau eticheta pe care mi-ai tot menționat-o spune că toate cererile trebuie acceptate.

– Nu, poate spune simplu că are toate dansurile din carnețelul de bal rezervate.

– Și ce-ar face dacă partenerul ei ar ține-o prea aproape?

O trase mai aproape pentru a-i arăta la ce se referă. Violet își simți sânii atingându-i pieptul. Aruncându-i o privire severă, spuse:

– O doamnă i-ar atinge umărul cu evantaiul ei și i-ar reaminti ce înseamnă decența.

Se prefăcu a-l atinge pe umăr, dar el nu slăbi strânsoarea. În loc să-i dea drumul, își coborî capul și îi șopti la ureche:

– Și ce face o doamnă dacă partenerul ei face așa?

Simți un mic fior pe șira spinării și dintr-odată el o sărută. Se așteptase la asta când o adusese afară, amintindu-și de toate acele povești cu bărbați care ar fi putut să sugereze o plimbare doar

pentru a fura un sărut. Însă nu se așteptase să-și dorească acest sărut atât de mult, dar și-l dorise și îi răspunse cu toată pasiunea pe care o simțea pentru el. O ridică cu o mână în jurul taliei, o puse pe vârful picioarelor lui, dansând încă atât de aproape cu ea, însă încet, și cumva încă se învârteau. Dar un sărut se transformă în următorul, mai intens, și care o tulbură și mai mult. Deja mâinile ei se mutaseră pe gâtul lui, în timp ce mâna lui liberă se plimba pe spatele ei, incitând-o și mai mult, apoi degetele lui se mutară încet către gâtul ei, mângâind-o.

Suspină de plăcere pentru un moment, ca în următorul să își țină respirația, întrucât Morgan se împiedică de gărduletul pentru flori, își pierdu echilibrul, întorcându-se rapid pentru a-i atenua căderea pe patul de flori de dedesubt. Aproape fără respirație, Violet stătea deasupra lui, conștientă de trupul puternic, masiv, masculin de sub ea. Impulsiv, se întoarse să-l sărute, dar nu avu destul curaj! Așa că se rostogoli de pe el, însă se rostogoli și el gândindu-se că ea voia ca el să stea deasupra ei, ea se rostogoli din nou și aterizâ într-o baltă aproape de râu.

Violet se ridică bolborosind, ștergându-și apa de pe ochi și față și începu să râdă. Nu se putea opri, mai ales că rădea și el. Nu credea să fi râs vreodată atât de mult. Când o prinse de mână pentru a o ridica din apă, ea îi spuse rânjind:

– Dacă era după etichetă, domnișoara i-ar fi tras una peste față.

– Sunt în pericol?

Începură să râdă din nou.

Capitolul 26

Violet se trezi devreme în dimineața următoare și fu surprinsă să vadă că era singură în cabană. Se îmbrăcă repede, deschise ușa pentru a lăsa lumina să intre și fu și mai surprinsă să-l găsească pe Morgan dormind iar pe verandă. Nu putea fi confortabil, și ea avea paravan, dar după noaptea trecută poate că fusese un lucru bun. Încercările ei de a-l vrăji se întoarseră împotriva ei, ajunsese el să o farmece!

Ce noapte frumoasă avusese, una pe care nu avea să o uite vreodată. Cu siguranță îl binedispusese și pe el.

– Intenționezi să dormi până târziu? întrebă ea cu voce tare, suficient cât să-l trezească.

Se ridică agitat și mormăi ceva, apoi intră în cabană pentru micul dejun. Ea nu consideră acel mormăit un regres, ci doar o expresie a stării lui de enervare că nu se trezise primul, așa cum făcea de obicei. Se aștepta să-i spună în orice moment că acceptase propunerea ei de parteneriat. Știa doar că așteaptă răspunsul lui, nu?

Nu menționă nimic despre asta în timpul mesei. Când se îndreptă către ieșire, fără să deschidă discuția, se săturase de așteptat.

– Care este răspunsul la propunerea pe care ți-am făcut-o ieri?

Se întoarse, se rezemă de cadrul ușii și o privi.

– Încă vrei să împrumuți 3 000 de dolari sau vrei să-i scazi din cei 18 000 și să împrumuți doar 15 000 în loc de asta?

Avea de gând să-i dea împrumutul. Era atât de bucuroasă încât radia.

– Frații mei au și alți creditori pe care trebuie să-i plătească. Daniel a fost reținut de unul dintre ei în timp ce veneam împreună spre Butte. Nu vreau să risc să nu aibă bani și să nu poată plăti împrumutul complet. Aș vrea să primească încă 3 000.

– Atunci o să-i trimit.

– Când?

– Curând.

– Dar...

– Fără dar, am zis că mă ocup, o să-i primească. Știi, te cam pricepi să spui te rog când vrei ceva, dar habar nu ai să mulțumești atunci când ai primit acel ceva. Ai face bine să te gândești la asta înainte să începi să țipi la mine.

El plecă, iar ea fugi către ușă.

– Mulțumesc!! strigă ea.

– Nu-mi face plăcere, Mitchell! mărâi el înapoi.

Suspină privindu-l cum își dă jos cămașa înainte de a intra în mină. Ce naiba se întâmplase? O făcuse să pară atât de nerecunoscătoare, și nu era cazul. Apoi își dădu seama că de fapt el nu-i răspunsese complet. Îi împrumuta banii pentru frații ei, ceea ce sugera că era de acord ca ei să vină lucreze aici pentru a-i plăti datoria, dar nu spusese nimic despre ideea de a încheia un parteneriat real cu ei. Nu-l putea presa din nou, mai ales că tocmai făcuse cum făcuse și-l enervase din nou.

Voia să o împrumute pe Clara pentru toată ziua, dar în sfârșit decise să nu mai facă asta. Nu putea să ia catârul fără să-l întrebe pe Morgan, și deja îi ceruse acestuia prea multe. Avea de gând să plece mai devreme în acea zi. Verificase partea de sud în urmă cu două zile și îi spusese că lupoaica plecase. Intenționa încă să se păzească și să se țină la distanță de lupi, dar era hotărâtă să ajungă în următorul defileu, dacă putea face asta într-o singură zi.

La câteva sute de metri dincolo de vizuina unde fusese lupoaica, pantele erau prea abrupte ca să le traverseze cu ușurință. Dar nu căutase în această secțiune pentru că, la fel ca și cărarea care ducea spre tabăra lui Morgan, vegetația era prea deasă și căutările, mai ales, în jurul pinilor o dezarmaseră. Dar își imagină că tatăl ei ar fi putut considera pădurea un loc ideal ca să ascundă banii datorită acelor de pin care ar fi ascuns complet orice groapă pe care ar fi putut să o sape în pământ și nu ar fi putut să-și găsească banii din nou fără a marca corespunzător locul!

Încântată de noua ei idee, dar uimită de dimensiunea pădurii, adună câteva roci și făcu o mică grămadă înainte de a coborî panta, adună și conuri de pin construind o mică movilă la șaptezeci de metri mai jos, apoi încă o movilă undeva la nord, delimitând o secțiune sub formă de pătrat pentru căutări. Până să se întoarcă înapoi la marginea pădurii, picioarele îi erau atât de obosite de la urcat, încât abandonă ideea de a marca totul pe secțiuni și decise să caute doar

în acea secțiune de șaptezeci de metri până jos la capătul pădurii, înainte de a se întoarce în tabără pentru prânz.

O altă idee bună ar fi fost dacă nu l-ar fi văzut pe acel bărbat călărind printre copaci spre ea. Purta o pălărie cu șiret, avea o centură în care se vedea un pistol și o vestă peste o cămașă albastră. Era cowboy?! Nu arăta a miner. Se ascunse în spatele celui mai apropiat pin înainte ca acesta să o poată vedea, dar trunchiul copacului nu era suficient de gros încât să o ascundă.

– Te-ai pierdut, domnișoară? întrebă el.

Ce îi spusese Morgan? Să-i împuște pe străinii pe care îi întâlnea? Dar acesta era doar un bărbat, nu cei doi hoți pe care îi menționase, iar acesta putea la fel de bine să fie un om al legii care îi căuta pe cei doi hoți. În orice caz, nu putea să împuște pe cineva fără motiv. Morgan trebuia să știe că ea nu ar fi putut să facă așa ceva. Cu toate astea, ridică Coltul până la nivelul ochilor și își sprijini brațul, iar apoi ieși de după copac amenințându-l pe străin.

Calul lui se apropiase și mai mult. Acum era undeva la vreo zece metri distanță, suficient de aproape încât să-i observe părul șaten, lung până la umeri, ochii negri și mustața. Continuă să vină spre ea.

– Stai acolo! îl avertiză. Am mai mulți parteneri în apropiere.

Trase calul de hățuri.

– Ai grijă cu pistolul. Nu ai vrea să te împuști singură.

– Dacă se întâmplă asta, o să se audă împușcătura. Dacă te împușc pe tine, o să se audă împușcătura. În orice caz, voi avea ajutoare în câteva minute, așa că de ce nu pleci înapoi de unde ai venit, și nu o să fie rănit nimeni.

– De vorbit vorbești amuzant, dar nu ești prietenoasă deloc. Aș avea nevoie de ceva de mâncare, dacă ai tabăra aproape.

Coltul era ațintit direct către pieptul lui. Dacă țipa, oare Morgan ar fi auzit-o având în vedere că se îndepărtase atât de mult spre sud? Dar omul ar fi putut scoate și el pistolul. Oh, Doamne, un duel aici în pădure? Începu să tremure de frică, așa că strânse și mai puternic brațul și pistolul cu cealaltă mână, astfel încât el să nu observe.

– Nu pot să te duc acolo, îi răspunse.

– Pentru că ești singură aici?

– Nu, pentru că partenerului meu nu-i plac oaspeții. Are tendința de a-i împușca de îndată ce-i vede.

Omul începu să râdă.

– Cred că știu despre cine vorbești. Deci încă este aici după atâta vreme?

– Cine?

– Minerul. Nu mă surprinde că și-a găsit o fată frumoasă ca să-i țină companie... Și ți-a luat ceva timp să ajungi aici.

Nu înțelesese despre ce vorbea până când se trezi cu o mănușă vârâtă pe gură și cu Coltul smuls din mână. Erau doi. Și acum era prea târziu ca să țipe.

Capitolul 27

– Nu te-am mai văzut de așa de mult timp, remarcă Texas și scoase încă o ceașcă din proviziile sale când Morgan urcă pe stâncă la tabăra lui. Încerci să mă faci să-mi fie dor de casă?

Morgan își atinse obrajii proaspăt rași înainte de a se așeza pe una dintre lăzile pe care Texas le folosea pe post de scaune.

– Cred că era timpul să mă întorc la acest obicei, având în vedere că nu cred că o să mai stăm mult aici.

– Ce-a zis ea despre noua ta înfățișare?

– Ce treabă are ea cu asta?

Texas rânji și îl tachină.

– După astă-noapte, cred că totul. Dar nu o să te recunoască, asta e clar. S-ar putea să și țipe o dată sau de două ori. Așa că să ai grijă să nu folosească pistolul ăla pe care i l-ai dat.

Morgan pufni și își puse cafea. Nu înțelegea nici el de ce așteptase să plece Violet din tabără pentru a-și rade barba și mare parte din mustață. Nu înțelegea nici de ce își dorise acest lucru. Doar pentru că-i spusese alaltăieri la râu că era neîngrijit? Era o idee proastă oricum, pe care deja o regreta anticipând cum îl va necăji spunându-i că o făcuse pentru ea.

Încercă să și-o scoată din minte pe femeia asta enervantă cu o înghițitură de cafea din cană, în timp ce privea în zare zona muntoasă care se întindea la sud.

– Dacă nu ar fi fost atât de chinuitor să fac destule scări cât să ajung la poalele stâncii, mi-aș fi făcut cabana aici. Ai o priveliște dată naibii.

– De parcă ai sta tu în afara minei suficient de mult încât să vezi priveliștea.

– Da, probabil de asta nici nu am făcut-o. Am ceva pentru tine, ceva ce trebuie făcut și aș aprecia dacă ai putea să o faci astăzi. Acel împrumut de care era atât de îngrijorat Charley tot crește din cauza

dobânzii de la bancă. Violet m-a convins să-i dau un împrumut pentru ca ea și frații ei să scape de el.

– A fost negocierea prea bună ca să poți rezista?

Morgan chicoti.

– Doamnele nu fac astfel de negocieri. S-a folosit de logică pentru a-mi readuce aminte că îl ajutasem pe Charley cu asta, pentru a-și îndeplini acest scop. A avut niște argumente bune și a promis că frații ei vor veni să muncească aici ca să plătească datoria.

– Fără să-i întrebe înainte?

– Am un sentiment că nu va fi o problemă. În caz că nu ai observat, e destul de autoritară.

– Nu pot să zic că am observat.

– Păi, ea nu întreabă, ea cere. Probabil e un obicei pe care l-a dezvoltat crescându-i pe frații ei.

– Păi, sunt frații ei suficient de mari încât să fie mineri?

– Sunt mai mari decât ea.

Texas râse.

– Da, sună a șefă, a comportament de șefă.

Morgan îi înmână prietenului lui o bucată de hârtie. Texas o privi mirat.

– E foarte generos din partea ta.

– Atât de mult am ținut la Charley.

Nu știa sigur cum se întâmplase asta și atât de repede. Nu era pentru că Charley îi reamintea de propriul tată. Nu semănau deloc. Dar îi admirase îndrăzneala, hotărârea lui de a face ce era corect pentru fiii săi indiferent de sacrificii, și mai era și faptul că bărbatul știa cum să te ia, cum să-ți vorbească. În această privință, îi amintea de fratele lui, Hunter, care putea să scape din orice prin vorbe. Și pur și simplu îi făcuse plăcere compania lui Charley.

– Instrucțiunile și adresele sunt acolo. Trimiți prima telegramă fraților Melling, argintarii cu care fac eu afaceri. Pune-i să trimită 3 000 de dolari din contul meu familiei Mitchell și semnează cu numele meu. Trimiți a doua telegramă fraților lui Violet, spunându-le să aștepte banii pentru plata împrumutului de la frații Melling și să ajungă în Butte de îndată ce l-au plătit. Telegrama asta o semnezi cu numele ei.

– Vrei să o duc pe mica domnișoară înapoi în oraș ca să-și aștepte frații?

– Nu, o s-o duc eu săptămâna viitoare. Le va lua cel puțin atât fraților ei ca să ajungă aici. Dar după ce o să le arăt cum să folosească topitorul, va fi timpul să strâng tot și să mă întorc acasă.

– Mai să fie, spuse Texas cu un rânjet mare pe față.

– Da, e timpul, rânji și Morgan.

Texas se ridică pentru a înșeua calul.

– Voi petrece noaptea în Butte după ce termin treaba, așa că nu mă aștepta până mâine.

– Mi-am imaginat eu, îi răspunse Morgan coborând dealul pentru a pregăti prânzul.

Nu era nici urmă de Violet, deși fusese constantă în programul ei, revenind înainte de prânz ca să mănânce, ca apoi să-și reia căutările. Spera ca ea să găsească banii lui Charley înainte de a fi timpul să plece. Ar fi făcut-o fericită și ar fi fost o consolare când îi va explica de ce nu avea de gând să fie partener cu frații ei. Nu aștepta acea conversație.

Dar la fel precum Charley, frații lui Violet erau domni crescuți în est, care nu ar fi vrut să sape în mină prea mult. Ar fi obosit și ar fi fost nemulțumiți și ar fi vrut să aducă oameni care să muncească pentru ei.

Dar atât timp cât Shawn Sullivan era prin preajmă, nu erau în siguranță. Cu toate astea, dacă le-ar fi permis să folosească mina pentru scurt timp, poate pentru două luni, ar fi făcut suficienți bani cât să le ajungă o viață. Ar fi putut pleca oameni bogați înainte să se satură sau, mai rău, să devină neglijenți și să-l aducă pe Sullivan acolo.

Morgan terminase prânzul și stătea pe verandă.

Dacă se orienta după soarele care lovea scândurile de deasupra treptelor, Violet întârziase deja o oră. Bo stătea și el în pragul ușii, parcă așteptând-o și el pe Violet.

– Asta o să arate ridicol dacă ea deschide poarta în timp ce eu pun șaua pe Caesar ca să mă duc s-o caut, spuse în timp ce păși pe lângă Bo ca să-și ia pușca. Se sprijini de cadrul ușii și se uită în jos spre câine. O să creadă că m-am îngrijorat. Nu pot să permit asta. Încă zece minute? Dă din coadă dacă ești de acord. Dă din coadă dacă nu ești de acord – da, exact ce credeam. Ești prea dornic să-mi faci pe plac, Bo.

– Bună, tu, cel din cabană!

Morgan se îndreptă imediat și ridică pușca, ochii lui scanând zona până zări pălăria așezată aproape de pământ de cealaltă parte

a gardului. În timp ce el se uitase după Violet în acea direcție, altcineva se strecurase pe partea cu râul, fără cal. Fără îndoială era legat mai jos pe pantă, ascuns vederii.

– Câți sunteți? întrebă el.

– Doar eu și am venit să vorbim.

– Ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

– Ai putea spune și asta.

– Am crezut că voi doi ați părăsit zona.

– Așa am făcut, dar te-am urmărit din timp în timp, iar astăzi a fost ziua noastră norocoasă. Avem femeia ta. Dă-ne mina și ți-o dăm înapoi.

Răspunsul lui fu să împuște pălăria. Aceasta zbură, dar nu era un cap dedesubtul ei. Auzi un râset, cel mai probabil de după unul din copacii de mai jos.

Cu pușca îndreptată către cei mai apropiați doi copaci, Morgan le zise:

– Deține mina care se află lângă a mea și deja o aveți pe ea. Unul din voi să o ia de nevastă și sunteți rezolvați.

Dacă erau într-atât de proști încât să caute un preot, i-ar fi putut ataca pe drum.

– Arată tare bine. Fratelui meu s-ar putea să-i placă asta.

– Dar nu e aici ca să-și dea acordul. Bineînțeles că, dacă intenționezi să extragi lângă mine, o să te împușc.

Trase de două ori cu pușca, nimerind cei mai apropiați doi copaci. Asta provocă un țipăt nervos.

– Nu poți să mă omori, tâmpitule! E ascunsă undeva unde nu o s-o găsești și, dacă nu mă întorc, moare.

– Trebuia să plecați de anul trecut. Acum m-ați enervat, îi răspunse Morgan trăgând încă două runde.

– Încetează! Chiar o s-o omoare, dacă nu mă întorc cu un aranjament.

Morgan trase aer în piept pentru a-și calma furia. Nu funcționă. Încercă încă de trei ori, dar acest tip de furie nu avea să dispară. Dar când vorbi, reuși să și-o ascundă:

– Bine, las arma jos. Dacă vrei să ne înțelegem, arată-te!

Bărbatul blond care ieși din spatele copacului era voinic. Ar fi fost o țină bună. Avea o pușcă în mână, dar întinse ambele mâini astfel că arma nu era îndreptată către casă.

– Am de gând să plec din tabăra asta curând, îi spuse Morgan. Vă dau amândurora 2 000 de dolari pentru femeie. Vă va lua mai mult

de un an ca să faceți banii ăștia fără topitor. Asta era departe de adevăr, dar avea sentimentul că acești nătăfleți care voiau să fie mineri nu aveau de unde să știe.

– Tu ai unul.

Morgan încuviință.

– Am, dar îl iau cu mine și o să arunc minele în aer la plecare. Ar trebui să-mi accepți oferta. În timp ce vorbim tocmai scade valoarea. De fapt, nu dau decât 1 000 de dolari pentru femeie. Ridică pușca și trase. O s-o caut singur.

Bărbatul căzu la pământ cu un glonț în picior. Era încă în raza de acțiune și ușor de ucis, dar Morgan nu-l voia mort, așa că îl lăsă să se retragă dincolo de copac ca să se ascundă, în timp ce el intră în cabană.

Așteptă cinci minute înainte de a striga din nou.

– Știi nu mi-ar fi greu să te omor. Te sfătuiesc să arunci pușca peste gard înainte să-mi termin prânzul și să fii de acord să mă duci la femeie. Gândește-te bine! Tu și partenerul tău ați fost o pacoste pentru mine de prea mult timp!

– Chiar nu o vrei înapoi, nu-i așa? mârâi el nervos.

O voia înapoi cu ardoare, însă nu avea să recunoască asta.

– Mai degrabă te-aș omorî pe tine și pe fratele tău, așa că o să poți să trăiești doar dacă mă duci la ea. Ai zece minute ca să te gândești.

Nu se aștepta ca omul să se predea. Voia doar să-i dea suficient timp cât să ajungă la cal și să fugă. Atunci putea să urmeze dâra de sânge până la Violet.

Capitolul 28

Violet tocmai învățase pe propria piele cât de inutil era să gândești retrospectiv. Acum își dădea seama că ar fi trebuit să-și folosească arma de îndată ce avusese ocazia, chiar dacă ar fi tras doar un foc de avertizare. Morgan ar fi auzit împușcătura și ar fi venit să investigheze, iar inima ei nu ar fi fost înspăimântată acum.

Dar Morgan ar fi trebuit să știe până acum că fusese capturată. Omul care îi pusese căluțul se dusese să-i spună asta, în timp ce celălalt călărise cu ea pe marginea muntelui până ajunseră la ceea ce părea o tabără temporară. Păreau să creadă că aveau să-l convingă pe Morgan să-și abandoneze mina pentru ea. Îi aștepta o surpriză neplăcută.

Își dorea să nu știe cine erau acești bărbați, dar știa, erau hoții care încercaseră să-l omoare pe Morgan anul trecut, cei doi pe care îi căutase, dar nu-i găsise. Înțelesese asta din conversația pe care cei doi bărbați o avuseseră.

După ce o așezară pe pământ și îi scoaseră căluțul, bărbatul cu păr creț o interogă.

– Cum te cheamă, draga mea?

Ea nu îi răspunse, el rânji și arătă spre părul lui.

– Rudele îmi spun Curley, dușmanii nu sunt la fel de drăguți. Numele real este bine cunoscut. Spune-mi-l pe al tău și ți-l spun pe al meu.

Îi ignoră umorul, dar voia să vorbească cu el ca să nu creadă că îi era teamă de el.

– De fapt, nu locuiești pe creasta asta, nu?

Gura îi era atât de uscată din cauza căluțului, că vocea îi suna aspră.

– Să trăim în natură? De ce-am face asta? Trăim în confort în Helena de câțiva ani deja. Să stai în sălbăticie e ceva ce fac singuraticii precum prietenul tău, deși și-a construit în sfârșit o casă. A făcut asta pentru tine?

Nu părea să știe de Texas și, cu siguranță, nu știau multe despre Morgan.

– Nu, nu a făcut-o pentru mine. Nu mă place, mă consideră un ghimpe de care ați reușit să-l scăpați. Nu cred că ați vrut asta, dar i-ați făcut o favoare.

Ochii lui căprui-închis o priviră într-o manieră insultătoare înainte de a izbucni în râs.

– În orice caz, câștigăm, întrucât mie, cu siguranță, mi-ar plăcea să te țin prin preajmă o țară. Ți-ar plăcea asta?

I se făcu scârbă. Se uită în altă parte ca el să nu-i vadă teama din ochi. Picioarele nu-i erau legate, dar încheieturile de la mâini, da, în față, însă nu se gândea să fugă. Asta i-ar fi oferit lui un motiv să o atingă. Spera că el, Curley, nu avea să o atingă înainte de a primi răspunsul lui Morgan. Oare avea să renunțe la mină pentru ea? Ce întrebare stupidă, bineînțeles că nu. Dar își imagină că se va înfuria auzind pretențiile hoților. Asta însemna să te joci cu ursul...

Îi înmână un bidon.

– Șezi. Cred că va dura ceva până vom ajunge la o înțelegere cu minerul.

La cât de însetată se simțea, era frustrant că îi oferise un bidon fără să scoată dopul, și nici nu se oferise să o dezlege pentru a putea să-l scoată ea. Ce voia? Să-i ceară ajutorul? Sau doar voia să-i arate că acum se află la mila lui? Se întorsese deja cu spatele la ea ca să supravegheze cărarea de dedesubt. Așa că se așezâ punând bidonul în poală, scoase dopul cu dinții și sorbi o înghițitură, ca mai apoi să o scuipe zgomotos. Whisky!?

Auzind-o, se răsuci spre ea.

– Mama naibii... am greșit bidonul. Nu a fost intenționat.

De parcă l-ar fi crezut, dar adusese un alt bidon. Îl mirosi înainte de a bea, apoi îl urmări cu privirea când se duse la cal din nou.

Se întoarse cu trei felii de carne uscată. Nu-i era foame, deși ar fi trebuit să-i fie la cât de târziu era, însă avea o neliniște profundă în stomac. Frica. Credea că o ascundea destul de bine. Nu era sigură dacă se temea pentru ea sau și pentru Morgan.

Morgan putea să tragă înainte de a i se spune de ea. Avea un semn al naibii de mare pe poarta care anunța exact asta. Dacă făcea asta, nu avea să o găsească.

Dar avea să o caute. Era un bărbat onorabil, care nu ar fi stat să se uite în timp ce o femeie era în pericol. În plus, îi arătase în foarte multe moduri că ținea la binele ei și că era atras de ea. Dar dacă era

rănit într-un schimb de focuri cu hoțul? Poate asta se întâmplase deja. Oare împușcăturile de la mină se auzeau până aici? Trebuia să scape din asta singură.

Privi calul care era încă înhămat. Putea să evadeze dacă reușea să se urce pe el înainte să o împuște hoțul. Nu putea să încerce asta încă. Erau la aceeași distanță de el.

– Vrei să te leg și la picioare?

Se uită și văzu că el o studiase în timp ce-și calculase opțiunile. Încercă să-i distragă atenția.

– Dacă locuiești în Helena, de ce ai venit pe acest munte?

– Nu am fi venit niciodată, dacă nu l-am fi văzut pe miner aici, anul trecut, în timp ce mergeam spre Billings. A fost ideea fratelui meu să facem un ocol ca să vedem ce face pe aici.

– Și să-i furați mina?

Rânji.

– Părea o idee bună la acel moment, deși nu s-a sfârșit prea bine. Se pricepe bine cu pușca pentru un miner. Dar l-am tot ținut sub observație ca să vedem dacă avea să plece, întrucât trecem prin zonă de fiecare dată când mergem în Wyoming ca s-o vizităm pe mama. Am crezut că a dat norocul peste noi anul trecut când i-am găsit tabăra goală, dar nu părea părăsită, așa că ne-am ascuns până s-a înnoptat că să vedem dacă nu era plecat doar la vânătoare. Cum nu s-a întors, am luat suficient minereu cât să ne umplem traistele. A fost o zi bună de plată, ceea ce l-a făcut pe fratele meu să vrea să dețină toată mină. De atunci, a pus o ușă de oțel acolo. Nu mai este atât de ușor să ne servim cu argint. Dar am așteptat răbdători o altă șansă și astăzi, în drumul nostru către Butte, răbdarea ne-a fost răsplătită.

– Butte?

– Da, orașul de acolo, spuse el arătând cu degetul în spatele lui.

– Butte e la nord-est de aici?

– Nu ai fost niciodată? E la o jumătate de zi distanță de mers cu calul.

Doamne, Dumnezeule, oare Morgan o adusese pe un drum atât de ocolit, încât pierduse o zi întreagă ca să ajungă în tabăra lui? Bineînțeles că făcuse asta. La vremea aceea era sigur că lucrează pentru dușmanul lui.

Ce ironie, trebuia să-i mulțumească hoțului pentru că-i spusese exact unde se aflau, pe muntele acela minunat pe care îl văzuse de la distanță și pe lângă care trecuseră în ziua în care Morgan o răpise din Butte. Dar gândindu-se la tot ce îi spusese hoțul, îl întrebă:

– Dacă vrei să fii miner, de ce nu-ți iei mina ta?

– Pentru că asta este deja săpată, întăritā și are și un topitor, chiar și o casă acum și apă lângă ea. Și nu ne deranjează să ucidem pentru asta.

Ea icni. El chicoti.

– Cine o să știe dacă-i luăm mina?

– Eu o să știu ce ați făcut.

– Nu și dacă ești moartă. Oamenii legii nu ne caută aici și avem de gând ca situația să rămână așa. Trebuie să avem foarte mare grijă în Wyoming când o vizităm pe mama, sau vom ajunge să fim spânzurați. Fratelui meu nu i-a plăcut când am fost dați afară din Laramie și l-a împușcat pe ajutorul de șerif care a încercat să ne facă asta. Au fost câțiva martori. Potera ne-a găsit repede, erau patru. Ne-au legat în mijlocul sălbăticiei de singurul copac din jur. Dar mama auzise ce s-a întâmplat și a urmărit potera. Ne-a găsit la timp și i-a împușcat pe toți și a tras în funii ca să ne elibereze. Am crezut că Bert a murit, nu mai respira.

Mama era foarte supărată și a început să-l bată cu pumnii în piept și să fiu al naibii dacă asta nu l-a trezit.

– Deci tu nu ai făcut nimic că să meriți spânzurătoarea? Doar fratele tău și mama ta?

Râse.

– Nu am spus asta. A trebuit să mâncăm și să punem ceva bani pe masă înainte de a ne găsi un loc nou în care să trăim. Dar nu o să te omor, dacă-mi faci pe plac. Poți să faci asta?

– Am crezut că negociezi cu minerul!

Ridică din umeri.

– Dacă asta va funcționa, dar tu ai zis că nu o să meargă. Sau minteai când spuneai că nu-i place de tine? Minteai, nu-i așa? Bineînțeles că da, cineva așa drăguț ca tine.

Închise ochii. Trebuia să-l întreacă până la calul acela. Dar auzi un alt cal apropiindu-se. Deschise ochii și-l văzu pe fratele lui descălecând sau încercând să o facă. Căzu la pământ, gemând. Sângele îi țâșnea dintr-un picior.

– Sângerezi, Bert? îl întrebă Curley acuzator.

– M-a împușcat. E a doua oară când mă împușcă! Îl vreau mort!

– Idiotule, ai lăsat o dâră de sânge care o să-l aducă aici.

– Nu o s-o găsească, rânji Bert. Am călărit prin râu până am ieșit din munți, apoi am galopat până aici.

– Acel pârâu amărât care curge în apropiere de tabăra lui? Oricum calul tău sigur a lăsat ceva urme.

– Bun, atunci îl așteptăm să apară și îi împușcăm pe amândoi.

– Nu o împușc pe ea, spuse Curley, privind-o pe Violet. E prea drăguță.

– Nu putem lăsa martori. Și așa nu ne mai putem întoarce niciodată în Wyoming cu toate posterele acelea cu fețele noastre atârnate peste tot în oraș. Aici nu ne cunosc. Așa facem.

Nu mai putu să-și ascundă tremuratul când îl văzu pe Curley încuviințând fără tragere de inimă. Bert reuși să se ridice și să scoată pistolul din toc și apoi Coltul ei din pantaloni. Dar se vedea clar că era slăbit din cauza sângelui pierdut. Bărbatul nu se oprise suficient de mult pentru a-și lega rana, ca să mai oprească hemoragia. Părea ametit și se împleticea. Poate ar putea să sară, să-i dea una de să-l pună la pământ și să-i smulgă unul dintre pistoale. Dar nu făcuse nimic atât de îndrăzneț și agresiv în viața ei! Și nu avea să fie ușor cu încheieturile legate. Trebuia să-i ia arma în timp ce cădea, înainte de a fi ea însăși împușcată. Așa că apucă, rostogolește-te, împușcă. Ce altă opțiune...?

Glonțul trecu direct prin gâtul lui Bert, sângele țâșnea în toate direcțiile. Ambele pistoale căzură la pământ, în timp ce încercă să-și acopere gâtul cu mâinile. Se prăbuși cu fața înainte.

Cu fața, mâinile și rochia pline de sânge, și cu un om mort la picioarele ei, Violet țipă isteric. Nu se putea opri nici măcar atunci când fratele care nu era mort o ridică de jos și o ținea în fața lui, cu arma lipită de obrazul ei. Se întorcea încet în cerc, de parcă nu putea să-l găsească pe țintaș, nu avea idee din ce direcție venise glonțul care îi omorâse fratele.

– Arată-te sau o omor! urlă el. Apoi îi șuieră în ureche: Taci naibii din gură, că nu mă poate auzi dacă urli. Taci sau îți spulber capul!

Auzi în depărtare încă o împușcătură înainte de a leșina.

Capitolul 29

Cineva o cără, presupuse că Morgan. Dar când deschise ochii, începu să strige și să se zbată, nerecunoscându-l pe cel care o ducea.

– Nu e chiar reacția la care mă așteptam când m-am bărbierit. Sunt tot eu, Morgan, să știi.

Era vocea lui, chiar dacă nu era fața lui. Încetă să se mai zbată ca să se uite la el, încercând să proceseze schimbarea care apăruse în înfățișarea lui. Nu era simplu.

– Arăți atât de diferit, îi spuse ea în timp ce se lipi de el. Dar m-ai salvat. Știam că o s-o faci. M-am speriat atât de tare.

O strânse și mai tare.

– Ești în siguranță acum.

– Amândoi sunt...?

– Da, prefăcut sau nu, leșinul tău te-a scos din raza puștii, așa că am avut cale liberă și l-am împușcat și pe al doilea. Ai gândit bine, dacă a fost planificat, altfel, a fost exact la momentul potrivit.

Nu știa prea multe despre cum să mimezi un leșin, dar acum erau doi criminali mai puțin în lume, așa că trebuia să fie bucuroasă. Ar fi trebuit să-i mulțumească fiindcă o salvase. Ar fi murit, dacă nu ar fi venit el.

O așeză pe pământ atunci când ajunseră la Caesar și o înveli într-o pătură, probabil pentru că încă tremura. Dar când legă cadavrele de cai, în urma lui Caesar, îl întrebă cu șovăială.

– Ce faci? Ai de gând să iei morții cu noi?

– Nu. Texas le va recupera leșurile când se va întoarce din Butte. Sunt căutați vii sau morți în Wyoming, există și o recompensă.

– De unde știi?

O ridică și o așeză pe Caesar după care încălecă în spatele ei.

– Pentru că au fost într-atât de proști, încât au luat cu ei posterele pe care scrie că sunt căutați.

Așa că Texas nu fusese în tabără ca să-l ajute? Morgan venise după ea singur? Nu avusese nevoie de altcineva. Doar două împușcături

și ucisese doi bărbați. Era mult mai periculos decât își imaginase, ca acel pistolar pe care îl văzuse în Butte. Toată lumea din vest era așa? Pregătiți să ucidă dacă era necesar sau precum cei doi banditi, pregătiți să ucidă pentru orice motiv? Nu mai putea sta în acest ținut barbar prea mult. Trebuia să plece, cu sau fără un parteneriat, trebuia să se întoarcă în lumea civilizată, lumea ei, unde bărbații nu cădeau morți la picioarele ei...

O trase mai aproape de el, strângând-o în brațe.

– Încă tremuri, îi zise după câteva minute. Te-au rănit?

– Nu, doar mi-au pus un căluș, mi-au legat mâinile, dar m-ar fi...

Nu avea forța să rostească acele cuvinte.

– Nu te gândi la asta. Ești în siguranță acum. Nimeni nu te va mai răni și o să fii acasă în curând.

Acasă? Nu avea niciodată să numească acest ținut sălbatic și violent acasă, dar se simțea în siguranță în brațele lui Morgan.

Se întunecase aproape de tot când ajunseră la dealul unde se afla tabăra lui. O duse în cabană și o așeză pe patul ei.

– O să fim în siguranță aici? Dacă banditii se întorc? Texas nici măcar nu e aici ca să stea de pază.

– Știi că ești în siguranță cu mine, Violet, iar Bo nu pleacă prea departe de tine. Și ai asta. Așeză Coltul pe care-l recuperase de la hoț pe lada care se afla la capul ei.

– Nu ezita să tragi, chiar dacă vrei să mă chemi doar pe mine.

Îi zâmbi. Știa deja că asta ar fi trebuit să facă astăzi. Data următoare – Doamne, nu putea să mai existe o dată viitoare – avea de gând să plece din cabană doar în prezența ursului.

El îngenunche ca să-i scoată cizmele. Ea nici nu se mișca, pur și simplu privea podeaua de sub picioarele ei descălțate. Chiar și atunci când el se întoarse ca să-i spele sângele de pe față și mâinile cu apă rece, nu se putea uita în altă parte decât la podea, lăsându-l să șteargă semnele a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar cum avea să șteargă teama și groaza care o bântuiau acum?

Morgan aprinse câteva felinare și apoi făcu focul.

– Trebuie să mănânci ceva.

Nu-i răspunse. După câteva clipe stătea din nou în fața ei.

– Poate ai nevoie de asta.

Văzu paharul din mâna lui, plin cu lichid galben, era ce îi plăcea lui să bea, whisky sau rom.

– Nu, mulțumesc!

Îi ridică bărbia și o privi intens.

– Cum te simți?

– Nu mă pot gândi decât la bărbații aceia morți și la tot sângele acela.

– Ai fost foarte curajoasă astăzi. Mă îndoiesc că debutantele din Londra ar fi fost în stare să elimine doi bandiți americani, așa cum ai făcut tu.

Încerca să o facă să zâmbească, dar rânjetul lui, atât de ușor de văzut acum, tocmai îi dovedea că nu era Morgan al ei. Vocea și ochii îi erau familiari, dar restul feței, nu. Era mult prea atrăgător. De ce se bărbierise? Barba fusese ca o plasă de siguranță.

– Erau oameni răi, Violet. Acum nu vor mai putea răni pe nimeni.

Dar îi văzuse murind! Începu să tremure incontrolabil și să plângă, cu suspine și sughițuri. Nu se putea opri. Fusese atât de sigură că avea să moară în acea zi.

– Câteodată, e bine să plângi, așa spune mama. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, dar îți promit că va fi mai bine.

Își acoperi fața cu mâinile și îl simți cum se așază lângă ea, trăgând-o spre el pentru a o mângâia. Se strădui să-și amintească ceva ce-i spusese și mătușa despre efectul benefic al lacrimilor, așa că nu mai încercă să nu mai plângă, dar încercă să nu se mai gândească la nimic. Lacrimile se transformară apoi în smiorcăieli. Nu se simțea mai bine, dar poate că acum putea să închidă undeva departe aceste amintiri. Începu să se gândească la Morgan cel nou, și asta părea să o ajute. Chiar dacă era foarte chipeș acum, simțea că în interior era tot ursul ei.

– Vrei niște whisky acum?

– Nu, cred că mama ta avea dreptate în legătură cu plânsul, spuse ea zâmbind pentru a-l asigura că se terminase cu șiroaiele de lacrimi.

Îi șterse cu atenție obrajii.

– Ar trebui să te schimbi de haine și să-ți piepteni părul.

Îl privi curioasă.

– Îți place să faci asta, nu?

Morgan rânji, jenat.

– Nu mă pot abține cu un păr atât de frumos ca al tău.

Fusese drăguț din partea lui că-i spusese că hainele erau murdare, în loc să menționeze că erau pătate de sânge, iar ea voia să scape de ele.

– Trebuie arse.

– Nu avem nevoie de o cameră plină de fum. Ne ocupăm de ele mai târziu.

El îi găsi peria și o așeză între picioarele lui la capătul patului. Îi desfăcu părul, apoi începu să o pieptene cu mișcări încete și lungi, care o făceau să se simtă atât de bine.

– Imaginează-ți grădina mea de flori, îi spuse cu blândețe. Dacă ar fi să stau aici mai mult, ce mi-ai recomanda să plantez? Mă gândeam la violete, dar poate ar fi mai potriviți niște trandafiri? Sunt populari în Anglia?

Râse, știa că încerca să o facă să se simtă mai bine și funcționa.

– Toată lumea știe că trandafirii britanici sunt cei mai frumoși.

Se întoarse pe jumătate spre el, uimită din nou de fața lui fermecătoare, și dintr-odată realiză că era foarte important ca el să știe cât de recunoscătoare îi era.

– Mulțumesc pentru că m-ai salvat și pentru că ai avut grijă de mine.

Se aplecă să-l sărute pe obraz, apoi se uită la el. Făcuse atât de multe pentru ea, dar acum voia și mai multe de la el, așa că fără să le poată opri cuvintele-i ieșiră pe gură:

– Sărută-mă!

Nu ezită, o sărută ușor la început ca mai apoi să devină pasional. Se gândise deja la asta și rezistase doar de dragul ei!? Îi trebuiră doar câteva momente pentru a-l prinde de gât și a-l săruta înapoi la fel de pasional.

Un tărâm diferit, senzual, avea sentimente atât de noi care nu fuseseră încă explorate, atât de îndepărtate de cele de care abia scăpase. Se acufundă și mai tare în ele, incitată de atingerea palmei lui pe obraz, pe gât și pe sânii ei. Când o mână se mișcă încet pe piciorul ei își simți pielea arzând, își aminti în sfârșit că nu purta decât lenjeria. Dar buna-cuviință nu interveni, chiar deloc. Era doar el și ceea ce-i făcea.

O întinse pe spate și i se alătură, stând pe jumătate deasupra ei, pentru că era foarte puțin spațiu sau poate pentru că așa voia. Îi plăcea poziția, să-l simtă atât de aproape de ea. Corpul lui atât de masiv, de puternic, era scutul ei împotriva răului. Era cavalerul ei, dar în această seară era mult mai mult decât atât. Îi salvase viața, o salvase de pericol și de întuneric. Iar acum îi arăta partea sensibilă a vieții – căldura și tandrețea! Plăceri deosebite pe care nu și le imaginase vreodată!

Voia să-i mulțumească, dar mai mult decât atât nu voia să-l distragă de la ceea ce făcea, o sărută încă și o atingea într-un mod atât de incitant.

Îi ridică un picior peste umăr și se aplecă să o sărute pe sâni, dar își vârî o mână pe sub ea pentru a o trage mai aproape de el. Cât de diferită și de excitantă se simțea căldura limbii lui peste sfârcurile ei, mâna aceea între picioarele ei, trezind focuri în ea. Gemu de câteva ori în timp ce el o sărută.

Aproape că strigă când nu-i mai simți căldura în timp ce se ridică în genunchi pentru a-și scoate cămașa, dar rămase surprinsă de noua lui înfățișare, de cât de frumos era. Doamne, Dumnezeule, era atât de ademenitor cu toți mușchii încordați în timp ce-și scoase cămașa, încordați când își scoase centura cu tocul în care ținea pistolul. Mătușa ei avusese dreptate când discutase cu ea despre „tot", iar Elizabeth îi spusese că „unii bărbați nu vor să fie dezbrăcați în pat, alții, da. Speră să găsești unul căruia să-i placă". Nu înțelesese atunci, dar acum totul căpăta sens, pentru că unii bărbați, acest bărbat, erau un festin pentru ochi, Adonis în carne și oase. Doar privindu-l, îi creștea pulsul!

Deja îi desfăcuse cămășuța, un simplu obiect decorativ în fapt, acele legături din mătase, niciodată folosite pentru că era mai ușor să se îmbrace trăgând hainele peste cap. Acum stătea deschisă, cu ambii sâni la vedere, așa că nu protestă când îl văzu cum îi scoate și pantalonașii, îl privi fascinată, fascinată de modul în care o dezbrăca.

Se lăsă îmbrățișată de necunoscut, dar avu un moment de conștientizare când el își scoase pantalonii și îi văzu dimensiunea bărbăției. Era mai bine dacă înceta să mai fie atât de curioasă. Închise ochii. Nu trebuia să știe chiar totul. Dar în momentul în care trupurile li se atinseră din nou și se sărutară intens, gândul acesta îi dispăru. Voia să știe tot, să simtă tot ce era senzual, tot ce voia el să împartă cu ea.

Brațele ei erau în jurul lui, își trecu o mână prin părul lui, jucându-se cu el. Coada neagră era încă lungă, dar nu atât de neîngrijită acum, chiar moale la atingere. Dar fața lui bărbierită o fascina, așa că îi cuprinse unul dintre obraji și îi simți pielea proaspăt bărbierită. Zâmbi. Probabil nici ea nu s-ar bărbieri dacă rezultatul ar dura o singură zi.

Își puse mâna peste a ei, îi aduse vârfurile degetelor la gură și îi sărută cu buzele pulsul de la încheietură. O privea acum, acei ochi albaștri arzând de pasiune și... îngrijorare?

– Ai trecut prin multe astăzi, îi spuse el. Nu am vrut ca lucrurile să avanseze atât de repede, dar te doresc atât de mult. Nu vreau să mă opresc, dar o s-o fac, dacă vrei să așteptăm până o să te simți mai bine?

– Să te oprești? Nu, vreau asta, te vreau pe tine. Te rog nu te opri!

El gemu și o sărută pătimaș. Apoi simți cum devine femeie. El era înăuntrul ei, străin, dar plăcut. Închise ochii cu un suspin, apoi îi deschise și îl văzu zâmbind, apoi îl simți intrând în ea și mai mult. Divin. Erau mai multe de explorat, mai multe de simțit în timp ce el se mișca ritmic în ea încet, apoi mai repede, făcând-o să geamă întruna. Simți ceva apropiindu-se și făcând-o să deschidă larg ochii, ceva care prindea avânt, amăgitor până când fu năpădită de o răbufnire de plăcere pură, minunată.

Țipă și se prinse de umerii lui Morgan, fără să-i vină să creadă că așa ceva putea să existe și că lăsa în urmă tot felul de sentimente neașteptate, tandrețe, grijă, mulțumire și o nevoie de a-l îmbrățișa, pur și simplu de a-l îmbrățișa.

Capitolul 30

Violet rezistă dorinței de a-l îmbrățișa în continuare pe bărbatul care se afla deasupra ei, simțindu-se un pic rușinată pentru că se comportase atât de pasional cu el. Morgan simțise același lucru minunat pe care îl simțise ea, fusese destul de zgomotos în privința asta, dar acum stătea nemișcat.

Cu toate astea nu putea să nu-l atingă, mângâindu-l pe umăr și pe brațul musculos. Fața lui era între umărul și gâtul ei, cu respirația greoaie, cu brațele își ținea greutatea deasupra pieptului ei. Se întreba dacă vor dormi așa. Nu o deranja, dar patul era atât de îngust, era oare posibil să doarmă doi oameni pe el și să aibă parte măcar de puțin confort? Și o dată ce adormeau, brațele lui s-ar fi lăsat și ar fi fost strivită, și atunci ar fi nevoită să-l trezească și așa ar ajunge să facă dragoste din nou...

Se încruntă. Probabil nu ar trebui să facă asta din nou, oricât de plăcut, nu, oricât de minunat fusese.

Apropierea de Morgan, simțindu-se înconjurată de el o făcuse să se simtă atât de în siguranță, atât de confortabil, dar îi era foame, foarte foame.

El chicoti când îi auzi stomacul chiorăind.

– Acea tocăniță pe care am făcut-o pentru prânz ar trebui să fie caldă acum.

O sărută pe gât și apoi pe obraz înainte de a se ridica de pe ea și de a se îndrepta către șemineu. Dezbrăcat. Violet simți cum se îmbujorează.

Se ridică repede, înșfăcă valiza și se grăbi către verandă ca să se îmbrace, strigându-i:

– Pune ceva pe tine!

– Am dormit cu pantalonii pe mine doar de dragul tău, Violet. Nu așa dorm eu de obicei!

– Grija ta a fost și este apreciată!

Spera să fi înțeles. Doar pentru că fuseseră goi mai devreme, nu însemna că aveau să mănânce sau să doarmă așa toată noaptea.

Îmbrăcată, își prinse părul la spate, prea flămândă ca să și-l împletească, și se grăbi să intre în casă. Își pusese pantalonii pe el, chiar și cămașa, deși nu și-o încheiase. Nu asta o făcuse să roșească, se simțea incredibil de rușinată datorită lucrurilor pe care le făcuseră în acea cameră.

Îi puse un bol mare de tocăniță în față.

– De ce ți-ai prins părul?

– Ca să nu mă încurce.

– Nu este niciodată în calea mea. Îmi place mai mult desfăcut.

Începu să-i reamintească că se încălcește așa.

– Hai să ne certăm mai târziu, îi spuse el aruncându-i o jumătate de pâine cu un rânjet.

Se așeză în fața ei. Ar fi vrut să se uite în altă parte, dar nu putea. Era al naibii de frumos acum și poate cu câțiva ani mai mare decât ea. Crezuse că ursul se apropia de treizeci, dar dichisit cum era acum, nu mai era sigură.

– Câți ani ai? îl întrebă ea.

– 23, al doilea fiu din patru. Hunter e cu un an mai mare decât mine și e băiatul fermecător al familiei. Fratele nostru John are 21 de ani și e foarte vulcanic. Necioplitul, Cole, are doar 19 ani și nu se poate hotărî cu cine vrea să semene.

– Cum te-ai descrie?

– Mă știi. Tu ce-ai spune?

– Ești încă un urs, chiar dacă nu mai arăți ca unul, îi răspunse. Dar cred că, dacă ar trebui să te descriu într-un cuvânt, aș alege hotărât.

Morgan rânji.

– Bună alegere!

Nu trebuia să facă asta. Zâmbetul lui o paraliza, îl făcea să arate și mai frumos. Slavă Domnului că nu văzuse asta înainte! Dar cum avea să se descurce cu asta, când îi era atât de greu să-și ia ochii de la el?

Își fixă ochii pe tocăniță, decisă să nu-l mai privească.

– Cum a fost să trăiești cu trei frați?

– Amuzant, în mod obișnuit. Avem o vrajbă veche cu familia Warren, vecinii fermieri, ceea ce ne-a îmboldit să facem tot felul de năzdrăvănii, mai ales că aveau și ei trei băieți cam de aceeași vârstă cu noi.

– Ce fel de vrajbă? Din aceea care omoară?

El pufni.

– Nu, cel puțin nu în vremea noastră, deși cred că s-ar fi ajuns la asta dacă totul nu s-ar fi încheiat cu o pace propusă de doamna Warren, cu oferta de căsătorie a singurei sale fete, care era un bebeluș la acea vreme. Nunta care ar urma să mențină pacea trebuie să aibă loc vara asta. S-ar putea să fi avut deja loc, din câte știu eu, sau anulată, dacă Hunter s-a răzgândit. Cu siguranță nu a fost prea vesel că părinții l-au ales pe el doar pentru că e cel mai mare, fără să-i ceară părerea și cu o fată pe care nu a cunoscut-o. Fiica familiei Warren a fost crescută în est pentru nu știu ce motiv. Nu am aflat niciodată. Dar dacă nunta nu are loc, s-ar putea să se lase cu vărsare de sânge.

– Deci habar nu ai ce te așteaptă când o să ajungi acasă?

– O să știu. Mama îmi scrie aici și mă ține la curent cu tot ce se întâmplă acasă. Sunt câteva scrisori care mă așteaptă în oraș pe care nu am apucat să le ridic ultima dată.

Din cauza ei. Pentru că avusese o impresie greșită despre ea, pentru că se enervase din cauza ei și pentru că o răpise, în loc să-i bată la ușa hotelului și să o întrebe de ce-l căuta. Dar nu avea să deschidă acea discuție.

– Certurile sunt arhaice în lumea civilizată, nimeni nu le mai are, îi spuse ea afectată.

Râse când o auzi.

– Vrei să pariem? Poate nu se numesc certuri acolo de unde vii tu, dar cu siguranță vor exista întotdeauna vecini care nu se înțeleg, dușmănii care cresc, și tot felul de motive de răzbunare care pot afecta familii întregi. Emoțiile care pornesc dispute pot să apară oriunde, în orice țară. În lumea ta civilizată ar putea fi etichetate ca război.

Roși un pic.

– Cedez în fața raționamentului tău.

– Ce surpriză!

Se strâmbă și se ridică pentru a ieși afară. Nu avea să-i spună de ce. El o urmări afară, dar când se întoarse, îl văzu îndreptându-se către păsune pentru a verifica animalele. Acum că erau doi cai în plus, se presupunea că trebuia să se ofere să-l ajute. Până la urmă știa să înșeueze și să deșeueze un cal, doar că până acum nu avusese un motiv să-i spună asta.

Avea de gând să-l închidă pe Caesar în mină acum că hoții nu mai erau o amenințare? Probabil.

Amețită după masă, era foarte atentă la pașii pe care îi făcea către cabană, mai ales că acum era întuneric. Luna nu se zărea încă, dar reuși să vadă suficient cu ultimele raze ale soarelui. Voia o baie, una

adevărată, râvnea după ea, dar mintea ei refuză gândul unui duș rece cu apă de pârâu, iar gândul că urma să adoarmă cu părul ud era teribil, așa că baia trebuia să aștepte până dimineața.

Întoarsă în cabană, îl găsi pe Morgan strângând castroanele de la cină, cu spatele la ea. Și era destul de aproape de momentul în care mergeau de obicei la culcare.

– Noapte bună.

Se întoarse. Imediat o uimi din nou, versiunea lui nouă, versiunea asta frumoasă. Rămase în loc ca și cum ar fi fost vrăjită, fapt care îi permise lui să-și pună mâinile pe ea, cuprinzând-o de mijloc, înainte să fi avut timp să se dea din calea lui.

O îmbrățișă tandru și o sărută scurt.

– Vise plăcute, Violet Ghimpișor, îi zise zâmbind.

Dar nu-i dădu drumul și ea simți nevoia de a-l îmbrățișa înapoi. Se opuse, se întoarse pe jumătate, deși nu se simțea deloc obosită. Și renunță să mai zică nu. Se întoarse către el, îl luă de gât și îi șopti:

– Morgan...

Apoi îl conduse la patul ei.

Capitolul 31

Violet se trezi singură și dezbrăcată în pat. Simțea că pielea de pe față îi era un pic iritată. Își amintea cum se sărutaseră în timpul nopții. Dar în lumina rece a dimineții, își aminti tot ce făcuse în noaptea precedentă și se îngrozi.

Cel puțin îi agățase paravanul înapoi înainte de a pleca din pat. Să-i salveze onoarea? Nimic nu mai putea să facă asta. Se îmbrăcă repede cu hainele care erau așezate peste lăzile de la capătul patului ei, sperând că el nu era în cabană.

Era. Ieșind de după paravan îl văzu îmbrăcat, așezat la masă, savurându-și cafeaua. Făcu o pauză înainte să întrebe.

– Am dormit împreună toată noaptea? Apoi roși puternic.

Morgan ridică o sprânceană.

– Partea cu dormitul e tot ce-ți amintești?

– Să nu mai vorbim despre asta, îi spuse ea așezându-se la masă.

– Dacă spui tu.

– Spun. Și nici nu o să se mai întâmple.

– Parcă nu vorbeam despre asta.

– Pur și simplu, nu vreau să-ți cresc așteptările.

– Consideră-le joase! Știi, nu trebuie să fii mai mult decât politicoasă cu mine, am folosit corect cuvintele?

– Nu prea, dar am înțeles ce vrei să spui. Oricum, întotdeauna voi fi politicoasă, nu contează cu cine vorbesc.

– Întotdeauna? se miră el și rânji.

Doamne, Dumnezeule, avea de gând să tot facă aluzii despre ce făcuseră noaptea trecută? O salvase de două ori ieri, prima dată de la pericol, apoi de la teama ei oribilă și de la acele nenorocite amintiri. Iar cei doi hoți meritau să moară, omorâseră oameni fără remușcări. Morgan probabil salvase nenumărate vieți scăpând de acei oameni. Da, acum putea să analizeze rațional această aventură chinuitoare. Dar nu era sigură că putea să-i reziste lui Morgan.

– Cum te simți în dimineața asta? Erai destul de zguduită ieri.

– Sunt mai bine, îl asigură ea.

– Ar trebui să te odihnești azi sau cel puțin să oprești căutările pentru banii tatălui tău, sau să aștepți până se întoarce Texas. Nu doarme chiar toată ziua și ar putea să meargă cu tine.

– Voi fi în regulă, am pistolul.

– Acel pistol nu te-a ajutat prea mult ieri, îi aminti el.

– Am greșit pentru că nu l-am folosit, dar am învățat din greșelile mele. O să trag imediat în orice merge pe două picioare.

– Atunci, îți faci prânzul singură astăzi pentru că s-ar putea să întârzii. Sunt multe lucruri pe care vreau să le termin în mină înainte de a mă întoarce în Butte săptămâna viitoare pentru a mă întâlni cu frații tăi.

– Frații mei?

– L-am rugat pe Texas să meargă în oraș să le trimită banii pe care-i voiai. O să-i primească în câteva zile.

Își îndeplinise scopul? Familia avea să fie salvată. Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, dar avea prea multe lucruri în minte acum, modul în care o privea, observă că se bărbierise din nou în acea dimineață, amintindu-și că-și ascunsese fața în părul ei aseară după ce-l întinsese peste pernă și cât de tandru o ținuse în brațe toată noaptea.

Își mâncă micul dejun, dar după ce plecă el, rămase la masă, cuprinsă de regret. Nu conta cât de mult îi plăcea de el, își ruinase viața. Fusese nesăbuită și își dăruise virginitatea unui bărbat cu care nu avea niciodată să se căsătorească. Și poate era deja însărcinată! Își imagina cât de îngrozite aveau să fie Elizabeth și Sophie de ce făcuse. Dar după întâmplarea cu hoții, cine ar putea să o condamne pentru că dorise să se simtă în siguranță în brațele unui bărbat atrăgător, puternic și decent, precum Morgan Callahan.

Ajunsese și el să o placă. Și o dorise la fel de mult pe cât îl dorise ea. Nu avea cum să-i reziste, dacă aveau să mai stea împreună în acea cabană încă o săptămână. Era greșit să facă asta, pentru că nu putea să se mărite cu el niciodată.

Se uită în cabana ponosită, văzu hainele pline de sânge pe podea, arme aruncate de colo-colo. Asta nu era o viață pentru ea. Știa ce avea de făcut. Trebuia să se întoarcă acolo unde îi era locul, unde moartea nu o aștepta la fiecare colț. Și trebuia să facă asta acum. Nu mai putea aștepta încă o zi. Ceea ce făcuseră seara nu se putea repeta, riscul era prea mare, copii, o căsătorie forțată sau, mai rău, el nici nu s-ar fi oferit să o ia de nevastă. În orice caz, viața ei ar fi fost ruinată!

Și nu avea de gând să ajungă să fie gravidă. Refuza să renunțe la visurile ei din cauza fascinației ei păcătoase față de urs.

Simțea nevoia de a acționa de urgență, din cauza ușurinței cu care cedase și inițiase ceea ce se întâmplase noaptea trecută, nu avea voința necesară ca să-i reziste, nu la cum arăta acum. Și modul în care o alinta, „Ghimpișorul", felul lui de a-i spune asta o fascina. Lacrimile începură să-i curgă, amintindu-și de asta.

Primele trei ore trecură repede. Calul banditului era surprinzător de puternic și răspundea bine la comenzi, dar știa că nu trebuia să-l forțeze. Cu fiecare kilometru pe care îl pusese între ei simțea că luase decizia corectă, plecând fără să-și ia la revedere. Morgan nu era pregătit să o ducă în oraș și nu i-ar fi permis să meargă singură, astfel că nu i-a lăsat nici o altă opțiune.

Așa că strânsese câteva dintre lucrurile personale, un bidon de apă, o pătură, valiza și umbrela ei, prânzul pe care îl menționase, apoi înșeuase calul.

Urmând indicațiile banditului avea să fie în Butte după-amiaza târziu, unde urma să aibă parte de o baie adevărată și să doarmă într-un pat adevărat. Mulțumită divinității, această aventură ciudată se apropia de sfârșit. Îndeplinise tot ce-și propusese: găsise și revendicase mina tatălui și își asigurase viitorul ei și al fraților ei. Telegrama pe care Morgan o trimisese gemenilor putea să confirme parteneriatul lor. Îi va lăsa pe frații ei să facă restul, iar ea se va întoarce la Londra, în vreme ce Morgan se va alege cu ce însemna cel mai mult pentru el, argintul.

Urmărise râul spre nord o vreme, după care ajunsese la o secțiune îngustă a acestuia și reușise să treacă, oprindu-se suficient de mult pentru a-și umple bidonul, apoi continuă spre nord până găsi drumul, exact unde se aștepta să fie. Nici nu-și imaginase cât de pierdută ar fi fost dacă ar fi mers spre sud, cum ar fi făcut, dacă Curley, hoțul, nu i-ar fi spus unde se află Butte față de muntele lui Morgan.

Norii negri erau deasupra ei înainte de a-i fi văzut venind. Fusese cu Morgan în această sălbăticie mai bine de o săptămână fără să cadă un strop de ploaie. Nu ar îndrăzni să plouă astăzi, dintre toate zilele. Continuă încă zece minute, apoi ploaia se porni. La naiba! Dar nu avea de gând să lase o ploaie măruntă să o oprească, însă după o jumătate de oră, ploaia se transformă într-una torențială așa că se adăposti sub o stâncă. Furioasă din cauza acestei întârzieri, speră că ploaia avea să se oprească repede. Ar fi putut să ajungă în Butte înainte de căderea nopții.

Luă prânzul în timp ce aștepta să se oprească ploaia. Dar noaptea venise și încă ploua cu găleata. Se simțea mai puțin încrezătoare decât atunci când plecase din tabără. Nu se putea gândi decât la animalele sălbatice care cutreierau pe aici. Începu să-și dorească ca Morgan să fi fost cu ea. Își tot repeta că luase decizia corectă, dar era atât de obosită, de udă și de flămândă... stătea cu pistolul în mână, ascultând după pume, urși și șerpi, încercând să rămână trează. Calul o înghionti trezind-o în dimineața următoare. Era atât de bucuroasă să vadă soarele strălucind. O dureau mușchii, însă reuși să încalece și să continue călătoria. O oră mai târziu, se panică auzind în spate tropot de copite. Morgan o ajunsese? Oare avea să fie furios? Când privi în urmă văzu un grup de bărbați. Trimisese potera după ea? Nu, bineînțeles că nu. Nu ar fi avut cum să meargă înainte și să pregătească una, mai ales pe ploaia de ieri.

Speră că aveau să o depășească pentru că mergeau mai repede decât ea, dar se opriră lângă ea.

– Stați un pic, doamnă. Unde mergeți? V-ați rătăcit? Aveți nevoie de ajutor? o întrebă politicos unul dintre bărbați.

Erau îmbrăcați curat și decent. Cel care vorbise își scoase și pălăria în fața ei. Departe de Morgan, Violet avea să fie din nou decentă și bine-crescută.

– Mă îndrept spre Butte, care nu e departe de aici. Cu cine am onoarea să vorbesc?

– Facem o inspecție în zona de minerit și apoi ne îndreptăm spre Butte și noi. Dacă doriți, am fi bucuroși să vă însoțim, să ne asigurăm că ajungeți în siguranță.

Încuviință, bucuroasă că întâlnise niște oameni decenți, care voiau doar să o ajute. O înconjuraseră, unul în față, câte unul pe laterale și doi în spatele ei. Nu trecu mult și începu să strănute din cauza prafului stârnit de calul din față.

– Uite, poți să folosești asta pentru a ține praful la distanță.

Se uită într-o parte. Unul dintre bărbați îi oferi o bandană.

– Mulțumesc! spuse ea, întinzându-se după materialul vaporos.

– Oprește-te pentru un moment și permite-mi să ți-o leg eu. Ai mâinile ocupate cu hățurile și cu umbrela aceea drăguță.

Avea dreptate, așa că trase de hățuri, în timp ce el se apropie de ea. Dar simți ceva ciudat în momentul în care bandana îi acoperise nasul. O făcu să se simtă amețită și câteva momente mai târziu leșină.

Capitolul 32

– Poate ar trebui să aduci doctorul să ne asigurăm că este în regulă. Chiar e persoana pe care o căutăm? Nu arată deloc bine.

O voce de femeie făcuse observația aceasta. Nimeni nu răspunse, dar se auziseră pași îndepărtându-se. Violet se chinuia să-și deschidă ochii. Singura persoană care ar fi căutat-o era Morgan. El era cel care tocmai plecase din cameră? Sau poate oamenii legii observaseră dispariția ei neobișnuită din Butte. Femeia s-ar putea să fi vorbit cu șeriful sau cu ajutorul de șerif. Se afla într-un dormitor drăguț, într-un pat mare, cu capul sprijinit ușor pe o pernă. Femeia care stătea lângă ea părea să fi trecut de prima tinerețe și avea păr roșcat, strâns într-un coc, și ochii albaștri și purta o rochie de zi aproape la modă.

– Te-ai trezit, în sfârșit?

Violet abia se putea concentra, se simțea atât de amețită.

– Unde sunt?

– Ești în casa fratelui meu. Sunt Kayleigh Sullivan. Îl cunoști pe fratele meu, Shawn. Mi s-a spus că ai cinat cu el și cu nepoata mea la hotel.

Mătușa lui Katie? Violet se relaxă puțin și îi zâmbi femeii.

– Sunt Violet Mitchell.

– Da, știm, draga mea. Te simți mai bine?

– Ce s-a întâmplat cu mine?

– Călătoreai cu câțiva dintre oamenii fratelui meu când ai leșinat. Ai avut noroc că erau acolo și că te-au putut aduce în Butte în siguranță. Acum, ai vrea să-ți încălzesc mâncarea asta? Cred că am adus-o prea devreme.

Mâncare?

– Nu! E în regulă dacă este rece, și dacă e arsă, orice e în regulă. Serios.

Nu roși auzindu-se cât de disperată era, doar încercă să se ridice, dornică să găsească mâncarea de care îi vorbise înainte de a fi luată.

Dar gemu și se sprijini din nou de pernă. O durea spatele și fundul. Căzuse când leșinase sau abia acum simțea efectele dormitului pe jos, sub acea stâncă?

Nu-și amintea să fi căzut, doar un miros ciudat înainte să leșine. Dar dacă își rupsese ceva, avea să plângă. Să fi ajuns atât de aproape de oraș fără să fi fost rănită...

Femeia vorbi peste gemetele ei.

– Zic să stai rezemată un pic, bine?

– Da și mulțumesc! zise Violet în timp ce și cealaltă pernă fu așezată sub ea, ca să poată sta cât de cât ridicată și să-i poată pune tava în poală.

– Bineînțeles, draga mea. Cât timp ai stat fără să mănânci în sălbăticie?

Violet își duse bolul sub bărbie. Supă? Nu era bolnavă, îi era foame. Dar erau și chifle cu unt pe tavă și un bol mai mic cu căpșune.

– De ieri după-amiază, zise ea și începu să soarbă din supă.

– Nu am crezut că mina ta e atât de departe, asta am presupus când ai plecat din oraș cu tânărul Callahan, că ți-a arătat calea. Nu a vrut să te aducă înapoi în oraș?

Violet reuși să nu se încrunte, dar faptul că-i povestise de mină era neașteptat. Cum de știa această femeie despre mină și că fusese cu Morgan? Și de ce o aduseseră aici oamenii lui Shawn Sullivan, în loc să o ducă la doctorul Cantry? Doar dacă, așa cum remarcase și sora lui, organizaseră o căutare pentru ea. Pentru că oamenii legii nu făceau destule ca să o găsească? De ce nu? Domnul Sullivan o cunoștea până la urmă și știa că era prietenă cu fata lui.

Așa că nu știa dacă trebuia să fie îngrijorată sau nu având în vedere că părerea ei despre domnul Sullivan era diferită de cea a lui Morgan. Și nimic din ce-i spusese Morgan despre acest bărbat nu schimbase asta, din moment ce toate erau presupuneri, toate erau o parte din obsesia lui de a păstra secretul despre locul unde se afla mina. Chiar îi spusese de mai multe ori că domnul Sullivan îi tot oferise mulți bani pentru a-i cumpăra mina. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-l asigura că Sullivan intenționa să o ia legal.

– De ce mă căuta fratele tău? întrebă ea totuși.

– Shawn s-a dus la hotel să te invite la cină, însă i s-a spus că ai plecat în mod misterios. A presupus că l-ai găsit pe Callahan și l-ai convins să te ducă la mina tatălui tău, ceea ce Katie ne-a spus că intenționai să faci. Dar când nu te-ai mai întors în oraș, Shawn

s-a îngrijorat, având în vedere tot ce știa despre temperamentalul Callahan. Cred că a fost oribil să ai de-a face cu un astfel de om, bădăran și ursuz. Am auzit că nici măcar nu se spală!

Violet își înăbuși un râset. Dacă l-ar vedea pe Morgan acum! Dar, bineînțeles, nu se simțea confortabil să vorbească despre el sau despre minele lor cu niște străini, chiar dacă Kayleigh era mătușa lui Katie și se simțea în siguranță datorită acestui fapt.

– A cui este camera asta? întrebă ea.

– A lui Katie. Nu se va supăra dacă o folosești. Abia dacă mai trece pe aici în ultima vreme. Nu pot să o condamn. Orașului acestuia îi ia mult prea mult să-și depășească condițiile primitive.

– Katie s-a măritat?

– Da, iar Shawn a fost foarte dezamăgit că afacerile l-au ținut departe de nuntă, dar am primit o telegramă că totul a mers perfect. Nu mai mânca așa de repede, draga mea, sau o să te strici la burtă. Te asigur că o să-ți mai aduc o tavă dacă aceasta nu este suficientă.

Violet nu se opri din mâncat, doar încuviință din cap. Dar Kayleigh se uita la fusta ei și la patul de dedesubt. Violet o urmări cu privirea și observă cât de prăfuită era.

– Da, acest cearșaf va trebui curățat acum, zise Kayleigh. Am încercat să-l scot de acolo înainte să fii întinsă, dar se grăbeau atât de tare, că nimeni nu m-a ascultat. Am pus apă la încălzit ca să faci baie. Cred că ai sânge în păr. Doamne, cum s-a întâmplat? L-ai ucis? De aceea te-ai întors în oraș singură?

– Nu am ucis pe nimeni! răspunse ea indignată.

Ideea că l-ar fi rănit pe Morgan era ridicolă. I se puseseră prea multe întrebări deodată! Iar sângele din părul ei nu putea fi de la împușcăturile de acum două zile, pentru că Morgan îi periase părul și ar fi observat. Trebuie să se fi zgâriat undeva astă-noapte sau astăzi dacă într-adevăr căzuse. De ce nu-și putea aminti?

– Bineînțeles că nu, draga mea, o aprobă Kayleigh. Dacă nu ai haine curate în acea valiză jerpelită pot să-ți aduc câteva de-ale mele.

Valiza ei nu era ponosită, ci doar murdară, la fel ca ea. Dar haine curate nu mai avea.

– Mulțumesc, hainele mele trebuie spălate.

– O să trimit o servitoare, dar doctorul trebuie să ajungă curând, așa că mai bine amânăm baia până când te examinează. Ar trebui să stai în pat până atunci. Dacă ai suferit vreo rană, nu aș vrea să se înrăutățească.

– Sunteți foarte drăguță.

– De ce nu aș fi? Ești una dintre noi.

Ce însemna asta? Sau Kayleigh era snoabă și spusese asta doar pentru că amândouă erau doamne și erau atât de puține în Butte. Făcuse orașul de râs și pe Morgan de altfel, deși oamenii din Butte se descurcau și singuri cu asta. Când femeia plecă, ea își continuă masa. Dar nu era suficient.

Ușa rămăsese deschisă, așa că bărbatul cu geantă de medic nu fu nevoit să bată și doar intră.

– Nu sunteți doctorul Cantry, zise Violet.

– Nu, nu sunt, și nici nu suntem afiliați, deși ne înțelegem, răspunse el. Sunt doctorul Wilson. Proprietarii de mină m-au angajat ca să mă ocup de lucrătorii lor, în timp ce doctorul Cantry se ocupă de oamenii din oraș. Dar mă ocup și de pacienții lui când trebuie să plece și el îmi întoarce favoarea atunci când eu îmi vizitez fiul în Helena. Totul decurge bine.

– Deci acum nu este în oraș?

– Nu știu, știu doar că domnul Sullivan a trimis după mine. Acum stați liniștită, domnișoară! Nu vă voi cere să vă dezbrăcați.

Nici nu se gândise că o să facă asta, și după ce-i ascultă inima, atingând-o ușor pe porțiunile care o dureau de pe spate, îi curăță tăietura de pe frunte și îi oferi un diagnostic promițător. Julitura de pe fruntea ei era superficială și avea să se vindece repede. Durerea se datora statului în șa, iar leșinul fusese un rezultat al căldurii prea mari și al lipsei de mâncare și apă. Îi recomandă câteva zile de odihnă. Corpul ei era de acord, dar avea încă nevoie să trimită o telegramă fraților ei înainte să ia în considerare să se odihnească.

Cel puțin Morgan nu avea să o caute în această casă, decât dacă pleca ea. Poate ar fi putut să o roage pe Kayleigh să trimită telegrama în locul ei. Voia doar să se asigure că frații ei nu aveau să plece spre Montana pentru că ea avea de gând să ajungă în Philadelphia curând.

Într-o zi sau două intenționa să-și cumpere bilet de tren. Nu putea să stea pe capul familiei Sullivan mai mult de atât și se temea să se cazeze la vreunul dintre hotelurile la care Morgan o putea găsi. Nu mai voia să fie răpită în mijlocul nopții. Dar nu se putea opri, se gândea la el încontinuu. Spera să înțeleagă de ce plecase și să nu fie prea rănit că nu apucase să-i spună la revedere. Putea să-i lase un bilețel la hotelul lui. Știa că ignora astfel de lucruri, dar

dacă o căuta, s-ar fi uitat și acolo. Nu voia să se îngrijoreze pentru ea sau să o caute după ce avea să plece din acest teritoriu... La naiba, îi era dor de el. Trebuia să se oprească! Nu era bărbatul ei și nu voia să aibă de-a face cu modul lui de a trăi.

Capitolul 33

– Ești un dezastru, fetițo. Chiar erai singură în sălbăticie?

O altă femeie intră în cameră, cu un coș într-o mână și o rochie în cealaltă. Era o femeie de vârstă mijlocie, iar părul ei șaten era dat pe spate și prins într-un coc simplu. Era servitoarea? Doi băieți o urmară cărând găleți cu apă după un paravan aflat în colțul camerei, apoi ieșiră să mai aducă apă. Coșul pe care femeia îl așeză pe noptieră avea în el plăcinte cu carne. Să-i dea Dumnezeu sănătate, se gândi Violet, măcar cineva se gândise că supa nu avea să fie suficientă.

– Da, răspunse Violet. Prostesc știu, am intrat în panică după ce alaltăieri niște bandiți au încercat să fugă cu mine, apoi au murit la picioarele mele. Atunci a devenit imperativ să mă întorc în lumea civilizată.

Nu acesta era motivul, însă menționarea acestor bandiți îi readuse în minte teribila scenă, pentru a scăpa de imaginile oribile, făcuse ce făcuse ieri toată ziua în drum spre Butte, se gândise la Morgan și la momentul în care făcuseră dragoste, motivul real pentru care fugise. Regreta undeva în sufletul ei că nu-l va mai revedea niciodată. O protejase, o tratase frumos, era cel mai curajos om pe care îl cunoscuse. Era deștept, chiar amuzant și îi oferise o experiență romantică atât de frumoasă! Dar avea și o parte puternică, periculoasă, care îl făcea capabil să supraviețuiască și să înflorească în acest ținut sălbatic, o parte pe care ea nu o înțelegea și care nu o făcea să se simtă confortabil. Dar fusese foarte speriată dacă plecase în Butte fără să se gândească la propria siguranță. Fusese o prostie să facă asta pe ascuns.

– Eu sunt doamna Hall, Abigail Hall, menajera, deși cineva mi-a spus recent Abby și îmi cam place, așa că e în regulă dacă și dumneavoastră îmi spuneți la fel, domnișoară Violet. Aveți nevoie de ajutor ca să ajungeți la cadă?

Violet zâmbi.

– Nu știu sigur, dar dacă este apă acolo, cu siguranță ajung eu cumva. Trebuie să trimit o telegramă astăzi. Voiam s-o rog pe sora domnului Sullivan să mă ajute cu asta.

– Nu vă preocupați cu asta. Ea e cam uitucă. O să aduc eu niște hârtie și o trimit eu pentru dumneavoastră. Doctorul mi-a zis că aveți nevoie de odihnă.

– Mulțumesc.

– Domnul Sullivan se așteaptă ca dumneavoastră să luați cina împreună cu el și cu doamna Kayleigh. Dar pot să amân asta cu o zi dacă nu vă simțiți în stare. El s-ar putea să fie tare grăbit să vă vorbească, dar cred că recomandarea medicului ar trebui luată în seamă.

– De ce se grăbește să vorbească cu mine?

– Bărbatul acesta e mereu grăbit, dar în cazul dumitale, cred că vrea să-ți facă o ofertă pentru mină, acum că ai găsit-o. Poate să nu aibă nimic în ea, dacă e aproape de a lui Callahan.

Violet se încruntă, deranjată de gândul că atât Kayleigh, cât și Abigail știau că fusese cu Morgan și că găsise mina tatălui ei, deși nu povestise nimănui despre asta, nici lui Sullivan, nici oamenilor acestuia, din câte își amintea. Începea să i se pară ciudat, însă nici ea nu le risipise presupunerile, evitase doar să le confirme și ar fi preferat să nu fie nevoită să mintă, dacă nu era absolut necesar.

– Nu pot vinde nici o mină, răspunse ea simplu.

– Atunci asta este. Poate pentru prima dată va accepta și el un „nu" drept răspuns.

Asta nu era de bun augur. Prostii! Lăsa vorbele lui Morgan despre Sullivan să o influențeze. Dar Morgan nu era un mincinos. Obsesia lui cu mina îl făcuse să-și imagineze ce eforturi ar fi în stare să depună Sullivan pentru a o obține. Îi spusese că Sullivan îi lăsase o mulțime de bilete la hotel și că nu le citise. Presupunea că nu era nimic în a persista în acest fel, atât timp cât această activitate nu se transforma în constrângere. Dar nu avea de gând să stea în acest oraș suficient de mult, încât să fie cicălită să vândă o mină pe care nu era sigură că avea dreptul să o vândă. Și chiar dacă avea dreptul, nu-i putea face asta lui Morgan.

Petrecu aproape o oră în cada de porțelan și nu o deranjă că apa se răcise, nu când tânjise după o baie adevărată de mai bine de o săptămână. Abigail îi aduse mâncarea, ceea ce însemna că cina cu gazdele ei fusese amânată, dar servitoarea o avertiză pe Violet că, dacă va fi nevoie, mâine-seară avea să fie dusă pe sus până în sufragerie. Nerăbdarea lui Sullivan vorbea din nou.

Bineînțeles, asta nu avea să fie necesar. Se simțea mult mai bine acum, devenea din nou ea însăși. Dar se bucurase de întârziere. O dată ce refuza oferta lui Sullivan pentru mină, oricât de generoasă ar fi fost, trebuia să plece din casa lui imediat. Nu se gândea că o va da afară, dar s-ar simți inconfortabil să rămână. Păcat că nu o invitase la micul dejun. După aceea ar fi putut să plece direct la gară.

Își petrecu și ziua următoare în pat, odihnindu-se cât de mult putea înainte de călătoria spre casă. Cu toate hainele scoase din valiză pentru spălat, își găsise agrafele de păr, iar acum avea coafura potrivită. Hainele îi fuseseră returnate curate și călcate, așa că se simțea foarte prezentabilă pentru cină. Abigail o conduse spre sufragerie.

Interiorul casei lui Sullivan era la fel de frumos decorat precum fațada din cărămidă a acesteia, care o impresionase atât de mult când trecuse să vadă unde locuiește. Merse prin coridoare bine iluminate, acoperite frumos cu covoare, prin camere cu mobilă elegantă, materiale alese cu gust și văzu veselă, vaze și oglinzi sclipitoare din argint. Nu era prima care ajunsese la masă.

Kayleigh îi zâmbi și o salută.

– Vă simțiți mai bine, domnișoară Mitchell?

– Încă un pic amorțită, răspunse Violet. Dar da, mai bine și, din nou, cumva, civilizată.

– Tabăra lui Callahan este primitivă, nu-i așa?

Nu-i confirmă că fusese acolo.

– Tot ce e în afara orașului este așa.

Privi în jur în timp ce se apropie de scaunul de lângă cel al lui Kayleigh. Se uita la mobilier și la obiectele care nu aveau cum să fi fost cumpărate din acest oraș: porțelan fin, tacâmuri din argint, un candelabru de cristal, o masă lungă cu picioare ornate. O făcu să se gândească la visul lui Morgan de a aduce lucruri fine oamenilor din teritoriu. Spera ca el să-și atingă scopul și își dorea să nu se mai gândească la el.

– Luați loc, domnișoară Mitchell, spuse Shawn în timp ce intră în cameră.

Se întoarse și îl văzu pe bărbatul pe care îl întâlnise când luase cina cu fiica lui, Katie, și cu logodnicul ei. Shawn Sullivan avea părul șaten grizonant, iar Katie moștenise ochii lui. Purta un costum gri bine croit, zâmbea și părea la fel de afabil ca-n seara în care îl cunoscuse. Bărbatul acesta nu avea cum să fie atât de abject pe cât îl descrisese Morgan. Înaintă și îi trase un scaun, nu cel către care

se îndrepta ea, ci unul plasat undeva la mijlocul distanței dintre el și sora lui, care se așează ultima la masă.

– Ați fost mai mult decât amabil oferindu-mi ospitalitatea dumneavoastră, domnule Sullivan.

– Bineînțeles, bineînțeles, cum să nu? Mă bucur că oamenii mei te-au întâlnit și au putut să te ajute. Ne-am îngrijorat după ce ai plecat din oraș cu Morgan Callahan, după ce a fost văzut în oraș. Știu de la fata mea, Katie, că sperai ca el să te conducă la mina tatălui tău, am fost surprins că a fost de acord. Nu cred că a fost plăcut să negociezi cu cineva atât de încăpățânat și de necizelat. Dar acum cred că sunteți în termeni buni, nu?

O întrebare directă pentru a le confirma presupunerile. Nu avea rost să mai nege sau să încerce să evadeze de această dată, când îi spusese lui Katie acest lucru. Și nu avea vreo altă scuză pregătită care să explice unde fusese atâta vreme.

– Cumva, răspunse ea. Cel puțin acum nu mă mai acuză că lucrez pentru dumneavoastră.

Shawn râse.

– Așa a făcut?

Nu era nimic amuzant în frustrarea lui Morgan despre neînțelegerea asta, dar nu avea de gând să fie nepoliticoasă.

– Pentru câteva zile, dar am rezolvat asta.

– Oamenii mei nu l-au întâlnit pe drumul către oraș. Chiar te-a lăsat să vii singură înapoi?

Punea prea multe întrebări despre Morgan.

– Cine va întârzia mult? întrebă ea cu un zâmbet, încercând să nu fie nepoliticoasă pentru că omisese să-i răspundă.

Încuviință din cap către unul dintre servitori care stătea tăcut lângă ușa. Câteva momente mai târziu, veni și primul fel. Spera ca mâncarea să-i distragă atenția de la Morgan, pentru că interesul lui o făcea să se simtă foarte inconfortabil. Nu voia să dezvăluie nici o informație care l-ar fi putut răni pe Morgan sau interesele familiei ei. Dacă Sullivan avea să întrebe unde se află mina lui Morgan, avea să se ridice și să plece.

Încercă să-i distragă atenția și mai mult cu alte întrebări.

– Katie va locui la Chicago cu soțul ei? M-am gândit să-i fac o scurtă vizită înainte să mă întorc în Anglia.

– Soțul ei are casa lui în Chicago, da, îi răspunse el, dar o fixă cu privirea. Ar trebui să-l informez pe șerif că domnul Callahan te-a lăsat în sălbăticie să mori? Asta nu vrei să ne spui?

Icni.

– Nu a făcut așa ceva! Pur și simplu, nu era pregătit să vină în oraș, dar eu eram, așa că am plecat ca să mă întorc în Philadelphia. Frații mei se vor ocupa de mină de acum înainte.

– Dar nu sunt aici, nu?

– Nu, sunt încă în est.

– Te-ai întors atâta drum doar ca să-i duci la mine? spuse el neîncrezător. Aș putea să-l pun pe unul dintre oamenii mei să facă asta pentru tine.

Să se întoarcă în Montana nu era un gând plăcut, dar știuse când se furișase de lângă Morgan că s-ar putea să se întâmple asta. Să-i aștepte pe frații ei să vină în Butte era o opțiune și mai puțin atrăgătoare. De fapt, le putea da instrucțiuni, să le deseneze o hartă sumară. Acum știa zona muntoasă. Chiar dacă nu și pe care defileu să urce, dar erau doar câteva, așa că puteau găsi locul corect doar în câteva ore. O cuprinse un val de ușurare, putea să prindă trenul de dimineață!

– Nu știi unde este, așa că mă întreb cum ai putea să mă ajuți? îi reaminti ea lui Shawn când îi auzi propunerea.

– Pentru că îmi vei arăta tu înainte să pleci din oraș, așa nu va trebui să te întorci ca să faci pe călăuza pentru frații tăi. Ai trecut prin multe, așa că sunt sigur că nu mai vrei să vezi Butte prea curând.

Insistența omului devenea enervantă. Dar nu avea de gând să admită că știa unde era mina, în plus, avea și o alternativă pentru problema pe care el o prezisese, fără a recunoaște că era vreo problemă.

– Foarte drăguț din partea ta, dar Morgan poate...

– Morgan are obiceiul de a se asigura că nu este văzut când vine în oraș și nici mesajele nu și le ridică. Rudele tale vor ajunge să fie blocate în acest oraș așteptând pe cineva care nu o să vină, o întrerupse el.

Era și mai enervată de faptul că ceea ce spunea el putea fi adevărat. Morgan s-ar putea să nu accepte biletele pe care frații săi aveau să i le lase. S-ar putea să fie prea furios pe ea pentru a negocia cu Daniel și Evan, deși, cu siguranță, și-ar fi dorit ca frații ei să lucreze în mine suficient de mult pentru a-i plăti împrumutul de 3 000 de dolari. Pur și simplu, nu avea de unde să știe cum avea să reacționeze, dar știa că nu ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi condus pe Shawn Sullivan la mina lui. De asta era sigură.

Își dorea că Sullivan să nu pară atât de sincer, ceea ce îi făcea sarcina de a-i refuza oferta și mai grea. Dar efectiv nu avea nevoie

de ajutorul lui și nici nu credea că el îi vrea binele. Nu avea de gând să-i spună asta.

– Vreau să plec acasă și să uit de acest chin oribil, reiteră ea.

– Sigur, și poți să faci asta de îndată ce-mi arăți unde este noua mea mină. Îți voi plăti 100 000 de dolari pentru ea. Nu vei pleca acasă cu mâna goală și nici nu va mai trebui să vii vreodată în vest.

Rămase uimită auzind oferta. O persoană normală ar fi acceptat-o imediat, însă Violet suspectă că Sullivan îi făcuse această propunere, cu o sumă atât de mare, tocmai pentru că mina valora mult mai mult de atât. Sau se gândea că va mai obține încă o mină pe gratis, pe a lui Morgan. Mina mea? Era atât de sigur că nu avea să-l refuze? Sau poate nici nu ar conta odată ce știa locul unde se afla mina? Trebuia să tragă de timp.

– Sunteți foarte generos, însă nu este o decizie pe care pot să o iau fără să discut cu frații mei. Vă asigur că o să vorbesc cu ei despre asta de îndată ce o să ajung acasă. Cel mai probabil vor accepta oferta dumneavoastră. Ei sunt domni, nu mineri. Dar nu pot să iau această decizie de una singură.

– Atunci le poți trimite o telegramă mâine-dimineață.

O hărțuia. Acest bărbat chiar nu accepta nu drept răspuns.

– Nu, îi răspunse sincer. Este un lucru mult prea important pentru a fi discutat prin telegrame. Decizia va fi luată când ajung acasă, domnule!

– Atunci vom pleca mâine la prima oră. Poți să-mi arăți mina mâine, pentru ca atunci când tu și frații tăi îmi veți accepta oferta nici unul dintre voi să nu mai trebuiască să se întoarcă aici. Sunt mărinimos, domnișoară Mitchell. Ține minte asta!

Se ridică și ieși înainte ca ea să-i răspundă la avertizare. Nu îl refuzase deja? Nu o auzise cumva? În orice caz, singurul lucru pe care avea să-l facă dimineață era să prindă trenul.

Capitolul 34

Ce cină oribilă se dovedise, se gândi Violet când rămase în sufragerie cu sora lui Sullivan, care nici măcar nu încerca să-și ascundă nemulțumirea față de răspunsul pe care i-l dăduse fratelui ei. Deși se simțea inconfortabil, termină cina de parcă nimic neplăcut nu se întâmplase. Amintirea unei zile și jumătate petrecute fără mâncare o făcuse să mănânce. Cel puțin Kayleigh era tăcută. Violet așteptă ca servitorii să strângă vasele pentru a vorbi.

– Nu are nici un motiv ca să mă preseze în felul acesta.

– Doar că a așteptat suficient de mult.

Pentru ceva la care nu avea nici un drept? De ce fusese povara asta lăsată la ușa ei? Nu voia să se certe cu Kayleigh, așa că se mulțumi să-i sublinieze:

– O să aibă răspunsul nostru într-o săptămână.

– Există un singur răspuns pentru atâta generozitate sau chiar nu ai bunul-simț să-ți dai seama că fratele meu ți-a oferit prea mult?

Oare așa să fie? Femeia nu avea de unde să știe ce era prea mult și ce prea puțin. Morgan îi spusese că argintul din mina lui și a tatălui ei era o comoară. Văzuse asta cu propriii ochi, pe pereți, pe podea și în tavanele ambelor mine. Dar nimic din acestea nu conta, întrucât mina nu era a ei și nu credea că avea cum să vândă partea ei din acest parteneriat neoficial. Nu că ar fi făcut asta. Nu voia să le explice nimic acestor oameni.

Se forță să fie politicoasă, îi mulțumi lui Kayleigh pentru cină și se întoarse în camera ei. Să plece în noaptea asta? Era clar că nu mai era bine-venită în casă. Dar să meargă la hotel la ora asta, nu, o noapte aici nu avea să-i facă rău și poate nici nu avea să-i vadă pe cei din familia Sullivan dacă pleca dimineața devreme.

În mijlocul nopții ceva o împunse pe o parte, trezind-o. Prima dată se gândi că Morgan o găsise și că avea să o răpească iar. Dar când aprinse lampa, încet, văzu pușca și cine o ținea.

– Abigail?

– Șșșt, șopti femeia. Nu vorbi încă. Urmează-mă!

Violet îngheță pe loc de uimire. Femeia îi păruse simpatică în aceste două zile, dar nu știa că ea și Abigail stăteau în ceea ce s-ar fi numit o gospodărie ostilă. Pușca era îndreptată în altă direcție. Privi către fereastra deschisă.

– Nu ai nevoie de asta. Sunt de partea ta. O să vezi de ce în câteva minute.

Violet nu o crezu. Nu ar fi fost nevoie de o pușcă dacă Abigail spunea adevărul. Încercă să tragă de timp.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Șșșt, șuieră mai puternic, îndreptând pușca către ea. Vino așa cum ești!

Se ridică din pat precaută, întrebându-se dacă avea cum să-i smulgă pușca fără a fi împușcată. Ajungând la ușă, Abigail îi spusese să o deschidă și apoi o împinse înainte, departe de scările care duceau la primul etaj. Împinsă de la spate, Violet ajunsese la un alt colț și la o nouă scară, care era îngustă și în spirală și care ducea la al treilea etaj sau în pod.

S-ar fi împotrivit acolo dacă Abigail nu ar fi împins-o din spate cu pușca țintuită pe șira spinării, forțând-o să urce scările. Se gândise că Abigail era o femeie drăguță. Ce judecător nechibzuit de caractere era! Probabil Sullivan îi ordonase asta. Dar de ce să fi trimis o femeie ca să rezolve o treabă urâtă ca asta?

Când ajunseră la ușă, în capătul scărilor, Abigail îi șopti:

– Deschide-o!

Era o lampă acolo, cu lumină difuză, iluminând un tavan oblic.

Tot felul de cutii și mobilă erau stocate aici, înghesuite una în alta, lăsând un spațiu mic pentru un pat îngust. Persoana care stătea aici se ridică o dată ce ele intrară.

Violet nu putea să mai facă nici un pas, oripilată, surescitată, teribil de confuză.

– Ești chiar tu?

– Vino mai aproape, Vi!

Oh, Doamne, era Charles, vocea și fața lui. Începu să plângă de bucurie.

– Tati!

Alergă către pat să-și îmbrățișeze tatăl, se agăță de el puternic, de teamă să nu dispară iar. Nu era mort! Nu era mort! Doamne, dă să nu fie un vis!

– Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea!

– Nu încă. Nu vreau să mă trezesc. Doar ține-mă așa cum o făceai.

Îi șterse lacrimile de pe obraji. Îi simțise atingerea. Nu visa.

– Cum e posibil? Te-au îngropat!

– Cine sau ce au îngropat – nu am fost eu.

Se dădu în spate pentru a-i privi fața, fața frumoasă, un pic mai în vârstă, dar încă fața tatălui ei drag.

– Ești viu. Asta este... O, nici nu-ți imaginezi!

– Mă bucur să te văd, scumpa mea. Dar ce cauți aici? Nu ar trebui să te amesteci în aceste treburi murdare.

– Daniel mi-a scris la Londra, rugându-mă să mă întorc acasă să vă ajut cu o situație urgentă. Am fost șocată să-i găsesc pe frații mei în condiții îngrijorătoare și în pericol de a pierde casa.

– De ce? Le-am lăsat suficienți bani.

– Nu, i-au cheltuit încercând să mențină aparențele așa cum le-ai spus, așa că am venit să te caut.

Suspină.

– Ar fi trebuit să fie suficient și ar fi fost, dacă nu aveam acel accident. Unde sunt frații tăi acum?

– În Philadelphia.

– Am trei copii, doi sunt ditamai bărbații și vine fiica mea în acest teritoriu sălbatic, singură, să mă caute?

Părea foarte supărat pe băieți așa că se grăbi să-i explice:

– Încercau să mențină totul acasă sub control și să se descurce și cu bancherul care venise deja ca să pună sechestru pe casă. Evan e atât de disperat că a început să curteze o moștenitoare pe care eu sper că nu va trebui să o ia de nevastă acum, pentru că nu părea că i-ar fi plăcut de ea.

Charles își scuturâ capul cu tristețe.

– Este doar vina mea, am fost nesăbuit cu moștenirea. Eu sunt cel care nu a făcut tot ce trebuia pentru copiii lui. Îmi pare foarte rău, scumpo!

– Nu mai contează, îl asigură ea. Nici nu-mi mai pasă dacă-mi mai fac vreodată debutul în Londra. Mă bucur atât de mult că ești viu!

– De cât timp ești în Montana?

– De câteva săptămâni, spuse ea evaziv. Când mi s-a dat acea veste oribilă despre tine, am încercat să-ți găsesc mina să văd dacă puteam să salvez casa și l-am întâlnit pe Morgan...

– Ce părere ai despre el? o întrerupse el.

– Oh, nu mă face să încep!

Tatăl ei râse, îmbrățișând-o strâns.

– E nevoie de timp ca să te obișnuiești cu el.

– Dar te place, asta e clar. Ne-a împrumutat banii ca să plătim de tot împrumutul, așa că nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru asta. Acum ce cauți în pod?

– L-au cărat inconștient, spuse Abigail din spatele ei.

Menajera! Uitase că Abigail era în cameră.

– De ce nu mi-ai spus că tatăl meu este în viață?

– Și să fi primit această reacție zgomotoasă din partea ta de față cu Kayleigh și domnul Sullivan, care te-ar fi auzit? Nu trebuie să afle că tatăl tău este viu, altfel nu avem nici o șansă să-l scoatem de aici în siguranță. Îmi pare rău că te-am speriat cu pușca, dar era necesar ca să vii în liniște.

– Să nu o judeci pe Abby, spuse Charles. Era nervoasă că trebuia să te aducă aici fără a fi văzută.

– Cu privire la întrebarea ta, continuă Abigail. Au făcut mișelia asta de îndată ce doctorul Cantry a plecat din oraș și doctorul minerilor i-a luat locul, așa cum face de obicei. Câțiva dintre oamenii lui Sullivan l-au scos pe furiș pe Charles din casa doctorului și l-au adus aici noaptea. L-am îngropat a doua zi, teoretic, și l-au informat pe doctorul Cantry despre asta când s-a întors în oraș. De atunci tatăl tău este prizonier.

Violet își scutură capul, o amețeau ultimele informații.

– Wilson părea să fie un doctor adevărat.

– Este, spuse Abigail disprețuitor, dar e la cheremul proprietarilor de mină și face orice îi spun aceștia și nici nu pune întrebări.

– Dar de ce e tata prizonier?

– Întrebarea mai bună este de ce ai venit tu în casa lui Sullivan? întrebă Charles.

Violet ezită pentru un moment, gândindu-se la o explicație care să fie adevărată, dar fără să facă scandal.

– Odată ce Morgan a fost de acord să-ți plătească împrumutul trebuia să mă întorc la civilizație, dar el voia să aștepte până săptămâna următoare să mă aducă înapoi. Am cam fugit fără să-i zic nimic. N-o spune! Știu că nu a fost o decizie înțeleaptă. Eram aproape de Butte când m-am întâlnit cu oamenii lui Sullivan, am leșinat și m-au adus aici.

– Nu, draga mea, zise Abigail. I-am auzit pe bărbați vorbind cu domnul Sullivan. Știau că se întâlniseră cu Violet Mitchell când

ți-au auzit accentul britanic. Au pus laudanum peste bandana pe care ți-au dat-o pentru a te adormi și a te aduce aici.

Violet începu să tremure văzând furia de pe chipul tatălui ei.

– De aia bandana mirosea ciudat. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat până să mă trezesc în această casă!

– Mizerabil! spuse Charles, scuturându-și capul. Eu sunt în acest pod de aproape șase săptămâni. Sunt chiar bucuros că am fost lăsat inconștient în majoritatea timpului. M-am trezit abia acum câteva zile. Îi oferi lui Abigail un zâmbet generos înainte de a continua: Această femeie este îngerul meu păzitor. Este singura persoană din casă cu o busolă morală puternică și infailibilă.

Abigail roși.

– Am refuzat să fiu partenera lui Sullivan în astfel de răutăți, deși Kayleigh m-a amenințat că mă va băga la pușcărie pentru furt, dacă voi spune cuiva că-l ascundem pe Charles aici. Este de neconceput ce i-au făcut acestui bărbat onorabil!

– Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de el, îi spuse Violet cu sinceritate, apoi îl privi atent pe tatăl ei.

– Nu mi-ai spus de ce ești prizonier aici!

– Abigail l-a auzit pe Sullivan dând ordine oamenilor săi. Așteaptă să-mi revin ca să-i spun unde este mina. Charles părea feroce dintr-odată. Dar nu am de gând să-i spun nimic, indiferent ce se va întâmpla. Nu-mi vând partenerul, iar banii făcuți la mină sunt pentru copiii mei!

Violet era îngrozită, imaginându-și ce i-ar fi făcut Sullivan și oamenii săi pentru a obține această informație și o privi disperată pe menajeră.

– De ce face atâtea lucruri teribile Sullivan pentru a lua mina tatei și a lui Morgan, când are și el una? Mina lui din Butte nu mai are argint?

– Nu încă, dar nu mai durează mult. Este avar și vrea bani și putere, nici unul dintre aceste lucruri nu va fi vreodată suficient și nu vrea ca altcineva să-i poată contesta poziția de rege al argintului. A fost furios când a aflat că Callahan începea să-i ia acest titlu. Cum este puternic și bogat, nimeni nu-i spusese nu, cu excepția lui Morgan Callahan. Asta l-a făcut pe Sullivan nervos și mai hotărât ca niciodată. E unul dintre acei oameni cărora nu le pasă ce trebuie să facă pentru a ajunge unde-și doresc.

Violet îi spusese lui Sullivan nu, iar asta o neliniștea acum.

– Nu poți să-l aduci pe șerif aici?

Abigail oftă.

– Nu e chiar așa simplu. Șeriful Gibson e un om bun, dar nu m-ar crede niciodată pe mine, un nimeni, o menajeră, dacă i-aș spune că angajatorul meu, unul dintre cei mai bogați și puternici proprietari de mină din acest teritoriu îl ține prizonier pe tatăl tău în pod. E o acuzație incredibilă. Șeriful nu l-ar insulta niciodată pe domnul Sullivan prin a-i cere să-i percheziționeze casa fără un motiv bun. Și cine știe ce mi-ar face domnul Sullivan dacă ar afla că eu am fost la șerif? Mă tem că mai degrabă l-ar ucide pe Charles decât să-l lase ca dovadă care-l poate incrimina.

– Dar un mormânt gol? Asta ar fi dovadă, nu?

– Dar nu e gol. De fapt este un cadavru acolo, unul dintre minerii care muriseră și nu fusese îngropat. Dar Charles nu trebuia să fi fost atâta vreme aici, domnul Sullivan intenționa să negocieze cu el când își revenea ca să nu mai aibă de-a face cu Callahan. Să-l schimbe pe el cu mina lui Callahan era planul de rezervă, dar băiatul nu și-a ridicat niciodată mesajele pe care Sullivan i le-a lăsat la hotel.

– Bilete de răscumpărare? Iată dovada noastră!

Abigail scuturâ capul în semn de negare.

– Am văzut unul dintre ele înainte de a fi livrat. Nu menționa nimic de răscumpărare. Este prea deștept pentru a se lăsa implicat în asta. Spunea că cererile lui vor fi făcute personal, fără martori.

– Dar nu o să meargă. Nu cred că există ceva care să-l facă pe Morgan să renunțe la mina lui.

– Nu crezi că poate-l judeci greșit? întrebă Charles îngrijorat. Cu mine a fost întotdeauna bun, Violet, și nici nu trebuia să mă ajute. Și mi-a și dat tot argintul, deși nu trebuia să facă asta.

– Dar mina drept răscumpărare? E obsedat de afurisita de mină.

– Chiar dacă nu i-ar fi dat-o lui Sullivan, m-ar fi salvat dacă ar fi știut de asta. Nu mă îndoiesc!

Roși pentru că nici ea nu se îndoia de asta. Morgan o salvase, nu-i așa? Își riscase viața pentru asta. Și avusese dreptate în legătură cu Shawn Sullivan. Bărbatul avea să recurgă la toate mijloacele posibile pentru a obține ce-și dorea, inclusiv la răpire și crimă. Se temea doar de ce avea să se întâmple cu tatăl ei, dacă Morgan nu avea să accepte cererile lui Sullivan.

Începu să se simtă prinsă în capcană.

– Ar trebui să plecăm acum cât toți dorm.

– Nu putem, spuse Abigail. Atât timp cât Sullivan e în casă, gărzile lui se află de jur împrejur. Nici nu putem să ne strecurăm pe fereastră

fără să ne vadă cineva, nu că ar fi tatăl tău în stare de așa ceva. E încă foarte slăbit.

– Nu pot să plec fără tine, insistă Violet.

– Nu asculți cu atenție, draga mea. Ești la fel de prizonieră în casa asta, doar că nu ți-au spus asta clar, pentru că nu ai încercat să fugi.

– Abby nu e melodramatică, Violet, clarifică și Charles. Sullivan și oamenii lui au venit în pod alaltăieri. Credeau că sunt inconștient și se certau despre cum să scape de mine. Și-au pierdut răbdarea așteptând să mă trezesc. Și eu sunt surprins că nu m-am dat de gol, cu ei stând deasupra mea vorbind despre cum aveau să mă omoare în doar câteva săptămâni.

– O să se întâmple mai repede, acum că te au pe tine, copilă, îi avertizează Abigail. Se vor folosi de el împotriva ta, dacă nu o să cooperezi cu ei și nu-i duci la mine. Dar nici când vor avea ce-și doresc, n-o să vă poată da drumul. Așa că astea trebuie rezolvate cât mai repede.

– Cum?

Violet era îngrozită atât pentru tatăl ei, cât și pentru ea.

– Plănuiește să te lase cu oamenii lui dimineață. Este sigur că-l poți duce la mina lui Callahan pentru că ai mai fost acolo. Poți?

– Da, pot. Dar când Morgan m-a dus acolo a mers pe un drum ocolitor care a durat cu o zi în plus, mai mult, m-a și legat la ochi pentru ultimele șase ore din călătoria noastră, ca să nu pot aduce pe nimeni acolo.

Charles rânji.

– Asta e perfect, poți spune cu sinceritate că ți-au trebuit două zile ca să ajungi, deși e la o jumătate de zi de aici. Încearcă să rămâi pe partea de est cât mai mult ca șeriful să te găsească ușor.

Îi privi pe amândoi.

– Voi doi ați planificat deja asta?

Abigail încuviință.

– Și ca să meargă totul, trebuie să te duci cu Sullivan de bunăvoie. Dacă va fi nevoit să te amenințe și să-ți spună că tatăl tău este viu, să te amenințe că o să-l ucidă, o să lase mult mai mulți oameni în urmă pentru a păzi casa și nu o să-l mai pot ajuta pe Charles să scape.

– Nu sunt servitori aici care ar putea să te oprească? o întrebă Violet.

– Nu vor face asta, dar Kayleigh ar putea să încerce. Cu toate acestea, ea pleacă din casă în fiecare zi pentru un motiv sau altul, de obicei înainte de prânz. Vom pleca de îndată ce ea pleacă și vom merge direct la șerif. Și o să număr cu câți oameni va pleca Sullivan

ca să mă asigur că șeriful va avea mai mulți. Așa că cooperează pe cât poți. Ai putea să faci asta cu dispreț, dacă crezi că ajută. Am ascultat în seara asta conversația de la cină și refuzul tău de a-l duce la mină. Pur și simplu pleacă cât mai departe de oraș până să recunoști că nu știi unde sunt minele. Avem nevoie de cel puțin o jumătate de zi pentru a ajunge la șerif, iar el s-ar putea să aibă nevoie de câteva ore pentru a aduna potera.

Violet încuviință, încercând să nu arate cât de îngrijorată și speriată era. Își dorea ca Morgan să fi fost cu ea să o ajute cu toate astea. Tatăl ei îi simți neliniștea.

– Îmi pare rău că te fac să treci prin această situație periculoasă. Dar sunt atât de mândru de femeia curajoasă și capabilă care ai devenit. Am încredere că îți vei menține capul limpede și că-l vei conduce pe Sullivan și pe oamenii lui departe până când șeriful îi va putea prinde.

Zâmbi ușor, însă pentru a-l liniști pe tatăl ei, glumi.

– Se pare că iar voi dormi afară mâine-noapte.

– Trebuie doar să tragi de timp pentru noi mâine, suficient ca șeriful să te ajungă din urmă. Poți să faci asta?

– Bineînțeles, spuse Violet. Oricum ce altă opțiune aș avea?

Capitolul 35

Patru zile. Morgan crezu că avea să o găsească pe Violet în acest răstimp într-un mod sau altul. Căutase prin toate hotelurile și pensiunile din Butte, verificase la gară pentru a se asigura că nu-și cumpărase bilet, pierduse o jumătate de zi păzind casa lui Shawn Sullivan, deși asta fusese o pierdere de timp. Și în fiecare zi se întorsese pentru a căuta la sud, la nord și chiar o zi întreagă și la est.

Furia îl făcea să continue, nu-l lăsa să renunțe. O simțise încă din momentul în care își dăduse seama că se furișase și fugise în timp ce el era în mină. Singura zi în care nu venise la cină, la naiba! Și făcuse asta după ce au făcut dragoste, după ce se simțise atât de aproape de ea, mai aproape decât de orice femeie. Și ea începuse cerându-i să o sărute și spunându-i să nu se oprească. Să fi fost acesta modul ei de a-i mulțumi pentru că știa că avea să plece? Totuși, își amintise cât de supărată era în ziua în care fusese capturată de hoți și îi văzuse murind.

Era o domnișoară tânără, departe de lumea ei, care fusese speriată în acea noapte și care avusese nevoie de confort și de protecție, și deși îl dorise pe moment, probabil regreta ceea ce făcuse. Bineînțeles că regreta. Era obișnuită să fie atât de sofisticată, dintr-o familie de nobili, și chiar vorbise despre faptul că voia să se mărite cu unul. Nu s-ar fi mulțumit cu un om al munților, miner, ca el. Încă un lucru care să-l înfurie, că nu credea că era suficient de bun pentru ea.

Nimic din ce s-ar fi putut întâmpla ca să explice toate astea nu-i putea domoli furia. Plecase exact după ce obținuse ce voia de la el, banii pentru a plăti împrumutul familiei și parteneriatul cu mina care avea să țină suficient de mult încât să-l plătească înapoi. Oare ar fi rămas dacă ar fi fost de acord să devină parteneri permanenți? Posibil, nu avea de unde să știe.

Nu putea să ghicească unde plecase. Asta era problema. De asta nu o găsise încă. Ploaia șterse urmele de copite, iar el se pricepuse prea bine în a o zăpăci în ceea ce privește poziția minelor. Călărise și până la Dillon, ultimul oraș înainte de Butte, unde trecuse trenul

ei la venire, pentru a vedea dacă mersese acolo ca să-și cumpere bilet. Asta dacă-și amintea acel oraș de când venise prima dată spre Butte. Dacă mersese direct spre vest și se întâlnise cu linia de cale ferată, era posibil să creadă că este aproape de Dillon și să se fi îndreptat la sud spre el. Dar nu era nici acolo, iar furia lui se transformă în teamă. Patru zile nenorocite. Oare supraviețuise pe căldura asta, fără mâncare?

Cu o seară în urmă se întorsese la cabana lui pentru câteva ore de somn și pentru a verifica dacă Texas îi lăsase vreun bilet. Prietenul lui o căuta și el pe Violet, dar ultimul bilet nu era încurajator, nici unul nu fusese. Morgan dormise până la prânz, pierduse prea mult din zi, dar nu era mirat, dormise atât de puțin de când îl părăsise ea. Îl părăsise? Părea personal, deși nu ar fi trebuit.

Intenționa să verifice din nou în Butte și în Helena în acea zi, dar fiind cam târziu, se hotărî să aștepte până a doua zi ca să se ducă în Helena. Poate ea mersese acolo să se ascundă până aveau să vină frații ei.

Morgan călări pe drum de la nord la est. La jumătatea drumului văzu un nor de praf, nu la fel de mare ca atunci când treceau diligențele, dar suficient de mare încât să indice că erau ceva călăreți. Se opri și privi prin binoclul lui Charley. Opt cai care mergeau la pas și o recunoscu pe Violet imediat. Cine ar fi putut rata acea umbrelă stupidă?

Ușurarea fusese uriașă până observă cine călărea lângă ea, atunci furia i se reîntoarse, mai rea ca niciodată – chiar era complice cu Shawn Sullivan.

Oare bărbatul îi promisese o avere pentru mina ei în seara în care se întâlniseră la hotel? Trebuia doar să ajungă la mină și făcuse asta, iar acum îl conducea către minele lor pentru definitivarea tranzacției. Lui Sullivan nu i-ar fi păsat că nu avea dreptul să vândă mina lui Charley, ar fi plătit la fel de mult pentru loc.

Erau aproape acolo, aveau să-l observe când treceau pentru a se îndrepta spre sud. Era atât de nervos, încât nici nu se putea gândi cum avea să-i țină departe de muntele lui. Erau prea aproape oricum, iar ea îi conducea direct într-acolo. Chiar o judecase greșit. *Pentru asta* își ceruse scuze oferindu-și trupul drept cadou. Știuse dintotdeauna că avea să-l trădeze.

Se întorsese spre munte pentru a se ascunde în prima dumbravă, cu un kilometru înainte de tabăra lui Texas. Când folosi binoclul din nou, grupul lui Sullivan nu mai era. Aștepta, fără să știe prea bine

cum avea să rezolve asta. Să tragă primul glonț? El se adăpostise, ei, nu. Sau poate mai bine să meargă să arunce în aer ambele mine înainte să ajungă ei. Ăsta era un plan cu care putea să trăiască și avea să-i întreacă până în oraș ca să invalideze revendicarea lui Charley asupra minei. Răzbunarea în cele mai mici detalii. Atunci de ce se simțea așa? De ce avea un sentiment ciudat în stomac?

Îndreptă binoclul din nou, apoi se încruntă văzând că norul de praf nu se apropia.

Se întoarse în drum și tot nu-l vedea. Ce naiba? Merse în continuare și când ajunse la drum văzu urmele norului lor de praf ducând dincolo de munte.

Începu să râdă. Nu știa unde erau minele. Găsise drumul către Butte pentru că avusese noroc sau poate întâlnise pe cineva care îi arătase calea?

Începu să-i urmărească, rămânând suficient de în urmă încât să poată vedea doar norul de praf cu binoclul. Când aveau să-și ridice tabăra la noapte și să doarmă, avea să o răpească din nou. Nu avea de gând să o lase cu Sullivan suficient de mult încât să-și dea seama unde erau minele. Avea să o ducă direct la biroul de revendicări din Butte și s-o oblige să vadă cum va invalida cererea lui Charley. Era exact ce merita, din punctul lui de vedere.

Capitolul 36

Pistolul lui Violet era în valiză. Nimeni nu o verificase să vadă dacă avea o armă sau nu, probabil pentru că era femeie. I se spusese să lase valiza în urmă, că nu va avea nevoie de ea, dar refuzase, așa că unul dintre oameni o legase de șaua ei. Faptul că avea propria armă atât de aproape era singurul lucru care o făcuse să nu se panicheze pe drumul acela lung înconjurată de paznici care aveau chipuri de oameni care trecuseră prin multe.

Cu siguranță nu erau minerii lui Shawn, fiecare cu pistoale la brâu și puști în șa, purtau veste, își lăsaseră hainele, avea să fie încă o zi toridă. Aceștia erau cel mai probabil bărbații despre care Morgan îi povestise că spărseseră lăzile lor în stația de tren și îl bătuseră pe tatăl ei pe alee. Irlandezi din est, probabil din Chicago, de unde era Shawn, cărora nu le păsa dacă încălcau legea, așa cum nici patronului lor nu-i păsa.

Kayleigh o trezise la șase dimineața, spunându-i să se îmbrace pentru călătorie, de parcă fusese de acord cu asta.

– O idee excelentă, în cazul în care frații mei vor fi de acord să vândă mina.

– Oh?

– În mod clar nici unul dintre noi nu va trebui să se mai întoarcă dacă fratele tău știe unde este mina.

– Bineînțeles, îi zâmbi Kayleigh. Ești inteligentă dacă ai început să înțelegi asta, fetițo.

Întârziaseră cu plecarea din cauza unei urgențe la mina lui Sullivan, de care trebuiseră să se ocupe, așa că plecară pe la nouă dimineața. Îi avertizase înainte de a pleca că drumul până la mine avea să dureze o zi și jumătate. Crezuse că pregătirea proviziilor pentru mai mult timp avea să-i întârzie, însă aparent se pregătiseră pentru câteva zile de călătorie.

Era încă o zi toridă, iar Violet nu se putea opri din a-și face griji. Planul acesta sunase atât de bine când îl discutase cu Abigail și tatăl

ei, dar dacă Abigail era parte din planul lui Sullivan și doar se prefăcea că era de partea lor? Oare menajera îl scosese pe Charles din casă în acea zi? Avea șeriful să apară să o salveze?

Fu mulțumită când trecură de muntele lui Morgan. Avusese grijă să nu se uite deloc în acea direcție. Dar când înnoptară Shawn Sullivan începu să-și arate nerăbdarea. O însoți lângă focul de tabără. Îl pornise unul dintre cei trei oameni de-ai lui și erau suficient de aproape de drum ca șeriful să vadă lumina, asta dacă nu se oprise și el să înnopteze.

Sullivan părea frustrat și obosit, dar tonul lui fu ferm când o amenință.

– Dacă ai mințit despre cât o să dureze această călătorie...

– Nu am mințit, îl întrerupse ea. A durat o zi întreagă și jumătate din următoarea ca să ajungem acolo, plus încă câteva ore în care Morgan a călărit noaptea. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă lege la ochi au fost cei trei munți aflați la mare distanță, în direcții diferite, nord, sud și est, similar cu locul unde suntem acum. Nu știu către care s-a îndreptat după aceea.

– Dar ai reușit să te întorci în Butte. Nu-ți amintești ruta aceea?

– Ce am reușit a fost să mă rătăcesc pentru o zi și jumătate până am avut norocul să mă întâlnesc cu oamenii tăi. Singura mea presupunere e că minele sunt la nord de locul unde ne aflăm, pentru că el a mers spre nord înainte să mă lege la ochi.

Se întoarse, iar ea începu să tremure de îndată ce el nu se mai uită la ea. Nu știa ce avea să facă dacă șeriful nu ajungea curând, cel puțin înaintea zorilor. Putea să-i mai țină pe drumul acela cam vreo trei ore, pentru că deja îi spusese lui Sullivan că se îndreptaseră spre nord. Trebuia să aleagă un loc ca să facă asta atât timp cât munții erau încă la vedere. Oare șeriful avea să le observe urmele a doua zi dacă se oprise din căutare noaptea? La naiba, unde era? Trebuia să fi ajuns deja.

I se permisese să doarmă singură lângă unul dintre focurile de tabără, la mică distanță de bărbați. Dar nu putea să doarmă, era atentă la fiecare sunet, o pumă, un fornăit, trosnetul flăcărilor, greierii care țârâiau prea tare, dar sunetul pe care și-l dorea, apropierea poterei, nu venea. Îi venea să plângă, dar se stăpânea. Voia să evadeze și se gândi cum să facă asta. Nu putea să dea de gol planul ei, să dezvăluie că de fapt nu coopera, așa că se forță să aibă încredere în Abigail și în șerif. Nu putea să-și piardă curajul în acest moment!

Simți o mână peste gură. Nu-l auzise venind, dar îl văzuse clar în lumina focului, Morgan stătea aplecat peste ea. Venise să o salveze iar! Chiar îi păsa de ea. Încercă să se ridice. Mâna de pe gură o strânse mai tare. Credea că avea să-l dea de gol?

Înainte să înțeleagă ce se întâmplase, o ridică, o aruncă peste umăr și se mișcă în liniște părăsind tabăra lui Sullivan. Apoi începu să fugă. Simțea durerea loviturilor în timp ce sărea între umărul și spatele lui, abia reușind să respire. Cât avea să alerge și să o care așa? Când o așeză pe pământ, în sfârșit, se aplecă pentru a trage aer în piept.

Morgan stătea deasupra ei și îl văzu pe Caesar șchiopătând în apropiere. Violet se ridică și îi șopti:

– Mulțumesc pentru că m-ai salvat din nou. Situația nu e așa cu pare. Nu-l duceam pe Sullivan la...

– Taci!

Părea atât de furios, încât nu putu să tacă și zise:

– Nu te-am trădat!

Morgan o prinse de umeri.

– Nu vreau să-ți aud minciunile.

O strânse în brațe și o sărută pasional, dur, profund. Ea îl luă pe după gât și se lipi cu tot trupul de el, răspunzându-i cu aceeași pasiune, ușurată că venise după ea, încântată de intensitatea dorinței lui și de felul cum mâna lui o mângâia pe spate, apropiind-o și mai mult. Dar zisese că mințea? Trebuia să-l facă să înțeleagă.

Ea îl împinse cu mâinile și îl forță să nu o mai sărute. Când îl privi, se înspăimântă de ura din ochii lui, o mai văzuse o dată, în seara în care îl amenințase cu pușca.

– Te înșeli...

– Nu, tu ai făcut o greșeală. Trebuia să-ți arăți adevărata față mai devreme. Ne-am fi distrat mai mult în cabană înainte să mă vinzi lui Sullivan.

– Nu e adevărat! Se chinui să pună ceva distanță între ei, însă Morgan o strângea. Sunt aici ca să ajut...

Amândoi încremeniră la auzul sunetelor de pistoale.

– Dă-i drumul domnișoarei sau o să primești mai multe gloanțe în spate.

Violet icni. Oh, Doamne, erau oameni cu pistoalele îndreptate spre ei. Erau gărzile lui Sullivan.

Morgan îi dădu drumul. Unul dintre paznici îi confiscă pistolul, Coltul. Un altul se apropie.

– Sunteți bine, domnișoară?

Ea încuviință. Al treilea îl luă pe Caesar înainte să pornească către tabăra lui Sullivan, doi dintre paznici înconjurându-l pe Morgan cu pistoalele pregătite.

În timp ce mergeau, Violet nu putea să se hotărască dacă tremura de frig sau de frică pentru soarta ei și a lui Morgan. Nu simți nici o ușurare când văzu strălucirea celor trei focuri de tabără. Sullivan stătea în picioare în fața unuia dintre ele.

Un paznic alergă înainte ca să vorbească cu el.

– Bine, bine, Callahan, ne întâlnim din nou, zâmbi Sullivan. Dar vii în miezul nopții și încerci să o răpești pe domnișoara Mitchell și să faci cine știe ce? Va trebui să te dau pe mâna șerifului. Ar trebui să fii aruncat în pușcărie, pentru că ai încercat așa ceva.

– Nu, Sullivan, doar că urăsc să o văd pe fata partenerului meu mort cu gunoaie ca tine. Nu știe nimic. Las-o să plece! Poți să negociezi cu mine de acum.

Sullivan râse.

– Prea târziu. Nu am nevoie de tine. Domnișoara Mitchell ne va arăta unde este mina tatălui ei și a ta, din ce am înțeles sunt destul de apropiate. De fapt, i-am oferit 100 000 de dolari și va obține aprobarea fraților ei pentru a mi-o vinde mie.

Morgan pufni.

– Poate că arată ca o doamnă, dar este o viperă și o mincinoasă. Nu deține acea mină, este o revendicare invalidă. Nu poate să ți-o vândă nici ție, nici altcuiva. În plus, nici nu știe unde sunt. Vă pune să mergeți după cai verzi pe pereți.

– Cred că tu s-ar putea să minți.

Sullivan se întoarse spre Violet. Era îngrozită că trebuia să se poarte precum vipera pe care o descrisese Morgan pentru a salva planul ei.

– Dețin mina și știu exact unde este, insistă ea. El te minte!

Morgan se aplecă spre ea înainte de a se întoarce către dușmanul său.

– Nu te lăsa prostit, Sullivan! A petrecut ceva timp în tabăra mea, înnebunindu-mă, dar nu știe exact locul unde se află mina.

Sullivan zâmbi.

– Dar tu știi.

Le spuse oamenilor săi:

– Legați-l bine, la fel de bine de parcă ar fi într-o celulă de închisoare. Dacă scapă, sunteți toți concediați. Zâmbind din nou către

Morgan, îi spuse de parcă i-ar fi dat de ales: De ce nu vrei să-ți petreci noaptea cu noi și să ne arăți mina mâine-dimineață?

– V-am văzut venind. Nu vei pune mâna pe minele acelea. Am pus dinamită peste tot. Dacă te apropii și calci greșit, jumătate de munte va cădea peste tine.

Paznicii păreau un pic îngrijorați, dar Sullivan, nu.

– Bună cacealma, Callahan, dar o să mă duci acolo și o să calci pe unde trebuie, altfel domnișoara Mitchell s-ar putea să aibă un accident. Nimeni nu ar fi surprins dacă o domniță fragilă ar cădea de pe cal și și-ar rupe gâtul călărind pe aceste pante stâncoase.

Violet se făcu albă ca varul. Lui Morgan îi puseră căluș înainte să apuce să răspundă. Ea se uita la el, dar el nu păru să observe, fiind prea ocupat să-l sfredelească cu privirea pe Sullivan care se îndepărta. Unul dintre paznici îl împinse pe Morgan cu cizma, rânjind.

– Nu trebuie să așteptăm până dimineață.

– Ce crezi că faci, O'Donnell? îl întrebă Shawn în timp ce se întoarse către grup.

Paznicul se îndepărtă, dar nu-l contrazise.

– Mă gândeam să obțin mai repede răspunsurile pe care ți le dorești.

– Nu trebuie să-l bați, nu când o avem pe ea. Nu putem să plecăm acum în orice caz, nu contează ce spune el, nu când are o noapte la dispoziție pentru a se decide dacă fata trăiește sau nu. Asta e toată tortura de care are nevoie. Domnișoara Mitchell sau mina.

Oh, Doamne, între ce avea de ales Morgan, mai ales când era atât de furios pe ea! Violet începu să facă singurul lucru pe care îl mai putea face în acel moment – începu să strige cât de tare putea fără să se oprească. Alergă prin tabăra lui Sullivan încercând să scape de paznicii lui, care voiau să o facă să tacă. Dar sunetul avea să se audă. Dacă șeriful era aproape, avea s-o audă și să vină să-i salveze. Dacă nu, ea și Morgan aveau să moară a doua zi.

Capitolul 37

Violet fu trântită la pământ de unul dintre cei doi paznici care îi puse un căluș și o legă. O așezară pe un sac de dormit și aruncară o pătură peste ea, trebuia să-și forțeze gâtul pentru a-l vedea măcar un pic pe Morgan, care era în spatele ei și care nici măcar nu o privea.

Regreta că nu avusese ocazia să-l convingă că nu-l trădase. Era clar că nu o crezuse atunci când îi spusese că nu făcuse asta și era posibil să nu mai aibă altă șansă.

Când se trezi, zorile veniseră și trecuseră. Soarele nu atinsese încă orizontul de la est, dar cerul era luminat de primele raze ale dimineții. Doar un singur foc de tabără ardea, iar o oală cu cafea fierbea pe o pirostrie. Se rostogoli reușind să se ridice și să privească spre locul unde stătea Morgan, dar nu putea să-și dea seama dacă avea ochii deschiși. Mâinile ei, care erau legate la spate, o furnicau teribil.

Unul dintre paznici turna cafea în ceașcă pentru Sullivan și pentru el, dar nu-i oferi și ei, așa că avea sentimentul că nu intenționau să o dezlege. De ce să-și mai bată capul, dacă oricum urma să aibă un „accident" mai târziu și avea să sfârșească într-o groapă înainte de sfârșitul zilei?

Din fericire abandonă acest gând pentru că potera ajunsese în sfârșit, înainte ca oamenii lui Sullivan să se trezească și să o vadă. Sullivan părea alarmat pentru că cel puțin douăzeci de oameni îi înconjurau tabăra.

Îi luă arma unuia dintre oamenii săi și îl împinse către Violet.

– Dezleag-o imediat și dă-i jos căluțul!

Dar când bărbatul făcu un pas spre Violet, un glonț izbi pământul dintre ei făcându-l să se răzgândească. Pușcile erau deja scoase și ațintite spre Sullivan și oamenii lui.

În timp ce potera descăleca și începu să-i lege pe oamenii lui Sullivan, strângându-le armele, Sullivan porni cu încredere către un bărbat masiv, cu burtă, care părea mai în vârstă și care rămăsese în șa.

– Ești chiar omul pe care voiam să-l văd, șerif Gibson. Callahan, arătă spre Morgan, care era încă legat și cu căluș, a apărut aseară și a răpit-o pe domnișoara Mitchell. Dacă oamenii mei nu ar fi salvat-o, Dumnezeule, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu ea? Arestează-l pe nenorocit imediat!

Șeriful își atinse pălăria cu boruri largi și îi zâmbi lui Shawn, dar nu era un zâmbet prietenesc.

– Păstrează-ți explicațiile pentru judecători, domnule Sullivan. Imaginează-ți, dacă poți, cât de surprins am fost când un om mort a intrat în biroul meu ieri, și ce poveste strașnică a avut de spus domnul Charles Mitchell. Oh, și mai bine, menajera dumneavoastră a confirmat fiecare cuvânt.

În timp ce unul dintre oamenii din poteră o eliberară pe Violet, scoțându-i călușul și dezlegând-o, văzu că Sullivan nu mai părea atât de plin de sine. De fapt, devenise ostil.

– Am luat povara de pe umerii doctorului Cantry lăsându-l pe Mitchell să-și revină în casa mea. Ar trebui să-mi mulțumească, în loc să mă acuze, zise el.

Șeriful Gibson râse.

– Așa să fie? Atunci să înțeleg că nu ți-ai dat seama că și-a revenit mai repede și că era treaz când tu și sora ta discutați despre cum o să-l ucideți?

Fața lui Sullivan se făcu roșie. Gibson continuă:

– Iată cum stau lucrurile, domnule Sullivan. Răpirea și reținerea oamenilor de bună-credință nu prea sunt pe placul judecătorilor noștri. Să înscenezi moartea unui om, să cauzezi atâta durere unei familii, în timp ce omul era sechestrat în podul casei tale, nu sunt lucruri bune deloc. Și iată, aici îmi oferi și mai multe dovezi, încercând să furi două mine, legându-i fedeleș pe proprietarii lor. Judecătorului n-o să-i placă deloc această acuzație, mai ales că e și el proprietar de mină, să știi. Dar îți mulțumesc, domnule Sullivan. De mult îmi doream să-ți spun că ești arestat și asta îți spun acum.

– Faci o mare greșeală, șerif Gibson, spuse Sullivan furios. Te avertizez...

Șeriful îl întrerupse scurt:

– Cum am spus, păstrează-te pentru judecător! Știi că pe-aici îi spânzură pe hoții de cai. Nu va dura mult până când îi vor spânzura și pe hoții de mine. În locul tău aș spera că judecătorul nu a ajuns încă în acest punct. Și nu cumva să crezi că eu nu o să prezint cât mai clar toate suspiciunile mele mai vechi împreună cu faptele astea

mai noi, de exemplu, cum de cele două mine care se aflau de-o parte și de alta a minei tale ai reușit în chip miraculos să le cumperi chiar înainte ca proprietarii lor să aibă niște accidente ciudate. Dar ai avut grijă să nu lași urme. Acum nu ai mai fost atât de atent, nu-i așa?

– Nu am ucis pe nimeni.

– Nimeni de care să știe cineva, dar am nu una, ci două declarații care îmi confirmă că intenționai să comiți crime. Și cred că voi mai avea încă două înainte să plec de aici. Se opri o clipă ca să se uite la Morgan, care nu mai era legat și nici nu mai purta căluș.

– Te-a amenințat în mod explicit că te omoară?

– A fost foarte clar când mi-a zis că o omoară pe domnișoara Mitchell dacă nu-i arăt drumul către mina mea.

Apoi șeriful o privi pe Violet.

– L-ai auzit pe domnul Sullivan spunând asta?

– Pot să repet fiecare cuvânt cu exactitate, îl asigură ea.

Gibson rânji.

– Ce bine că am adus niște hârtie cu mine ca amândoi să scrieți toate astea. Nu trebuie să așteptați până se întrunește curtea. Declarațiile semnate sunt la fel de bune aici.

Apoi îl privi pe Sullivan din nou.

– Judecătorul s-ar putea să creadă că este suficient pentru a dispune să fii spânzurat. Să te gândești la asta tot drumul de întoarcere.

– După ce avocatul meu va termina cu tine, nu vei mai lucra în teritoriul ăsta vreodată, Gibson! urlă Sullivan.

– Să-i pună cineva un căluș. Răspunsul șerifului îi făcu pe cei din poteră să râdă.

Violet își frecă încheieturile și făcu un pas către Morgan, dar privirea lui o îngheță pe loc. Asta o duru, faptul că el nu voia să vorbească și să împărtășească acest moment de ușurare cu ea. Își aminti de felul posesiv, agresiv în care o sărutase seara trecută și de noaptea minunată și pasională de care se bucuraseră împreună, când fusese atât de iubitor și irezistibil, de lucrurile frumoase pe care le făcuse pentru ea. Nu avea să uite nimic, niciodată, dar știa că era mai bine să păstreze distanța, pentru că oricum avea să plece curând. Totuși, spera să aibă o șansă să-i explice de ce fugise.

– Sunteți bine, domnișoară Mitchell? o întrebă șeriful Gibson apropiindu-se de ea.

– Acum da, datorită dumneavoastră, domnule șerif. Mi-a fost atât de teamă că nu veți ajunge la timp.

– V-am ajuns din urmă aseară, dar nu am vrut să riscăm să-l capturăm pe Sullivan noaptea, ar fi fost o baie de sânge și mulți oameni ar fi murit pentru nimic. Dar dumneavoastră nu erați în pericol. Am lăsat câțiva oameni să supravegheze tabăra. Această gloată nu avea să plece undeva fără ca eu să știu. Ați fost foarte curajoasă să plecați cu domnul Sullivan și să-l puneți să umble după cai verzi pe pereți, ca doamna Hall să-l poată scoate pe tatăl dumneavoastră din casa lui. Cred că dumneavoastră și doamna Hall sunteți eroii zilei. Fără voi, nemernicia și perfidia lui Sullivan nu ar fi fost expuse atât de clar.

Roși un pic și se uită la Morgan ca să vadă dacă auzise cum o lăudase șeriful și dacă înțelesese acum că nu-l trădase. Era aproape de șerif, încât să audă, dar nu se uită la ea.

Șeriful Gibson îi urmări privirea care alunecase spre Morgan.

– Nu te-am recunoscut fără barbă, Callahan. Nu-i așa că această domnișoară este extraordinară?

Morgan nu o privi, dar răspunse:

– Este cea mai curajoasă debutantă pe care am cunoscut-o vreodată.

Violet roși, pentru că știa că el nu mai întâlnise și alte debutante, așa că nu era în totalitate de acord cu ce spusese șeriful.

Odată ce prizonierii fură legați, iar potera gata să plece, Gibson li se adresă:

– Nu o să mă întorc în Butte cu voi. Va trebui să iau jumătate din poteră și prizonierii și să merg către Helena unde judecătorul teritorial ține curtea de judecată săptămâna asta. Nu vreau să aștept ca procesul să aibă loc în Butte. S-ar putea să iasă o revoltă, și nu mă îndoiesc că asta se va întâmpla dacă minerii lui Sullivan află că a fost arestat și că s-ar putea să-și piardă slujbele, mai ales dacă patronul lor este condamnat.

– Dar sora lui Sullivan, Kayleigh? întrebă Violet. Știa că tatăl meu e prizonier în acea casă și a fost complicea lui.

– Am mers acasă pentru a vedea eu însumi unde a fost ținut tatăl tău și am confruntat-o pe doamna Sullivan. A început să plângă și a mărturisit că trebuia să facă tot ce îi ordona fratele ei pentru că este foarte dependentă de el, deci nu avea altă alegere. Nu știu dacă e adevărat sau nu, însă nu sunt pentru arestarea femeilor, așa că i-am zis să ia următorul tren și să plece din oraș. Judecătorul va decide dacă familia va reuși să-și păstreze bunurile de aici. Violet se gândi

imediat la Katie. Nu credea că fata trebuia să plătească pentru păcatele tatălui.

– În afară de Kayleigh care știa ce făcuse fratele ei și fusese de partea lui, mă îndoiesc că restul familiei știa cât de nemilos putea fi.

– Familia lor este extrem de bogată. Nu mi-aș face probleme pentru ei.

Morgan nu voia ca vreun Sullivan să scape de justiție, dar fusese foarte aproape de a muri în acea zi. Dar poate că privirea lui nemulțumită era doar pentru ea. Încă o ignora. Deși îi spusese încă din seara trecută că nu-l trădase. Deși auzise ce rol avusese în salvarea lor. Auzise, nu? Nu avea cum să nu audă, nu?

Nouă oameni îi escortară spre Butte, dar erau împrăștiați pe drum, având în vedere că Violet și Morgan nu mai aveau nevoie de protecție acum. Violet nu era sigură cum ajunsese să călărească lângă Morgan, câteva ore mai târziu, dar exact după ce trecură de muntele lui, simți că era momentul să spargă tăcerea.

– Nu mergi...? Făcu semn cu capul către muntele lui.

El scutură din cap.

– Și să pierd șansa de a-l vedea pe Charley viu și nevătămat?

– Nu cred că tocmai nevătămat. Calvarul ăsta l-a slăbit rău, dar nici nu poți să-ți imaginezi că bucuroasă am fost când l-am găsit viu.

– Trebuie să fi fost o surpriză de proporții.

– Trebuie să mărturisesc că prima dată am crezut că era o fantomă! Dar, bineînțeles, asta era o copilărie și, da, a fost o explozie de bucurie să-l găsesc viu.

– Ai avut noroc că cineva din casă știa ce făcea Sullivan și că nu era de acord cu asta.

– Da, ziua de astăzi s-ar fi sfârșit cu totul altfel fără ajutorul lui Abigail Hall.

Părea în continuare imposibil de abordat, amintindu-i de ursul pe care îl întâlnise prima dată. Regreta acum că își închipuise cele mai urâte lucruri despre ea, nu numai o dată, nu că fusese cea mai bună companie în acele prime zile în care se cunoscuseră, dar și ea fusese cam tot așa. În timp ce el o protejase mereu de animale sălbatice, de dureri musculare, de bandiți sau cel puțin încercase. O învățase și să tragă cu pistolul pentru a se proteja. Dansase cu ea sub cerul înstelat! Iar ea îl recompensase fugind fără să spună un cuvânt. Se temea că-i rănise sentimentele sau mândria. Iar el, evident, o căutase în toate acele zile de când părăsise tabăra lui. Nu era de mirare că era furios!

Încerca să-i vorbească normal, nu ca și cum ar fi fost din nou doi străini, dar trebuia să-i explice.

– Cred că ai ghicit că am fost teribil de zdruncinată după întâlnirea violentă pe care am avut-o cu acei banditi. A doua zi când te-ai dus să lucrezi în mină, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, oroarea faptelor trecute a revenit și m-am panicat. Trebuia să mă întorc neapărat în civilizație, însă tu-mi spuseseși că nu mă vei duce decât săptămâna următoare.

– Ai fi putut să spui asta, în loc să fugi de capul tău, mai ales că nu știai pe unde ești.

– Dar știam. Unul dintre banditi mi-a zis despre Butte și mi-a arătat cum să ajung în oraș înainte să vii tu să mă salvezi. El mi-a zis că e doar la o jumătate de zi distanță, așa că am crezut că pot să ajung acolo înainte să se întunece.

Nu avea de gând să-i spună ce se întâmplase, dar recunoscu:

– Da, am fost incredibil de neglijentă și am intrat direct în jocul lui Sullivan când oamenii lui m-au găsit înainte de a intra în oraș. Dar nu am făcut parte niciodată din intrigile perfide ale lui Sullivan.

– Nu contează, ai ales, îi zise el și îmboldi calul, încheind conversația.

Ce naiba însemna asta? Dar se temea că știa. Nu vorbea despre faptul că nu avusese încredere că el își va schimba planul și o va duce în oraș, dacă ar fi știut că nu suporta să mai stea un minut în plus în tabăra lui. „Alegerea" ei fusese să-l părăsească, în loc să încerce să aibă o relație cu el. Când se gândea câte lucruri o făcea să simtă acest bărbat, nu mai era sigură că făcuse alegerea bună.

Capitolul 38

Sosirã în Butte la apusul soarelui. Violet se duse direct la biroul șerifului în cazul în care tatãl ei era ținut acolo pentru propria siguranțã, iar dacã nu, pentru a afla unde era. Poate fusese dus la doctorul Cantry, având în vedere cã nu era prea sãnãtos, însã gândindu-se la ce se întâmplase în casa medicului înainte, nu avea de gând sã-l lase acolo.

Morgan o urmã în biroul șerifului. Ajutorul de șerif Barnes se ridicã imediat în picioare.

–Vã așteptam dupã ce unul dintre cei din poterã a ajuns mai devreme și ne-a dat vestea cea bunã. Am auzit cã trebuie sã vã felicitãm, ați fost o eroinã, domnișoarã Mitchell.

Apoi îl privi pe Morgan și râse.

–Ce s-a întâmplat cu tine? Ți-ai pierdut barba pe undeva?

Apoi râse mai tare.

–Nu ești amuzant, domnule ajutor de șerif! mãrãi Morgan. Unde e Charley Mitchell?

Morgan ieși de îndatã ce aflã hotelul unde era Charles, iar Violet nu avu de ales decât sã-l urmeze. Totul fãrã sã-și adreseze un cuvânt unul altuia. Și era iritatã cã hotelul se întâmpla sã fie cel din care fusese ea datã afarã – hotelul lui Morgan. Normal cã acesta trebuia sã fie. Singura datã când Charles venise în oraș cu Morgan probabil se cazase aici.

Nu era prea încântatã. Îl țintui cu privirea pe recepționer, provocându-l sã nu-i vorbeascã când întrebã numãrul camerei în care se afla tatãl ei și ceru o camerã pentru ea. Necioplitul se uitã prima datã la Morgan pentru a-i cere permisiunea, iar el i-o acordã încuviințând din cap.

Iritarea ei crescu din cauza acestui joc. În timp ce Morgan își cerea mesajele, ea alergã pe scãri și bãtu în ușa camerei unde se afla tatãl ei. Bãtu de mai multe ori pânã ce acesta rãspunse. Intrã și îl gãsi

stând pe pat, părea că tocmai se trezise din somn. O copleși un val de fericire. Era atât de bucuroasă să-l știe viu! Îi oferi un zâmbet larg.

– Gata, *papa!* Shawn Sullivan a fost arestat și dus în Helena pentru a fi judecat.

– Ce vești bune, spuse Abigail de lângă fereastră.

– Abigail! Nu te-am văzut acolo.

Charles chicoti.

– Tot îi spun că nu mai trebuie să mă păzească.

Menajera se ridică, roșind ușor, apropiindu-se de Violet.

– Voiam doar să mă asigur că nu avea nevoie de nimic în timp ce te aștepta. Sunt foarte bucuroasă că te-ai întors în siguranță.

– Totul a mers exact cum am plănuit, spuse Violet îmbrățișând-o pe femeia mai în vârstă. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi. Nu am fi reușit fără tine!

– Mă bucur că toate au ieșit bine. Dar acum că ești aici, mi-ar prinde bine un somn bun. Aproape adormisem în acel scaun. Ne vedem mai târziu, draga mea!

Violet încuviință și se întoarse către tatăl ei oferindu-i un nou zâmbet.

– Acum putem merge acasă și...

– La naiba, Charley, ești numai piele și os, o întrerupse Morgan care intră în cameră la câteva momente după plecarea lui Abigail.

– Nu chiar, deși așa mă simt, admise Charley rânjind și încercând să se ridice. Mă bucur să te văd, partenere!

– Nu pe cât îmi face mie plăcere să te văd, spuse Morgan chicotind. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin acest iad, dar așa cum ți-a spus fiica ta, totul s-a terminat.

– Am dormit în majoritatea timpului și nu am știut ce s-a întâmplat. Am fost scutit de asta cel puțin.

– Să nu uităm de suferință, adăugă Violet, dar regretă că spuse asta. I se alătură tatălui ei, pe marginea patului. Iartă-mă, voi avea nevoie de timp ca să uit toate suferințele pe care Sullivan mi le-a cauzat. Le-ai trimis vestea că trăiești lui Evan și Daniel?

Întinse o mână, așa că Violet se apropie mai mult, iar el o îmbrățișă.

– Încă nu, voi face asta mâine-dimineață!

– Ba nu, o să mă ocup eu. Nu ai voie să te ridici din pat până nu ești pregătit.

– Nu sunt bolnav, doar slăbit, draga mea. Doctorul Cantry a trecut pe la mine și m-a examinat, bine, cam toată vizita și-a cerut scuze

pentru ce s-a întâmplat. Nu trebuie să adaug că nu-i va mai cere favoruri medicului Wilson, care a fugit deja din oraș. Șeriful l-a căutat. Iar Cantry mi-a prescris să mănânc și tot să mănânc pentru a mă recupera, dar nu pot să mănânc prea mult la o singură masă.

– Abigail nu s-a întors în acea casă, nu? întrebă Violet.

– Nu, i-am luat o cameră aici, spuse Charles. Nu mai vrea să audă de acea familie și mi-a spus că vrea să locuiască cu fratele ei. Cred că-mi va fi dor de ea. I-a păsat de mine în tot acest timp și s-a agitat ca o mamă când m-am trezit.

– Și eu mă pricep la asta, rânji Violet.

– Tu te pricepi la dat ordine, draga mea, o corectă Charles. Chiar și în scrisori!

Violet râse.

– Hai mai bine să zicem că îmi place să mă agit, bine? Dar nu trebuie să ne despărțim de Abigail Hall. În casă noi nu avem în momentul de față o menajeră, așa că i-am putea oferi o slujbă. Și ne poate ajuta să cumpărăm mobilă. Nu aș da această sarcină fraților mei.

– Ce s-a întâmplat cu...? începu Charles, apoi suspină. Inima asta nenorocită! Dacă nu m-ar fi făcut să mă lovesc la cap în acea zi, aș fi plătit acel împrumut în doar o săptămână, datorită lui Morgan. Situația nu trebuia să devină atât de dramatică, încât frații tăi să te cheme de la Londra, dar mă simt atât de norocos că ai venit.

– Acum nu mai e dramatică, datorită lui Morgan, spuse ea.

Charles zâmbi iar.

– Înțeleg că ai fost incredibil de generos din nou împrumutându-i fetei mele suficienți bani încât să nu mai avem griji. Va trebui să discutăm despre cum o să te plătim înapoi...

– Am făcut asta deja, tati, îl întrerupse Violet. Eu și Morgan am încheiat un nou parteneriat prin care Evan și Daniel vor veni în vest ca să lucreze în mină până când vor câștiga suficienți bani pentru a-l plăti pe Morgan, și apoi, îl privi pe Morgan, poate atunci el va fi de acord să avem un parteneriat egal ca băieții să continue mineritul.

– Fata ta are nevoie de zestre pentru lordul ei englez, zise Morgan cu dispreț.

Charles părea încurcat. Violet roși.

– Putem să vorbim despre Anglia mai târziu.

– Orice aranjament pe care l-am avut a fost înainte de a afla că Charles este viu, spuse Morgan. Noi doi vom discuta despre

o înțelegere în termeni acceptabili pentru ambele părți când tu nu ești prin preajmă.

– Are dreptate, draga mea, nu trebuie să te mai preocupi de astfel de lucruri acum.

Violet se simți un pic rănită, dar se oferi să le fie de folos cumva.

– Să plec ca să faceți asta acum?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Charles și o îmbrățișă mai strâns. Eu și Morgan avem timp pentru a discuta mai târziu. Nu plecăm nicăieri momentan, iar eu cu siguranță nu plec din Montana până nu aud sentința în procesul lui Sullivan.

– Asta s-ar putea să dureze câteva zile cel puțin, zise Morgan.

– Deja am hotărât asta, răspunse Charles. Atât timp cât va fi o întârziere, intenționez să revin la mine mâine.

– Mâine? întrebară în cor Violet și Morgan.

– Nici nu se pune problema, e prea curând să te urci pe cal, adăugă Violet.

– Prostii, draga mea! S-ar putea să fiu nevoit să merg la pas, dar te asigur că pot călări.

Voia să-și scoată banii pe care îi ascunsese, conștientiză ea. Și deși abia aștepta să vadă unde sunt, era mult prea preocupată pentru sănătatea lui.

– Promit că o să mă opresc la cel mai mic cârcel și mă pot odihni acolo câteva zile. Până când ne întoarcem, șeriful ar trebui să fie în oraș și, în plus, trebuie să strâng niște lucruri de acolo înainte de a pleca acasă. Mi-am uitat ceasul de buzunar în cabană. Știi că acel ceas este foarte important pentru mine, este un simbol al iubirii și al căsniciei fericite pe care am avut-o cu mama ta, ceva ce vreau să-ți las ție, ca să mă asigur că vei fi binecuvântată cu o căsătorie la fel de fericită ca a mea. Nu plec din acest ținut fără el.

Emoționată de cuvintele lui, detestă faptul că trebuia să-i dea vestea proastă.

– Nu e acolo. Am căutat în valiză și nu l-am găsit.

– Nu-l țineam acolo. Mă bărbieream în fiecare dimineață și îmi țineam instrumentele de ras într-un săculeț pe raft. Îmi punem acolo ceasul în fiecare seară ca să-mi aduc aminte să-l bag în buzunar dimineața. Altfel îl uitam. Ce obicei urât am și eu, să uit de lucrurile mele, dacă nu sunt exact sub nasul meu.

– Am uitat de săculețul tău, mărturisi Morgan.

– Nu aveai nici un motiv să-ți amintești, pentru că tu erai în mină la ora la care îmi făceam eu ritualul de dimineață. Dar în ziua

în care am avut accidentul nu m-am bărbierit. Simțeam deja câteva înțepături în piept și nu avusesem chef. La prânz mă simțeam mai bine și m-am grăbit să ies din mină, iar restul îl știi. Pe lângă asta, trebuie să-mi dezgrop și banii. Se pare că trebuie să mobilez casa de îndată ce ajung în Philadelphia, așa că acei bani ne vor prinde bine.

– Să-i dezgropi, nu să-i scoți? Unde i-ai ascuns? I-am căutat peste tot.

Rânji jucăuș.

– O să vezi.

Prefera să nu. Și-ar fi dorit să-l convingă să nu meargă acolo. Morgan putea să adune bunurile lui și banii și să-i trimită în Philadelphia. Dacă voia. Dacă nu ar mai fi fost supărat pe ea și ar fi vrut să-i facă o favoare.

Așteptă ca el să sugereze asta, în schimb Morgan zise:

– O să văd dacă pot împrumuta o căruță pentru tine mâine și să pun o saltea în ea. Dacă insiști să mergi la mine, măcar să ai grijă de sănătatea ta, spuse el.

– Știi că o căruță va face ca drumul să fie mai lung, spuse Charles.

– Da, știu, zise el ieșind pe ușă.

Violet rămăsese cu gura căscată.

– Întotdeauna face cum vrea el, nu-i așa? spuse ea pe un ton ursuz.

– Da, din experiența mea, dar de obicei totul se termină cu bine, așa că nu mă deranjează deloc.

Și-ar fi dorit și ea să poată spune același lucru.

Capitolul 39

Violet se simți nostalgică în timp ce se apropiau de muntele lui Morgan și trecuseră de locul în care Morgan o dusese la pescuit. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci, deși trecuse un pic mai mult de o săptămână. Fusese o zi atât de amuzantă, idilică chiar. Râseseră, vorbiseră, chiar vorbiseră fără ranchiună pentru prima dată. Zâmbi când își aminti de momentul în care aruncase un pește pe pieptul lui și de reacția lui. Se întrebă dacă ar fi trebuit să sugereze încă o partidă de pescuit? S-ar oferi să meargă cu ea de această dată? Oare își amintea cât de bine se distraseră în acea zi?

Suspină. Ar fi refuzat-o, bineînțeles, și apoi s-ar fi simțit rușinată pentru că l-a întrebat. Acel zid de gheață stătea între ei, iar faptul că el o ținea la distanță o oprea din a-și imagina că vor putea fi ceva mai mult decât parteneri de afaceri.

Texas ajunse și el la scurt timp după ce sosiseră la cabană. Îl salută călduros pe Charles. Abia dacă o privi pe Violet, mormăind ceva, astfel că ea se albi la față.

– Te-a căutat și el, îi spuse Morgan înainte ca Texas să plece din cameră.

– E ceva ce ar trebui cumva să știu? întrebă Charles.

– În afară de faptul că eu și Morgan suntem dușmani din nou sau că așa crede el? spuse ea sec, dar își dori să nu fi făcut asta.

– Asta sună drastic.

– Nu este. A fost drastic la început când nu m-a crezut că sunt fata ta. Apoi când m-a crezut, ne-am înțeles. Acum iar nu ne înțelegem.

– De ce?

– Nu a spus în atât de multe cuvinte, dar presupun că e din cauza faptului că am plecat din tabără fără să-i spun și că s-a simțit obligat să mă caute și că nu s-a așteptat să mă găsească cu dușmanul lui cel mai mare.

– Asta nu a fost vina ta.

– Nu a fost.

– Înțeleg de ce e nervos, că ai fugit și te-ai pus în pericol. Dar cine se mai poate îndoi acum de rezultatele deciziei tale impulsive – eu am fost salvat, iar Sullivan e la pușcărie.

Nu-i putea spune tatălui ei despre celelalte consecințe ale deciziei ei, așa că se mulțumi să zâmbească și să adauge:

– Cât despre Morgan care este încă supărat, nu văd de ce contează. Este prietenul tău. Nu trebuie să fie și al meu, nu?

– Atmosfera ar fi mai plăcută dacă am fi toți prieteni, dar, da, nu trebuie să fie.

Morgan intră pentru a-i înmâna lui Violet un teanc de bani.

– Jumătatea ta din recompensa pe care Texas a luat-o de pe urma cadavrelor acelor banditi. Eu nu o vreau. O poți adăuga la zestrea ta.

Articulase ultimul cuvânt de parcă era un blestem, dar nu era pentru prima dată când acest cuvânt i se părea enervant. Îi privi spatele în timp ce pleca.

– Atmosfera, începu Charles.

– Da, știu, e mai rece decât la Polul Nord aici, îl întrerupse Violet.

– Despre ce cadavre vorbește?

Gemu și se alătură tatălui ei la masă pentru a-i povesti despre banditi, despre lupi, despre momentul în care îl amenințase pe Morgan pentru că credea că-l omorâse pe el, avea de gând să spună adevărul despre aproape tot. Un lucru nu putea să-i spună. Despre faptul că decăzuse, căzuse în păcat.

Când termină de povestit, o întrebă lucrul la care nu s-ar fi așteptat niciodată:

– Este îndrăgostit de tine?

– Bineînțeles că nu, cu toate acestea inima ei începu să bată mai repede.

– Asta ar explica supărarea lui.

– La fel ca alte o sută de lucruri, exageră ea. Crede-mă că aș recunoaște iubirea dacă aș vedea-o.

– Oamenii din vest sunt diferiți de oamenii cu care ai crescut tu. Sunt tăcuți și reținuți. Când un bărbat poartă pistol, trebuie să-și înfrâneze emoțiile, ceea ce simte nu trebuie să fie evident pentru alte persoane.

Violet îi zâmbi.

– Înțeleg ce spui, dar Morgan nu a fost deloc reținut. Dar voi vorbi cu el, să văd dacă putem face pace, măcar pe durata vizitei noastre aici.

Trebuia să găsească curajul să facă asta mai întâi, pentru că nu avea să fie ușor, ci cel mai probabil inconfortabil. Poate a doua zi. Între timp, măcar Morgan se comporta amiabil cu tatăl ei.

Voia să treacă peste acest subiect, și hotărî să-și potolească curiozitatea.

– Unde ai ascuns banii? I-am căutat zile întregi înainte ca Morgan să ne împrumute pentru plata ratei.

Rânji și se ridică, conducând-o către spatele casei, undeva la aproximativ trei metri de groapa cea mică cu apă. Îl urmări vârându-și mâna prin grămada de zgură și scoțând un sac mic. Râse. Bineînțeles că era în singurul loc în care ea decisese că nu avea rost să caute. Îi arătă semnul mic pe care îl făcuse pe fațada stâncii, la un metru deasupra grămezii de zgură, pentru a indica unde ascunsese banii. Nu era suficient de mare pentru a fi observat dacă nu știai că-l cauți.

După cina consistentă din acea seară, făcu o baie scurtă în pârâu. Un cort era pregătit în curte când se întoarse. Morgan deja spusese că ea și Charles puteau să stea în cabană, singuri, în cele două zile în care aveau să rămână acolo. Bo părea încântat de acest aranjament, deja stătea în fața cortului dând din coadă în timp ce ea trecu pe lângă el. Morgan nu era înăuntru încă, pentru că era în cabană cu tatăl ei la masă, după cum observă Violet când intră.

Morgan se ridică imediat.

– Ne vedem mâine-dimineață atunci, zise el.

Nu-i spuse asta ei, nici măcar nu o privi când plecă. Ea îl privi melancolic, îi era dor de Morgan, acel Morgan care măcar își dorea să vorbească cu ea. Tatăl ei se ridică la rându-i și o îmbrățișă de noapte bună.

– Nici nu-ți imaginezi cât de încântat sunt că ești acasă, din nou, spuse Charles.

Știa că se referă la America, așa că nu-i menționă că nu erau acasă încă sau că nu avea să stea odată ce se întorceau. Asta era o altă conversație pe care nu o aștepta cu nerăbdare. Încercase de câteva ori pe drum să abordeze subiectul în căruță, dar îi distrăsese atenția cu altele, semn că el ghicise că ea voia să se întoarcă în Anglia și voia să evite să vorbească despre asta.

În dimineața următoare, Violet se trezi înaintea tatălui ei și își luă cafeaua pe verandă, așa cum obișnuise să facă pe tot parcursul ședерii ei în tabără. Morgan venise în timp ce dormeau și făcuse cafea. Lăsase și un coș cu produse de patiserie pe masă și niște fructe.

Se uită către ușa de la intrarea în mina lui Morgan. Ușa de oțel era deschisă, sugerând că era înăuntru. Și încă o dată se gândi să-l întrebe dacă nu voia să o ducă la pescuit. Era o ocazie perfectă pentru a îndrepta lucrurile. Sau mai bine să aștepte până avea să ia prânzul cu ea și tatăl ei?

Bo îi atrăsese privirea când ieși din cort și alergă spre râu. Îl strigă, dar se opri când îl văzu atingându-și ținta. Deci Morgan nu era în mină, ci stătea lângă straturile cu flori?

Reamintindu-și cum căzuseră peste acele flori în noaptea în care dansaseră, părăsi veranda pentru a i se alătura pe marginea părăului. Își adusese cafeaua cu ea. El făcuse la fel. Pentru că știa că avea să fie pe verandă de îndată ce se trezea și nu voia să fie acolo cu ea? Se așeză lângă el, oricum.

– Credeam că vei fi în mină, ca de obicei, zise ea.

El o privi scurt.

– Întotdeauna am știut că, atunci când voi fi pregătit să merg acasă, nu o să-mi mai pese deloc de mina asta. Dar nu m-am așteptat să-l întâlnesc pe Charley și să-l plac atât de mult. Așa că eu și tatăl tău am ajuns la o înțelegere aseară și îți spun asta doar pentru că ce am hotărât anulează ce am vorbit noi.

– Te-am asigurat că o să-ți returnăm împrumutul!

– Stai liniștită, nu suntem mineri rivali acum. Noi poate mai avem motive de ceartă, dar eu și tatăl tău nu avem și aș vrea să auzi asta de la mine. Am ridicat târnăcopul pentru ultima oară. Fără Sullivan care să fie o problemă, nu mai am motive pentru care să nu las echipe de muncitori să excaveze tot ce e aici și să scoată tot argintul din ambele mine și nici nu mai am un motiv pentru care să nu fac un parteneriat egal cu familia ta. Unul sau ambii frați pot să aibă grijă de acest loc până când vom găsi personal specializat care să se ocupe de operațiune, iar amplasarea minei nu mai trebuie să fie secretă.

Apoi dintr-odată o întrebă:

– De ce ai plecat de fapt?

Așteptase ca el să o privească din nou, dar nu o făcu nici măcar când îi puse întrebarea, așa că ea se uită la râu înainte de a-i răspunde:

– Ce ți-am zis nu e o minciună, dar este mai mult. Da, eram încă zdruncinată din cauza violenței, dar eram și îngrozită de mine însămi pentru ce se întâmplase după aceea și incredibil de rușinată. Pur și simplu nu mai puteam să stau și tu nu voiai să mă duci în Butte încă. Nici nu ai vrut să mă duci în oraș pentru a plăti împrumutul, l-ai trimis pe Texas în locul meu. Așa că am simțit că trebuie să iau măsuri.

– Doar atât?

Acum o privea. Îi venea să geamă.

– Dacă trebuie să știi, erai prea familiar.

– Așa eram?

Violet roși și își aminti că ea începuse.

– După ai fost.

– Ai fi preferat să te ignor după ce am făcut dragoste? Asta nu te-ar fi înfuriat?

La naiba, bineînțeles că da, așa ar fi fost.

– O să vorbesc sincer și nu voi mai vorbi despre asta niciodată. Ceea ce am făcut nu se mai putea întâmpla niciodată și îmi era teamă că ai fi vrut mai mult dacă aș fi rămas.

Gata! Îi spusese aproape tot.

– Probabil, îi răspunse el cu gelozie.

– Atunci, înțelegi!

– Nu.

Privi în altă parte, ca el să nu observe cât de tare strângea din dinți. Nu avea de gând să-i spună cât de mult îl dorea și că și acum, în acest moment, încerca să reziste, să nu-și pună mâinile pe el. Era imposibil să admită cât de mult o tenta să păcătuiască iar. Dar era un păcat să mintă, așa că își drese glasul și îi spuse încet:

– Mi-a fost frică că eu o să vreau mai mult.

Morgan se întoarse spre ea și îi oferi un zâmbet fermecător, radios.

– O invitație? Atunci de ce nu se poate întâmpla din nou?

Violet scrâșni din dinți din nou.

– Pentru că asta nu e lumea mea, nu aparțin acestui loc. Mă voi întoarce la Londra unde este civilizație, o societate politicoasă, servitori, instalație interioară, oameni îmbrăcați la modă... Nu putu să termine restul frazei, pentru că începu să se înece gândindu-se cât de dor avea să-i fie de el când avea să plece din Montana.

Așa că termină el pentru ea.

– Petrecerile elegante, dansul și toți acei conți și duci și, bineînțeles, Elliott. Înțeleg.

Morgan dădu din cap de parcă înțelesese perfect acum. Se întoarse către ea zâmbind.

– Vrei să mergem la pescuit astăzi?

Violet sări în sus de bucurie.

– Da! spuse, apoi zâmbi timid. Speram că o să întrebi.

Capitolul 40

Ultimele două zile la tabăra de minerit fuseseră idilice pentru Morgan, odată ce-și lăsase furia deoparte. Era surprins de cât de repede îl făcuse Violet să-și revină. Adevărul era că nu-i plăcea să fie supărat pe ea, iar motivele pentru care fugise erau de înțeles. Nu avusese nici o intenție să o ducă înapoi în oraș cel puțin încă o săptămână. Scuza lui obișnuită cu programul de minerit de două săptămâni fusese perfectă, și se bucura că se gândise la asta, pentru că, în realitate, îi plăcea să o aibă aproape și nu voia să renunțe încă la asta.

De aceea, atunci când purtase acea discuție lungă cu Charley despre noua formă de parteneriat, îl convinsese pe prietenul lui să vină în Nashart pentru a se recupera acolo. Nu îi spuseseră lui Violet încă. Bineînțeles, ideea putea să se întoarcă împotriva lui. Ar fi putut să ia singură trenul ca să ajungă în Philadelphia și de acolo să navigheze către Anglia și către acel lord blestemat cu care își dorea să se mărite, în loc să stea cu tatăl ei. Ar fi putut să fie atât de crudă? Nu. Ghimpoasă, dar crudă nu. Dar ar fi putut insista să-l ducă pe Charley direct acasă cu ea.

Deși furia îl părăsise, încă erau lucruri care îl deranjau. Zestrea nenorocită a lui Violet și ce însemna ea. După momentul de intimitate pe care îl împărtășiseră, crezuse că avea să-i dea înapoi banii pe care i-i dăduse pentru zestre. Ce prostie din partea lui să o testeze așa. Cu toate că făcuseră ce făcuseră, cu toate că-i mărturisise că se temea să nu vrea mai mult – ceea ce-i aducea un zâmbet de fiecare dată când își amintea –, era clar că încă intenționa să se mărite cu lordul ei englez. Era iritat și de seriozitatea cu care îi spusese: „Ce am făcut nu se mai poate repeta". Închisese ușa înainte ca el să mai aibă vreo șansă de a o deschide din nou. Dar spre deosebire de furie, iritarea o putea ține în el și chiar asta făcu. Iar ea încă nu plecase...

Ajunseseră târziu în oraș pentru că plecaseră de la mine la prânz. Nu avea multe de luat cu el, doar lucrurile personale și pe Bo,

își lăsase toate proviziile și chiar și catârii acolo, ca să fie folosiți de frații ei. După ce se cazaseră la hotel, mersese să vadă dacă șeriful se întorsese cu vești despre Sullivan. Nu venise, dar îi trimisese o telegramă șerifului Gibson și alta gemenilor Mitchell pentru a-i anunța că se vor întâlni cu tatăl lor în Nashart.

În sfârșit, își ridică și poșta. Erau trei scrisori de la mama și una de la tatăl lui. Le citi pe ale lui Mary primele, în ordinea în care fuseseră expediate și râse la ultima. În tot acest timp crezuse că fratele său încă încerca să scape de acea căsătorie aranjată doar pentru a afla că avusese loc deja, de mai bine de o lună. Iar Degan Grant fusese acolo să mențină pacea. Morgan fusese invitat la nuntă în a doua scrisoare, dar Mary încercase să-i facă o surpriză, spunându-i: „Sigur o să vrei să vii acasă pentru o vizită scurtă pe data de 23". Asta fusese luna trecută. Scrisoarea de la tatăl său nu fusese o surpriză, dar îl făcu și aceea să râdă. Zachary nu putuse să-l oblige să vină acasă, iar acum încerca să-l ademenească spunându-i că au găsit cupru pe proprietatea lor – o grămadă! Ce îl făcu să râdă fusese replica: „Dacă trebuie să fii miner, poți fi miner acasă!" Tatăl său avea să se bucure să afle că terminase cu mineritul, dar nu la fel de încântat să afle despre următoarea lui idee de afacere. Chiar nu aștepta acea confruntare.

A doua zi trecuse greu în așteptarea veștilor de la șerif legate de sentința lui Sullivan. Violet întrebase despre întârziere, dar Morgan o auzi spunându-i lui Charles că nu puteau să plece până nu aflau rezultatul procesului.

Morgan îi lăsă singuri pe cei doi Mitchell, în speranța că Charles avea să-i spună lui Violet că el se va duce la Nashart ca să petreacă ceva timp împreună. Și apoi auzi zvonul răspândindu-se prin oraș. Degan Grant urma să se însoare chiar aici în Butte. Morgan trebuia să vadă asta cu ochii lui și tot ce trebuia să facă era să urmeze mulțimea. Se părea că jumătate de oraș își dorea să participe la nunta pistolarului.

Pierduse ceremonia religioasă, dar auzise veselia din spatele bisericii. Îl observă pe Grant imediat. Degan avea acea aură care striga pistolar și purtase până și arma la altar. Micuța soție era neobișnuită și ea. Avea cel mai scurt păr pe care îl văzuse vreodată la o femeie, blond-cenușiu și cu ochi de smarald.

În timp ce se apropia de ei, Degan îl observă.

– Să fiu al naibii!

Blonda cea drăguță îi șopti ceva noului ei soț, ceva ce Morgan nu înțelese, dar îi întinse mâna și se prezentă.

– Eu sunt Morgan Callahan.

– Mi-am imaginat, îi răspunse Degan, strângându-i mâna.

– Da, eu și Hunter auzim des că semănăm foarte bine. Casă de piatră, dar te rog spune-mi că nu ești aici din cauza mea.

– Nu sunt, dar de ce te-ai gândit la asta?

– Am auzit de la niște mineri că ai lucrat pentru tatăl meu. Știu că el detestă faptul că eu prefer mineritul, în loc să lucrez la ferma familiei.

– Asta e între tine și Zachary – și nu de asta m-a angajat.

– Deci e adevărat? L-ai făcut pe fratele meu să participe la nunta aranjată cu fata din familia Warren?

– Aș zice că Hunter s-a descurcat singur cu asta.

– Sunt surprins. Știu că ura ideea de căsnicie aranjată. Mi-am imaginat că nu avea de gând să se căsătorească decât dacă era târât cu forța la altar.

– Crede-mă, nimic nu l-ar fi ținut pe Hunter departe de nunta aia. O să înțelegi când o s-o cunoști pe soția lui.

Morgan zâmbi.

– Îmi pare rău că am pierdut toată distracția, dar am reușit ce mi-am propus și voi merge acasă de îndată ce voi rezolva o dispută cu o rivală din domeniul mineritului. Și nu, nu te întreb dacă te pot angaja! Dar poate aș putea să o sărut pe această mireasă având în vedere că nu am reușit să o sărut pe noua soție a fratelui meu?

– Nici o șansă, zise Degan punând mâna pe talia soției sale.

Dar Morgan insistă, zâmbind.

– Nu sunt precum Hunter, care reușește să farmece orice femeie care-i apare în față. Dar nici nu o să mă cert cu faimosul Degan Grant. Să aveți o căsnicie frumoasă!

Plecă și se întoarse la biroul de telegraf. Încă nu primise vreun răspuns de la șerif, însă pentru că avea timp liber se hotărî să trimită vești familiei sale. Nu le spusese că avea să vină acasă – voia ca asta să fie o surpriză –, dar le spusese că în sfârșit reușise să dea lovitura. O menționă vag și pe Violet. Încă era un ghimpe pe care nu știa încă cum avea să-l scoată din viața lui sau dacă voia asta. Și le povesti că Degan Grant se căsătorise. Aveau să rădă copios de asta.

În cazul în care aveau să audă vești de la șerif până la sfârșitul zilei, voia să fie pregătit, așa că se duse și cumpără bilete pentru

a doua zi, avertizându-l pe vânzător că urma să-și dorească o restituire a banilor dacă aveau să rămână în Butte. În timp ce se întorcea la hotel, un băiețel îl ajunse din urmă și îi înmână o telegramă. Morgan o citi, o mototoli și o băgă în buzunar, grăbindu-se să-i găsească pe Violet și pe Charley Mitchell.

Înainte de a urca scările, verificase sala de mese a restaurantului ca să se asigure că nu erau deja acolo. Erau. Și i se păru straniu cum într-o încăpere plină de oameni ochii lui o găsiră imediat pe Violet. Încă avea obrajii albi ca porțelanul datorită umbreluței ei, iar părul blond îi era frumos coafat în seara aceea. Nu mai purtase pălărioara aia caraghioasă, așa că presupunea că îi era dator cu una. Era teribil de frumoasă violeta lui cu ghimpi. Nu era sigur că o putea lăsa să plece. Nu era sigur că putea să o oprească. Nu era sigur că trebuia să încerce. Era un pește pe uscat. Nu aparținea vestului. Locul ei era într-o casă elegantă plină de servitori eleganți cu un lord englez elegant.

Mărăi și se întoarse să plece.

Capitolul 41

– Măi să fie, nu ne-a văzut, îi spuse Violet tatălui ei și se ridică pentru a-i face cu mâna și a-l striga pe Morgan înainte să iasă pe ușă.

– Nu ți-e foame? îl întrebă ea când ajunse în dreptul lor.

– Pot să mănânc. Văzu un chelner și comandă: Friptură cu mult sos. Apoi se așează. Nu o să crezi cine s-a căsătorit, îi spuse lui Violet.

– Corect, mai ales că nu cunosc pe nimeni în acest oraș.

– O să-ți aduci aminte de acest bărbat. Am auzit că a fost implicat într-un schimb de focuri când ai fost tu în oraș, pistolarul acela renumit, Degan Grant. Jumătate de oraș a fost la nunta lui astăzi.

Violet se înfioră ușor. Charles observă și își puse o mână peste a ei, forțând-o să-i explice.

– L-am văzut împușcând un bărbat în prima săptămână pe care am petrecut-o aici. Atât de barbar! Duelurile au fost interzise în toată lumea, cu excepția acestor locuri.

– Înainte era și mai sălbatic, adăugă Morgan. Acum duelurile nu mai sunt atât de comune, cum erau cu zece sau cincisprezece ani în urmă. Ai putea să spui că vestul se maturizează.

Cât de absurd! Atunci șansele ar fi fost astronomice ca ea să vadă în stradă un duel, să fie trasă cu forța într-un schimb de focuri în apropiere de mine, la doar o lună de când era în vest, și totuși câte i se întâmplaseră! Dar nu voia să se certe despre asta cu Morgan. Se înțeleseseră în ultimele zile și nu voia să strice asta.

Iar acum reușea să ignore cât de chipeș era, al naibii de chipeș, bine, nu putea să ignore complet, asta era imposibil, dar reușea să-și țină în frâu sentimentele față de el. Prezența tatălui ei ajuta la asta. Li se alăturaseră în cea de-a doua expediție la pescuit, deși ajunsese să aștipească în iarbă în majoritatea timpului petrecut acolo, dar măcar nu fusese singură cu Morgan. Însă făcuse acea zi amuzantă din nou. Fiecare pește pe care îl prinsese și pe care el i-l scosese

din cârlig îl aruncase către ea, până când și ea începu să arunce înapoi, iar la un moment îl provoca să facă asta. Îi vorbise de casa lui, îi povestise despre prietenii lui, despre familie, cum fusese să crească la o fermă cu o familie atât de mare. Avea să aibă și amintiri frumoase, pe lângă cele oribile când avea să plece din Montana. Când avea să... plece. Doamne, Dumnezeule, simți cum o podidesc lacrimile! Ce naiba?

– Nu avem dueluri în Nashart, adăugă Morgan uitându-se fix la Charles. E un oraș pașnic.

Violet clipi rapid înainte de a se uita la ei, parcă întrebând „ce să aibă?", asta până își aminti argumentul pe care îl evitase. Încă vorbea despre banditi și dueluri sau despre lipsa acestora.

– De aceea, abia aștept să mă recuperez acolo, spuse Charles.

Ea se încruntă.

– În Nashart?

– Am putea ajunge în Billings în mai puțin de două zile din moment ce diligența călătorește zi și noapte cu viteză mare, oprindu-se doar ca să schimbe caii și vizitiii și să le permită călătorilor să ia o mică gustare, apoi încă o zi cu trenul până la Nashart. Texas o să aducă caii, întrucât călătoria cu caii durează de două sau chiar de trei ori mai mult. A fost de acord să le arate mina fraților tăi, dar mai întâi insistă să se însoare cu Emma.

Ea încercă să nu arate sentimentele contradictorii cu privire la surprinzătoarea veste. Încă o amânare a întoarcerii în Anglia, dar avea să aibă mai mult timp cu tatăl ei și nu trebuia să-i spună nici lui Morgan adio încă. Își dorea ca asta să nu o bucure atât de mult.

– Am crezut că aceste diligențe sunt aglomerate, spuse ea încercând să păstreze un ton neutru.

– De obicei sunt, însă de aceea am cumpărat toate locurile la cea care pleacă mâine la prima oră, ca Charley să poată sta confortabil. Nu poți să faci asta în tren. Vreau să-l văd sănătos la fel de mult ca tine.

Avea dreptate, bineînțeles. Aveau să fie cel puțin trei schimbări de tren pe drumul către Philadelphia, chiar dacă ea și tatăl ei luau expresul, iar Morgan nu avea să fie acolo să-i ajute, dacă aveau nevoie de ajutor. Încă o săptămână de odihnă, și Charles ar fi putut să facă fără prea mare dificultate lunga călătorie către casă, dar nu încă.

– Nu așteptam vești de la șeriful Gibson?, își aminti ea.

– Tocmai am primit telegrama lui Gibson. Nu a fost un juriu la proces. Rareori există cu un judecător teritorial și mai ales când

există un om al legii care poate să depună mărturie pentru toate crimele. Sullivan a primit cincisprezece ani pentru răpirile și crimele care ar fi avut loc dacă nu ar fi fost prins și încă zece ani pentru că a comis și planificat aceste crime din dorința de a fura o mină. Gibson avusese dreptate, judecătorului nu-i plăcuse acea acuzație.

– Nu e suficient, zise Violet rece. Nu când intențiile lui erau atât de clare. Dacă reușea, ne omora pe toți trei pentru a ascunde furtul minei și ți-a mai înscenat și moartea, *papa!* Durerea pe care ne-a cauzat-o mie, lui Evan și Daniel este de neiertat.

– Bineînțeles că așa e, spuse Charles. Dar douăzeci și cinci de ani pentru un om de vârsta lui înseamnă o sentință pe viață. Este, cu siguranță, mai mult decât mă așteptam, așa că sunt mulțumit de acest verdict.

– Și eu sunt, adăugă Morgan. O asemenea sentință va transmite un mesaj clar către toți minerii lipsiți de scrupule și către toți afaceriștii din teritoriu. Apoi o întrebă pe Violet: Deci ne-am înțeles? Prindem diligența mâine-dimineață?

Avusese îndoieli? Însă tatăl ei clarifică:

– Morgan le-a trimis deja o telegramă băieților, anunțându-i că ne vedem în Nashart.

Auzind asta, Violet se ridică imediat.

– Atunci trebuie să le spun să-mi aducă unul dintre cufere. Sufăr teribil din cauza lipsei de haine, pentru că niciodată nu mă aștept să stau prea mult aici. Nu mă așteptați cu masa.

Ea ieși grăbită din încăpere. Charles rânji.

– A fost mai simplu decât mă așteptam. Ești sigur că se grăbește să se întoarcă în Anglia?

– Mi-a zis de mai multe ori că intenționează să se mărite cu un lord englez la Londra. Nu ți-a povestit despre asta încă?

– Nu sunt surprins că nu mi-a zis. Știe că e o chestiune delicată, pentru că știe că m-ar dezamăgi și așa ar fi. Când am lăsat-o să meargă la Londra cu mătușa ei Elizabeth, acum nouă ani, nu am intenționat niciodată să-i permit să locuiască acolo pentru totdeauna. Credeam că avea de gând să vină acasă cu mine în Philadelphia până când mi-ai zis tu că are planuri de căsătorie în Anglia.

– Poți să-i interzici să meargă?

– Nu dacă asta își dorește cu adevărat. Acest copil al meu este recunoscut că se ține tare pe picioare? Așa se spune aici?

Morgan chicoti.

– Vrei să spui că e încăpățânată? Așa e și știam asta deja, dar este singura ta fată. Locul ei este cu tine acum, cel puțin până îți revii.

– Nu mă îndoiesc că asta intenționează să facă înainte să plece undeva. A încercat de câteva ori să deschidă subiectul cu privire la planurile ei de viitor, dar am întrerupt-o înainte de a continua. Nu vreau să plece sau să devină prea insistentă cu asta. Dar îi datorez o discuție onestă despre ce vrea să facă.

Charles îl privi curios.

– Să știi că am văzut cât de liberi, fără griji și fericiți puteți fi voi doi când credeți că nimeni nu vă privește. Vă înțelegeți de minune pentru niște oameni care nu se cunosc de multă vreme. E ca și cum ai format o legătură cu Violet. Așa că spune-mi, faptul că ea mă ajută cu recuperarea este singurul motiv pentru care ai vrea ca ea să rămână? Doar pentru mine?

Morgan rânji, un pic rușinat.

– Nu pot să neg că îmi place compania ei, când nu ne certăm, și, la naiba, și când ne certăm. Cu siguranță nu mi-ar displăcea să văd unde ar putea duce asta. Așa că nu, nu aș fi fericit să știu că va pleca din țară.

– Ea știe asta?

Capitolul 42

În timp ce se pregătea de somn în acea seară, Violet nu se putea opri din zâmbit. Conștientizase că la fel ca tatăl ei abia aștepta să vadă acel oraș „pașnic" de care îi vorbise Morgan. Oare era diferit de agitatul, aglomeratul și periculosul Butte? Avea să le dăruiască verișoarelor ei o descriere a unui oraș de fermieri tipic american când se va întoarce în Anglia?

Cu acest ocol neașteptat la Nashart se simțea de parcă o altă povară i s-ar fi ridicat de pe umeri. Îndoielile pe care le avea despre plecatul cu trenul dacă tatăl ei nu era sănătos și bine se adăugau și celor legate de momentul în care trebuia să-i spună la revedere lui Morgan. Se temea de asta. Acest gând aproape că o făcuse să plângă la cină noaptea trecută.

Cu toate acestea nu era ca și cum s-ar fi putut căsători cu un bărbat ca el, chiar dacă nu mai arăta ca un urs. Înainte să plece din Londra, își alesese soțul perfect. Plănuise de cel puțin șase ani să se mărite cu cineva precum Lordul Elliott Palmer și visase la dragoste și căsătorie alături de verișoarele ei. Morgan nu era suficient. Era incitant, pasional, o plăcere păcătoasă, în timp ce Elliott era rafinat, sofisticat, elevat. Nu exista comparație, și, în plus, era sigură ca și Elliott avea să fie incitant. Doar că nu avusese timp pentru a-l descoperi.

Se băgase deja în pat când auzi un ciocănit în ușă, trase cuvertura și se înfășură în ea, ca într-un halat. Se aștepta să fie tatăl ei. Angajații hotelului nu aveau să bată la ușă la acea oră. Așa că, în loc să crape ușa, o deschise larg.

Morgan probabil considerase că acesta fusese semnalul că are permisiunea ei de a intra în cameră, pentru că intră. Violet rămase locului cu o mână pe clanță și cu cealaltă asigurându-se că așternutul îi acoperea toată cămașa de noapte. Nu o ajutase prea mult faptul că se gândise la el.

Înainte de a se întoarce cu fața către ea, Morgan îi zise:

– Tatăl tău mi-a atras atenția că s-ar putea să-mi fi intrat pe sub piele.

S-ar putea? Ce mod de exprimare! O plăcea? Sau doar o voia?

Dar bănuise deja ultima parte, pentru că avea și ea exact aceleași sentimente pentru el. Doar pentru că se doreau reciproc...

Se întoarse, ochii li se întâlniră, și abia dacă reușea să respire. Iar era acolo acea atracție de nestăvilit care îi mistuia pe amândoi. Se forță să stea locului. Nu avea să fugă către el oricât de mult își dorea asta. Nici nu trebui să facă asta. Cât ai clipi din ochi, el era lângă ea, cu mâinile pe umerii ei, cu trupul atât de aproape de al ei, apoi cu gura. O izbi cu spatele de perete, iar partea de ușă care era deschisă fu trântită, închizându-se. Pe măsură ce o săruta, o cuprinse cu un braț de mijloc, ridicând-o și urcând piciorul drept pe șoldurile lui. Ea își ridică și piciorul stâng, fără a ezita să-l strângă cu picioarele, apoi îi cuprinse gâtul cu mâinile.

Nici nu-și mai amintea de câte ori își imaginase astfel de momente cu el, încă de la acea noapte memorabilă din cabană, dar acum când se întâmpla, înțelese că închipuirile ei nu aveau pasiunea, explozia de sentimente, acea dorință, acea nevoie, acea atracție care îi copleșea.

Simțea până și un pic de frustrare că actul în sine nu se petrecea mai repede, cu toate acestea în același timp era cuprinsă de o delectare nemaipomenită, că asta avea loc iar, contrar tuturor avertizărilor și negărilor ei că nu se va mai întâmpla.

Cămașa ei de noapte urcă până la mijloc. Cum fusese singură în cameră, nu purta nimic pe sub ea. Incredibil, frecarea dintre materialul dur al pantalonilor lui care o apăsau între picioare, lângă perete, îi aduse primul orgasm. Se afundă în plăcere, capul îi căzu pe spate, iar în timp ce buzele lui erau lipite de ea suspină și gemu. O conduse către pat, ambii căzând unul peste celălalt, la unison, ca și cum nimic nu avea să-i despartă.

O sărută atât de intens din nou, așa că nu observă când își desfăcu cureaua și își scoase pantalonii, sau când îi ridică de tot cămașa de noapte, până când se opri din sărutat și îi scoase de tot îmbrăcămintea din bumbac. Părul ei se desfăcu precum un evantai, buzele li se atingeau, apoi el era în ea, împingându-se atât de incitant, trezind suspin după suspin până rămase fără respirație când al doilea orgasm o cuprinse răvășind-o. Îl simți alăturându-se la cel de-al doilea. Asta îi oferi o stare sublimă.

Nu voia să se miște, probabil trebuia, dar nu voia. Sentimentul acela pe care îl simțea în interior trebuia savurat. El se rostogoli lângă ea trăgând așternutul peste ei. Îi strânse cu blândețe părul lung și îl așeză peste perna ei, apoi se întinse lângă ea. Dar când mâna lui se întinse pentru a o cuprinde, ca și cum ar fi zis că aici o să-și petreacă noaptea, ochii ei se deschiseră larg, și ea se rostogoli din pat. Căzuse din pat, ar descrie mai bine situația, dar nu se lovi de podea, pentru că se ridică la timp. Dându-și seama că nu avea nimic pe ea, se aruncă la pământ la marginea patului și trase cearșaful spre ea. Când în sfârșit se ridică, oarecum acoperită, el stătea pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână, și complet dezbrăcat pentru că îi furase cearșaful!

O făcuse din nou, aruncase pe fereastră toate ideile despre etichetă și corectitudine. Era din nou îngrozită de comportamentul ei. Se întoarse ca să nu-l mai privească.

– Îmbracă-te!

Auzi niște sunete vagi care o asigurară că măcar își punea ceva pe el.

– Știu că nu trebuia să se mai întâmple, dar a fost un impuls comun, împărtășit, și ne-a plăcut amândurora. Gândește-te la asta înainte să fugi în Anglia.

Tot ce înțelesese din afirmația asta era că el voia să o trateze ca pe o soție fără să se ofere să o ceară. Bineînțeles că avea să refuze, dar totuși putea să întrebe!

Violet îl auzea plecând. Se întoarse și văzu că se îmbrăcase cu pantalonii și își luase în mână cămașa și cizmele. Înainte să ajungă la ușă, trebuia să-l facă să înțeleagă că lucrurile nu mai puteau continua așa.

Cu un ton înțepat, care îi reamintea de momentele în care o certa mătușa, îi spuse:

– O doamnă are întotdeauna o însoțitoare care să-i păzească virtutea, ca lucruri ca acestea să nu se întâmple. Din cauza unor circumstanțe neașteptate, a faptului că menajera mea a demisionat după ce am ajuns în America și din cauză că fratele meu a fost reținut la gară în Philadelphia, am fost obligată să călătoresc singură. Credeam că mă descurc și chiar făceam asta până te-am întâlnit pe tine.

Nu părea să aibă remușcări.

– Pot să fac eu asta. Vrei? îi spuse el rânjind.

Virtutea ei se pierduse și nu înțelegea ce sugera...

– Nu poți să mă păzești tu, când tu ești cel de care trebuie să mă păzesc!!

– Ba bine că nu! Pot să mă și bat dacă trebuie.

Acum doar o tachina și, spre surprinderea ei, o făcu să râdă. Doamne, Dumnezeule, îi oferise o partidă de sex excelentă și acum o făcea să râdă? Se puteau spune și lucruri bune despre un bărbat ca el, până la urmă. Dar tot îi arătă ușa, îndemnându-l să iasă.

– Fără îmbrățișări sau giugiuleli? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Pleacă!

– Măcar un sărut de noapte bună?

Își dădu ochii peste cap.

– Pleacă!

Dar zâmbi de îndată ce ieși pe ușă. Ce urs incorigibil!

Capitolul 43

Morgan îi spusese să aducă o pernă, strigase asta de cealaltă parte a ușii dimineața devreme. Îi spusese să nu fie absurd. În acea noapte când fusese nevoită să doarmă stând dreaptă într-o diligență care se mișca, tot aluneca în direcția lui, trezindu-se și cerându-și scuze. Apoi înțelese de ce îi sugerase o pernă. A patra oară când căzu peste el, o trase mai aproape și îi așeză capul pe umărul lui.

– Nu pot să dorm dacă te tot izbești de mine. Stai locului!

S-ar fi certat cu el dacă nu ar fi părut că de fapt îi face o favoare reacționând așa.

Când se trezi, era din nou lumină, capul ei era pe pieptul lui, în loc de umăr, iar mâna ei era tot acolo, cuprinzându-l. Mâna lui era pe spatele ei, ținând-o aproape. Se aplecă încet în cazul în care el încă dormea. Îl surprinse pe tatăl ei privind-o. Nu era suficient de trează, altfel ar fi roșit.

– Ai reușit să te odihnești? îi șopti ea.

– Mai bine decât voi doi, îmi imaginez, zise Charles pe un ton firesc și adăugă: E treaz!

Acum era foarte rușinată, însă Morgan își îndreptă scaunul.

– O să avem paturile noastre în această seară, în Billings, iar tu te vei putea instala la fermă mâine.

La fermă? Nu-și imaginase că aveau să stea cu familia lui în Nashart, deși ar fi trebuit să-și dea seama după ce tatăl ei îi spusese că abia aștepta să stea acolo. Și s-ar putea să fie și drăguț. Îi povestise suficient despre familia lui, încât simțea că îi cunoaște deja. Se întreba cum se va comporta el în preajma lor.

Nu se mai întoarse să bată la ușă în acea noapte de la hotelul Billings. Așteptase să audă cum sună, nu că ar fi deschis ușa. Poate fusese serios când îi spusese că se autoproclamase însoțitorul ei. Acel gând era suficient de caraghios încât să o facă să râdă.

După ce călătoriseră două zile întregi și o noapte cu diligența, Violet consideră călătoria cu trenul din a treia zi destul de confortabilă.

Și lui Bo îi plăcea. Ajunseseră în gara din Nashart târziu în acea după-amiază.

– La naiba și cu surprizele, zise Morgan uitându-se pe fereastră la mulțimea adunată pe platformă.

Se ridică imediat și sări din tren. Violet auzi strigături și chiote, fluierături și voci pline de entuziasm și, când se uită pe fereastră, îl văzu pe Morgan copleșit de îmbrățișări de urs, bătăi zdravene pe umăr și chiar și sărutări.

Toată familia lui era acolo. În mod clar, părinții lui erau cuplul mai în vârstă, cei trei bărbați tineri erau frații lui, dar femeia cu părul șaten, care îl primi atât de călduros, sărutându-l pe obraz, cine naiba era ea?

Violet se ridică și își puse haina pe ea. Fusese prea cald ca s-o poarte în tren, dar cum familia lui Morgan era afară, voia să arate bine și era încântată că decisese să poarte ținuta ei roz elegantă și în acea zi. Cu umbrela într-o mână, îi oferi brațul tatălui său.

– Cum crezi că au aflat că se află în tren? întrebă ea în timp ce se îndreptau către ieșire.

– Texas, cel mai probabil, ghici Charles. Cu siguranță, i-a trimis logodnicei sale Emma vestea că se întoarce acasă pentru totdeauna, și ea le-a spus celorlalți.

– Păcat! Așteptam să văd chipurile lor surprinse, dar în loc de asta, Morgan e cel surprins.

Violet coborî din tren prima și se întoarse pentru a-l ajuta pe tatăl ei să coboare pe peron. Și-ar fi dorit să nu fi auzit șoaptele din spatele ei.

– Cred că a adus Ghimpele acasă cu el.

Nu roși, dar strâmbă dezaprobator din buze auzind porecla ridicolă pe care Morgan i-o dăduse. Și în mod clar așa se referise la ea în scrisoarea pe care o trimisese familiei, având în vedere că cineva tocmai folosise acea poreclă caraghioasă. Se răsuci ca să vadă cine rostise acea remarcă, dar descoperi că *toți* o priveau.

Morgan se folosi de acel moment pentru a face prezentările, începând cu părinții lui.

– Mamă, tată, aș vrea să vi-i prezint pe partenerul meu, Charles Mitchell, și pe fiica lui, domnișoara Violet Mitchell.

Mary Callahan înaintă pentru a le strânge mâna.

– Eu sunt Mary, soțul meu este Zachary. Orice prieten de-al lui Morgan este prietenul nostru și sunteți bine-veniți la ferma noastră.

– Sunteți foarte drăguță, doamnă Callahan, răspunse Violet.

– Din ce parte a...? vru Zachary să știe.

– Îmi cer scuze, tată, aș vrea să termin cu prezentările, îl întrerupse el.

Continuă cu ce-și propusese, ignorând încruntarea tatălui. Zachary Callahan părea să aibă vreo cincizeci de ani, părul lui negru precum cărbunele și ochii căprui înconjurați de riduri de expresie trădau un om bun la suflet. Nu arăta ca un bărbat care l-ar fi putut intimida pe urs, și cu toate astea știa că Morgan se temea de cearta pe care aveau să o aibă când urma să-i spună ce planuri avea.

În ceea ce-i privește pe băieții lui Zachary, John cel temperamental, conform spuselor lui Morgan, avea părul negru, ochi căprui și o înfățișare deosebită, chiar întunecată. Cole, cel mai tânăr, avea părul șaten, ochii căprui și era mai scund față de frații săi cu câțiva centimetri. Avea aerul unui adolescent și era cumva o versiune mai tânără a lor. Toți semănau între ei, în anumite privințe, cu excepția lui Hunter și Morgan care semănau foarte mult. Dacă nu ar fi știut că era o diferență de un an între ei, ar fi crezut că sunt gemeni.

Mary Callahan era cel mai surprinzător membru al familiei. Era micuță de statură, dar nu părea delicată. Își purta părul șaten lung într-o singură coadă care era așezată pe umăr și avea ochii albaștri. Ochii lui Morgan și ai lui Hunter. Purta o fustă făcută dintr-un material tare, care părea a fi piele tăbăcită. Când se mișcă pentru a-i spune ceva soțului ei, Violet văzu că nu purta o fustă, ci o pereche de pantaloni largi. O femeie cowboy! Avea și pălăria cu borul larg, pe care o ținea în mână, o bandană roșie la gât, cizme și, cel mai interesant, o curea pentru pistol la șold.

În ceea ce o privește pe femeia cu părul arămiu și cu ochii de smarald care îi cauzase lui Violet un moment de gelozie, se dovedi a fi proaspăta soție a lui Hunter, Tiffany. Violet se bucura să o cunoască, acum că știa că era măritată. Aveau aceeași vârstă și ar fi putut deveni prietene. Ar fi fost drăguț să aibă o prietenă aici, cineva cu care să-și împărtășească gândurile așa cum făcea cu Sophie.

– Ești din Anglia, nu-i așa? o întrebă Tiffany pe Violet.

– Londra, răspunse Violet.

– Ai un accent tare drăguț. Abia aștept să aud totul despre modă și evenimente sociale.

– Soția mea a fost un locuitor simandicos din est, iar acum e una la fel de simandicoasă din vest, dar tot o să te înnebunească cu părerile ei despre modă.

Cum terminară prezentările, Zachary dori să știe răspunsul la întrebarea lui.

– La ce este domnul Mitchell partener cu tine?

– De unde ați știut că sunt în tren, răspunse Morgan, ignorând întrebarea.

Zachary ridică o sprânceană, observând reticența fiului său, dar renunță.

– E ceva destul de amuzant. Am primit în această dimineață o telegramă de la Abe Danton care s-a mutat în Billings anul trecut. Credea că ne face o favoare anunțându-ne că Hunter tocmai se îmbarcase în trenul care merge spre est și că ar trebui să ajungă curând acasă. Hunter a râs copios din moment ce era afară cu frații lui așteptându-ne pe mine și pe mama ta.

Morgan pufni, insistând:

– Eu și Hunter nu semănăm chiar atât de mult.

Hunter îl înghionti.

– De la distanță semănăm, nu te mai plânge. Ar trebui să te bucuri că mi-ai moștenit aspectul teribil de atrăgător...

– Teribil de atrăgător...

– Așa-mi spune soția mea. Păcat că frații noștri, țărănoii, au pierdut aici și seamănă cu catârii din păsunea de sud.

– Hei, acum, mormăi Cole.

Dar John se grăbi să-i tragă una lui Hunter, care aparent se aștepta la asta, întrucât se dădu la o parte, permițând ca lovitura să-l nimerească pe Morgan în umăr, ceea ce-l făcu pe Morgan să-l prindă pe fratele său într-o strânsoare. Dar John reuși să-i pună piedică, și amândoi căzură la picioarele lui Violet. Sări în spate, pentru a nu fi doborâtă și ea, și ridică umbrela amenințător către ei.

– Până și copiii au maniere mai bune decât voi!

Zachary încuviință. Mary o privi surprinsă, iar John se înroși în timp ce se ridică greoi de jos. Charles își puse mâna protector pe talia lui Violet. Hunter râdea de se prăpădea. Trebuie să fi fost molipsitor, pentru că acum toți bărbații Callahan râdeau.

Mary fu de acord cu Violet și le vorbi tăios:

– Are dreptate, nu sunteți mai breji decât niște cai sălbatici. Țineți pumnii ăia în buzunare, John, și încetează să-ți mai tachinezi frații, Hunter. Toți băieții mei sunt frumoși.

Hunter rânji.

– Numai o mamă ar spune asta.

– Atunci, o zic eu dacă nimeni nu vrea, zise Zachary ţintuindu-l pe Morgan. Era şi timpul să-ţi vii în fire şi să te întorci acasă, fiule!

Violet îl văzu pe Morgan încordându-se, chiar dacă ceilalţi părură să nu vadă.

– Nu mi-am pierdut firea niciodată, tată! Dar dacă vrei să ne certăm despre asta acum şi aici...

Mary îi întrerupse.

– Nu o să faceţi aşa ceva. Suntem foarte încântaţi că ai venit acasă, Morg, toţi suntem. Acum hai să mergem acasă şi să ne instalăm, apoi poţi să ne povesteşti despre aventurile tale şi să ne explici cum ai ajuns să ai un partener, şi de ce, Doamne, iartă-mă, îi spui acestei frumoase domnişoare, Ghimpe.

Morgan rânji.

– Este numită după o floare.

– Violetele nu au spini, băiete, zise Zachary.

– Nu au?

Mary pufni. Violet simţi cum se înroşeşte şi ştia că ceilalţi aveau să observe, pentru că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei după această remarcă ridicolă. Dar când îl văzu pe Morgan încă rânjind, bucuros de porecla pe care i-o dăduse, îl împunse cu umbrela în piept.

– Poate am ghimpi, dar tu ai manierele şi temperamentul unui urs afurisit, îi zise ea pe cât putu de politicos.

Membrii familiei Callahan păreau uimiţi. Mary rupse tăcerea:

– Să mergem, bine?

În timp ce Mary o conducea către trăsură, ea îi şopti:

– Deci cum a ajuns fiul meu să se comporte ca un afurisit de urs?

Capitolul 44

Violet pusese reacțiile ei din gară pe seama familiei lui Morgan, care se dovedise a fi atât de neobișnuită. Nu se așteptase ca mama lui să fie un cowboy, dar... Nu se aștepta ca tatăl lui să fie atât de țâfnos, deși ar fi trebuit să ia în considerare ce-i spusese Morgan. Nu se așteptase ca vreunul dintre frații lui să dea ghionturi. Era clar că Morgan se simțea bucuros să fie acasă, în ciuda acelui moment tensionat pe care îl avusese cu tatăl lui. Acesta era Morgan de care îi plăcea, relaxat, vesel, nu atât de lipsit de griji, dar tolerant, sau cel puțin mai greu de provocat, ceea ce era un lucru bun pentru un bărbat masiv ca el.

Mary insistă ca Violet să stea cu ea în față, pe băncuța căruței, în timp ce Tiffany să meargă în spate cu Charles. Un cal fusese adus de la fermă pentru Morgan, iar el călărea alături de restul bărbaților, împrăștiați de o parte și de alta a căruței, însă nu suficient de aproape pentru a auzi conversația inconfortabilă pe care Violet o avea cu mama lui.

Pe un ton jos, Violet încercă să o asigure pe Mary că exagerase când spusese că Morgan era un urs, dar recunoscuse că avea o barbă neîngrijită când se întâlniseră prima dată, pe care o folosea pentru a se deghiza într-un om al munților, într-un vânător, pentru a ascunde faptul că era miner. Ceea ce duse la un alt subiect despre menținerea secretului minelor. În cele din urmă, renunță la el, considerând că Morgan, și nu ea, trebuia să-i spună mamei sale despre minerit. Făcu observații despre frumusețea peisajului pe unde treceau – câmpuri cu iarbă verde și, în depărtare, munți maiestuoși, cu vârfurile acoperite cu zăpadă.

Nu dură mult până să ajungă la proprietatea familiei Callahan, iar pe drum Tiffany le arătase și ea casa lor, o casă frumoasă înconjurată de copaci și cu fața spre un lac minunat.

Apoi se putu vedea ferma, cu atâtea clădiri încât părea că era vorba despre un mic orășel. Violet fu impresionată de dimensiunea

fermei și se simțea ușurată că nu era atât de primitivă pe cât își imaginase.

– Ce bine e să fiu din nou la Triplu C! strigă Morgan și începu să se întreacă cu frații săi spre casă.

Casa de două etaje, construită din scânduri, era mare și având o verandă lungă în față. Nu era nimic rustic la ea. Din momentul în care intră, îi plăcu atmosfera, jumătate estică, jumătate vestică, totul într-o notă foarte echilibrată și primitoare.

Aici crescuse Morgan. Camera din față ar fi putut să fie terenul lui de joacă, întrucât era atât de mare și de spațioasă, fără pereți care să o separe de salon, hol sau foaier. Și-l putea imagina pe el și pe frații lui jucându-se aici, alergând prin casă și călărind afară. Ce loc frumos unde să crească băieții!

Mary o conduse pe scări către dormitorul mare care urma să fie al ei.

– Sala de baie este jos, dincolo de bucătărie, și are propria pompă. Ai dreptul să mergi prima înainte de cină, îi zise lui Violet.

Violet zâmbi. Până la urmă casa era un pic rustică, cu o singură baie pe care o împărțeau jos. Dar putea să trăiască cu asta. Nu era acolo ca să critice și, de fapt, deja îi plăcea această casă și probabil i-ar fi plăcut să stea aici o săptămână sau două.

După baie, se schimbă cu ultima ei fustă și bluză care nu erau pătate, apoi coborî să-l caute pe tatăl ei. Îl găsi dormind în pat, iar lângă el pe noptieră era o tavă cu o farfurie goală. Cât de drăguț din partea familiei Callahan să-i aducă cina în cameră!

La parter îi întâlni pe majoritatea membrilor familiei Callahan în camera cea mare. Păreau să fi vorbit și râs, toți aveau băuturi, chiar și Mary. Îi observă vag pe toți, pentru că ea avea ochi doar pentru Morgan. Nu se bărbierise încă, și obrajii îi erau întunecați de o barbă scurtă, dar purta o cravată șnur și o cămașă de un albastru-deschis care se potrivea cu ochii lui – era al naibii de frumos. Se simțea un pic ametită că se afla în aceeași cameră cu el.

În curând cei doi Callahani care lipseau intrară pe ușa din față, Hunter și soția lui, Tiffany, care purta o rochie de seară strălucitoare. Violet aproape icni, sperând că frații ei aveau să ajungă mai repede, ca să aibă și ea mai multe haine din care să aleagă.

Mary ridică o sprânceană la nora ei.

– Sper că nu ai călărit în această costumație.

– Așa am făcut, dar arătă cu degetul spre Hunter, în poala lui, pe calul lui.

Asta stârni chicoteli.

– Nu trebuia să te gătești așa, nu scot porțelanul fin în această seară, o tachină Mary.

Tiffany rânji.

– Nu mă invidia. De câte ori am ocazia asta? Iar oaspeții tăi sunt din est ca și mine. Ei vor aprecia că nu toți suntem cowboy pe aici în Nashart.

Violet cu siguranță aprecia. Mary invită pe toată lumea în sufragerie, iar Violet ajunse să stea față-n față cu Morgan, dar nu pentru că avusese de ales, ci pur și simplu așa se nimerise după ce Tiffany insistase ca Violet să stea lângă ea. Platouri și castroane mari erau deja așezate pe masă, așa că nu se gândi că avea să fie prea greu să nu se uite la Morgan cât luau cina.

Era și mult zgomot, cu atâția oameni vorbind în același timp, dar încetă odată ce toată lumea începu să mănânce.

– Sper că ți-ai adus acasă briciul, se auzi vocea clară și fermă a lui Mary adresându-i-se lui Morgan.

Violet zâmbi. Deci Morgan și frații lui moșteniseră talentul de a tachina de la mama lor. Morgan o privi pe Violet înainte să râdă de Mary.

– Remarca despre urs, asta a fost nu? Ți-a explicat de ce?

– Aproape nu ți se mai vedea pielea de pe față, Morgan. Pe bune?

– Nu știu. Nu aveam o oglindă, nu-mi păsa. Nu eram acolo ca să arăt frumos.

– Deci te-ai îmbogățit? interveni și Hunter.

Morgan încuviință.

– Am făcut ce mi-am propus, cel puțin pe jumătate.

– Și cealaltă jumătate?

– Nu e treaba ta, frate.

Deci, nu povestise nimănui despre planul său de a deschide un magazin, nici măcar fraților săi? Sau se asigura că tatăl lui avea să afle primul? S-ar putea ca situația să devină inconfortabilă odată ce aveau să afle că nu se întorsese pentru a lucra la fermă. Spera să nu fie așa pentru el.

– Ai auzit cum ne-am cunoscut eu și Hunter? se auzi o voce de lângă ea.

Se uită la Tiffany.

– Să încheiați o vrajbă?

Tiffany pufni.

– Acea poveste veche trebuia să se fi terminat dinainte să mă nasc eu, dar nimeni nu s-a încumetat să pună punct, așa că săracul Hunter a fost sacrificat pentru asta unind familiile noastre prin căsătoria sa.

– O văzusem ca pe un sacrificiu până să te cunosc, Roșcato, clarifică Hunter.

– Și la asta voiam să ajung, la cum ne-am cunoscut.

Tiffany începu să-i povestească lui Violet cum își asumase identitatea unei menajere pe care tatăl ei, fermierul vecin, o angajase, doar pentru a fi furată de familia Callahan care voia să-i facă o glumă tatălui ei, deși chiar aveau nevoie de o menajeră.

– Îi promisesem mamei că aveam să stau în Nashart cel puțin o lună pentru a-i da o șansă lui Hunter să mă curteze, așa că era șansa perfectă să-l cunosc, fără ca el să știe cine sunt eu. Atunci aș fi putut să-i spun mamei că l-am întâlnit și că nu e potrivit. Problema a fost că era, e un pic irezistibil după ce-l cunoști.

– Doar un pic? se plânse Hunter.

– Știi exact cum ești, iubire, zise Tiffany și îi trimise o bezea înainte de a rânji spre Violet. Acum spune-mi cum l-ai cunoscut pe Morgan.

– M-a răpit de la hotel și m-a târât în sălbăticie.

Se așternu liniștea, apoi începură să râdă. Violet nu ar fi spus niciodată asta, dacă nu ar fi fost sigură că aveau să creadă că era o glumă, ceea ce evident credeau. Le zâmbi pentru a le confirma și apoi se uită la Morgan.

– Spune-le tu!

Credea că avea să le ofere o versiune modificată a poveștii, dar nu observă rânjetul lui malițios.

– Am crezut că e o escroacă, angajată de un proprietar de mină fără scrupule ca să-mi fure mina.

Nimeni nu mai râdea acum.

– Ai răpit-o, fiule? întrebă Zachary.

Îngrozită, Violet se grăbi să-l salveze zicând:

– A fost doar o neînțelegere pe care am rezolvat-o repede.

După ce le explică împrejurările ciudate cu care se confruntase de când ajunsese în Butte și nevoia ei de a găsi o călăuză care să o ducă la mina tatălui ei, adăugă:

– Așa că am fost încântată că aranjase acea călătorie în sălbăticie.

– Ți-am căzut direct în plasă? rânji Morgan.

– Tu voiai informații, eu voiam informații, îi reaminti ea tăios, apoi se întoarse către Tiffany. Au fost câteva zile dure la început, dar așa cum am spus, totul s-a rezolvat.

– Și în tot timpul ăsta a arătat ca un urs, adăugă Mary privindu-l dezaprobator.

– Păi, da, răspunse Violet.

– Un urs cu care să te ghemuiești, drăguț, sau unul grizzly?

– Ultimul. Destul de înspăimântător de fapt.

– Destul despre mine, mărâi Morgan.

– Nu chiar destul, insistă Mary. Avem un an pe care l-am pierdut și despre care trebuie să povestim, Morgan. Nu prea ai scris și, când ai făcut-o, nu ai zis mare lucru.

– Pentru că nu a fost nimic de zis. Am fost miner un an și nimic altceva. Nu am stat la povești, pentru că voiam să termin repede ce-mi propusesem, cu cât terminam mai repede, cu atât veneam acasă mai repede.

– Credeam că avea să fie mai devreme, zise Cole. Că ai fi angajat o echipă de mineri care să lucreze pentru tine.

– Așa am crezut și eu până am văzut cât de nemiloasă era zona, iar un proprietar de mină în mod special era în stare să ucidă pentru a obține mine, așa că a trebuit să țin secret locul unde se afla tabăra mea, ceea ce a însemnat să nu am muncitori și să fac eu treaba. Această rutină a fost întreruptă când a venit fiica lui Charley. Mi-a reamintit că îmi era dor de anumite lucruri – precum familia. Iar amenințarea a fost rezolvată, așa că eu și Charley vom angaja un administrator care să se ocupe de minele noastre și vom duce echipe de muncitori acolo.

– Deci nu te mai întorci acolo? îl întrebă Mary.

– Voi merge acolo din când în când să mă asigur că treaba merge bine și că administratorul pe care-l vom angaja va face o treabă bună, dar nu pentru a locui.

Ea îi oferi un zâmbet minunat, apoi chemă menajera să servească desertul. Urmară mai multe aluzii, mai mult râs, dar, din fericire, nici o întrebare personală.

Dar când se ridicară de la masă, Morgan o prinse de braț și îi șopti:

– Vino cu mine, am două lucruri să-ți arăt.

Rămase surprinsă când o conduse către spatele casei, prin bucătărie și afară unde mai erau și alte clădiri. Își aminti că-și închipuise că Morgan poate era obișnuit să se uite la animalele care pasc din

fața verandei casei sale, dar singurul lucru care se putea vedea clar afară era apusul soarelui într-o oră și ceva.

– Pentru ce sunt clădirile astea? întrebă ea.

– Câteva hambare și grajduri. Mamei îi place să spună că suntem o jumătate de fermă, deși tata nu este de acord cu asta, dar avem animale de fermă – găini, porci, vaci pentru lapte – ca să nu depindem de nimeni când vine vorba de mâncare. Bineînțeles, friptura provine din fermă. Avem și o grădină cu legume pe care unul dintre foștii noștri bucătari a făcut-o în urmă cu ceva vreme. Cred că singurul lucru pe care îl luăm din oraș este grâul pentru pâine. Clădirea lungă este pentru servitori, dar există și un depozit și mai multe magazii.

O conduse către hambar unde văzu baloturi de fân, o căruță, trăsura lui Mary și două vaci de lapte în staulul lor. Mai erau câteva staule, dar erau goale, și în general era mult spațiu, unde se depozita fânul. Nu rată nici pisicuța care stătea acolo, privindu-i de sus, în timp ce mergeau spre spatele hambarului.

Apoi îl văzu pe Bo stând pe labele din spate, dar nici nu-i băgă în seamă când se apropiară și, în sfârșit, înțelese de ce. Se ținea la distanță în timp ce privea bucuros o cățea încolăcită în colț. Sau îi urmărea pe puii care se jucau în jurul cățelei.

– Oh, suspină ea, neputând să-și ia privirea de la căței.

– Nu sunt lupi, zise Morgan chicotind. Cole a zis că au în jur de două luni acum și că sunt pregătiți să-și părăsească mama. Alege-ți unul, unul e al tău dacă vrei!

Nu putu să se abțină să nu-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să-l îmbrățișeze, apoi îngenunche fără a-i mai da ocazia și lui să-i răspundă la gestul de afecțiune.

Erau patru în culori asortate, nu, de fapt cinci, cel mai mic încă sugea. Mama era de talie mijlocie și cu blana aurie, dar avea urechi ascuțite, așa că nu-și putea da seama ce fel de corcitură era. Începu să-i ridice. Doar unul era complet auriu precum mama lui, unul era auriu cu pete negre, altul era auriu cu maro, apoi unul maro cu alb, iar neastâmpăratul, cel mic, părea negru complet. Când ultimul se îndepărtă de cățea, îi văzu fața, era de fapt aurie, iar negrul începea de pe frunte. Îl ridică și se îndrăgosti pe loc.

– El, zise ea.

– E un el?

Nu știa, așa că îl sălta să se uite Morgan.

– Verifică tu!

– Nu e un el.

Violet zâmbi.

– Și mai bine. Știi că nu-mi puteai da un cadou mai frumos.

El rânji.

– Mda... Am simțit.

– Poate să vină în casă, nu? întrebă ea în timp ce ieșeau din hambar cu cățelușa în brațe.

– Cred că o să intre fie că i se dă voie, fie că nu, zise el urmând-o.

Apoi ea se opri.

– Oh, Doamne! Un apus de soare magnific îi delecta pe amândoi.

– Acesta e celălalt lucru pe care voiam să ți-l arăt. Hai pe verandă de unde te poți uita mai bine.

Încuviință din cap.

Când ajunseseră mai devreme în acea zi, observase leagănul lung de pe verandă care era prins de tavan și în care puteau încăpea două persoane. Acum stătea pe el. Morgan i se alătură, împingând-o un pic cu picioarele lui lungi, făcând leagănul să se miște încet. În tabăra minieră, cerul fusese ascuns de toți copacii, dar aici puteau să aprecieze frumusețea cerului imens din Montana.

Își alinta cățelul din poală. Morgan o cuprinse de umăr. Probabil se gândea că nu observase, pentru că era atât de uimită de culorile înflăcărate ale cerului, dar observase. Observa tot ce avea legătură cu el.

– Nu cred că ai văzut un așa apus la Londra, remarcă el.

– Nu, este prea multă ceață și iese prea mult fum de la cărbuni! râse ea.

Erau multe alte lucruri frumoase în Londra, dar nu i le menționă, pentru că nimic nu se compara cu frumusețea acestui peisaj și cu cât de fericită se simțea împărtindu-l cu el.

Dormise în acea seară cu propriul cățeluș cuibărit în brațele ei și cu amintirile acelui moment de pe terasă.

Capitolul 45

În dimineața următoare, în timp ce cobora la parter pentru a duce câinele afară, îl auzi pe Zachary:

– Unde naiba s-a dus Morgan?

Când ajunse în capătul scărilor văzu salonul și cuplul de acolo. Zachary nu vorbise cu ea, dar ambii părinți ai lui Morgan o priviră când ajunse lângă ei, așa că ridică din umeri și spuse:

– Nu l-am văzut astăzi.

– Nu ți-a povestit de planurile lui când s-a furișat cu tine aseară? o întrebă Zachary.

Violet nu era de acord cu ceea ce sugera, însă nu roși.

În schimb o ridică pe Micuța, acesta era numele pe care i-l dăduse darului prețios pe care îl primise.

– M-a dus în hambar ca să-mi aleg un cățel.

– Cel puțin, nu e un porc, mormăi Zachary ieșind pe ușă.

Mary chicoti când observă privirea confuză a lui Violet.

– Tiffany a ținut un porc drept animal de companie cât a stat cu noi, îi explică ea. Haide, fugi afară cu animăluțul tău ca să începi să-l dresezi. Folosește grădina. Am auzit că mama lui preferă grădina, așa că puiul va recunoaște mirosul și va ști ce să facă. Și să nu-l lași să doarmă în patul tău încă sau s-ar putea să te trezești cu așternuturile ude.

Ochii lui Violet se înflăcărară. Cățelușul o trezise lingând-o pe obraz, nici nu-i trecuse prin minte să verifice așternuturile.

Mary rânji.

– Mă duc să-ți caut niște ziare vechi și o cutie ca să pui cățelul seara. A, și cafeaua e fierbinte. Este mâncare la bucătărie. Nu ne formalizăm la micul dejun, așa că ia o farfurie și stai unde vrei tu. Mai târziu o să te scot la o plimbare ca să-ți arăt zona, dacă vrei. Doar caută-mă când ești pregătită de plecare.

Violet zâmbi.

– Mulțumesc. Îi voi duce o farfurie și tatălui meu.

Mary o duse să admire priveliștea, să vadă unde păsteau vitele. Nu existau garduri aici, așa că vacile care se rătăceau trebuiau readuse în cireadă, și pentru că cireada era foarte mare, trebuiau constant mutate pe pășuni mai bogate. Dar nu se așteptase la dimensiunea acelei cirezi, peste o mie de vaci. Nu era de mirare că aveau nevoie de toți membrii familiei pentru a o putea controla.

După-amiaza, Tiffany veni s-o invite la un tur al casei ei, aflată la distanță mică de casa mare. Violet râse când observă câți servitori lucrau acolo, ceea ce o făcu pe Tiffany să-i șoptească:

– Toți sunt din New York și sunt greu de ținut. Deja i-am auzit pe unii cum se plâng că se simt izolați aici. Le e dor de adrenalina străzilor aglomerate. Dar nu sunt aici de mult timp, așa că sper să se îndrăgostească de Montana, cum am făcut-o și eu.

Violet era impresionată de casă, era construită din lemn, mobilată și decorată elegant ca orice casă din Philadelphia sau chiar din Londra.

– Eu și Hunter ne-am petrecut luna de miere în est, de unde ne-am ales toată mobila. Casa fusese terminată cu mult înainte să fie mobilată, dar meritase așteptarea.

Violet ar fi putut să-i spună că așteptări atât de îndelungate pentru a mobila o casă ar putea deveni în curând de domeniul trecutului, dar nu spuse nimic despre afacerea pe care Morgan intenționa să o deschidă. Ea spera ca el să le spună tuturor cât mai curând. Începea să se simtă neliniștită de reacția lor. După ce se așezară în salon cu prăjiturele și cafea, Tiffany o abordă direct:

– Tu și Morgan, aveți ceva să ne spuneți?

– Nu, răspunse Violet prea repede. L-a ajutat pe tatăl meu când a avut cea mai mare nevoie, așa că-i sunt recunoscătoare.

– Așa face de obicei. Am auzit că el are cei mai mulți prieteni dintre toți frații Callahan. Hunter întotdeauna a atras femeile, precum mierea albinele, în timp ce Morgan a atras prietenii îndelungate. Din ce-mi povestește Hunter, Morgan își face amicii să simtă că-i sunt cei mai buni prieteni. Cred că e charismatic în privința asta.

– Așa e și tatăl meu, asta explică de ce au devenit prieteni atât de repede.

Tiffany încuviință.

– Morgan a lipsit de când am ajuns eu aici, așa că abia așteptam să-l cunosc. Dar am simțit ceva tensiune și, sincer, am presupus că e din cauza ta.

– Nu, însă tensiunea s-ar putea să dispară sau să crească în următoarele zile! Îmi cer scuze, dar nu pot spune mai multe despre asta.

– Cât mister, îmi place! zise Tiffany râzând.

La întoarcerea la fermă, Violet îl găsi pe tatăl ei stând pe verandă.

– Tu pur și simplu nu ai de gând să stai în pat, nu-i așa? îi zise ea râzând.

– Nu trebuie. Odihna este definită ca acea stare în care nu trebuie să faci nimic solicitant, în afară de a mânca mai mult decât poate duce stomacul. Și-n plus, trebuie să fac ceva exerciții, încet, încet. Să mă plimb prin jur a primit aprobarea tuturor.

– Nu mi-am dat seama că recomandările doctorului Cantry au fost atât de specifice. Ar trebui să mergem și la medicul local în această săptămână sau să vedem dacă poate veni până aici.

– Pot să fac călătoria asta în oraș dacă împrumutăm trăsura lui Mary, că are banchetă pe care pot să stau. Dar ia loc!

O așteptă să se așeze și îi cuprinse mâna.

– E timpul să vorbim despre viitorul tău. Recunosc că am tot evitat subiectul pentru că îmi place să te am acasă și nu vreau să te văd plecând. Cred că a fost o greșeală că te-am lăsat să stai atât de mult timp în Anglia, pentru că acum văd că tu simți că acolo e casa ta, unde vrei să te căsătorești și să ai o familie. Dar trebuie să-ți amintești că ai o casă, și pe mine și frații tăi, Vi. Orice vei decide, o să-ți respect dorința, pentru că te iubesc și vreau să fii fericită.

– Știu, tată!

– Nu contează unde vei fi, în curând vei fi din nou o moștenitoarea americană cu o zestre care va putea rivaliza cu cea a fetei unui duce. Doar ia în considerare că îți poți alege soțul și în țara asta. Nu trebuie să alegi doar dintre bărbații disponibili în Anglia.

– Am crezut că știu ce vreau, dar acum nu mai sunt așa sigură, admise ea.

– Nu trebuie să te grăbești! Ia-ți timpul de care ai nevoie și gândește-te la ce vrei cu adevărat, doar să știi că, indiferent ce decizie iei, eu sunt de partea ta.

Ea rânji.

– Păi, dacă tot vrei să te plimbi, aș vrea acum să te prezint noului meu cățeluș.

Capitolul 46

Violet încă era pe verandă cu Micuța, care adormise din nou în brațele ei, când Morgan se întoarse la fermă. Tatăl ei plecase deja ca să tragă un pui de somn înainte de cină, așa că nimeni nu era acolo ca să vadă cât de obraznic se uită la Morgan în momentul în care îi apăru în față. Se îmbrăcase mai elegant, purta o haină estică și o cravată șnur, până și cizmele îi erau lustruite, deși centura cu tocul de pistol cam ruinau efectul. Mersese să-și vadă prietenii? Sau o femeie?

Ultimul gând o măcina, așa că nu era tocmai zâmbitoare când el se așeză lângă ea. Dar el era vesel, orice făcuse în acea zi părea să-l fi făcut fericit.

– Cum te simți aici? Te simți confortabil? o întrebă el.

– Da, familia ta este foarte prietenoasă, toți, cu excepția tatălui tău. El pare un pic supărat.

– Devine așa când are ceva de împărțit cu cineva, dar nu-i ies socotelile. Sunt toți acasă?

– Cred că da, îi răspunse ea. Mama ta mi-a făcut un tur al fermei. Am fost surprinsă să văd atâtea vaci la un loc.

– Vite, o corectă el în timp ce scoase din buzunar o fâșie de piele tăbăcită.

Ea nu ar fi luat acel lucru urât, dacă el nu ar fi arătat către cățeluș.

– Dacă îi dai asta, cu puțin noroc poate o să-ți lase pantofii în pace.

– Cățelușii mănâncă pantofi? râse ea.

– Câinii o să-i roadă la orice vârstă. Am râs de m-am prăpădit când l-am văzut pe Bo plecând cu una dintre cizmele mele într-o zi. Întotdeauna am avut un câine sau doi când eram eu mic, doar că nu în casă, unde putea să se apropie de cizme.

O așează pe Micuța jos pe verandă ca s-o lase să miroasă bucata de piele. Se repezi la ea imediat și se apucă să o roadă.

– Are voie s-o mănânce așa?

– Nu o s-o mănânce, o s-o roadă doar. O va arunca când va deveni moale.

Ea încuviință încă privind cățelușa. Dar Micuța își pierduse deja interesul față de piele și plecă de lângă ei pentru a explora alte lucruri, începu să miroasă scândurile. Intuind ce avea să se întâmple, Violet o ridică și o duse în grădină. Îl auzi pe Morgan râzând în spatele ei.

Când se întoarse, își reluă locul.

– Tatăl tău te căuta.

– Nu mă surprinde. Am fost în oraș ca să-mi dau seama unde aș vrea să-mi construiesc magazinul. Nashart s-a dezvoltat cât am fost eu plecat. Acum există o intersecție care este plină cu magazine și dughene cu alte afaceri pe la toate colțurile, dar acolo mai este o bifurcație mai mică, cu o singură stradă care vine perpendicular pe strada principală, iar eu am cumpărat acolo o proprietate. Mi-a luat ceva timp să-l conving pe primar să-mi vândă mie acea proprietate care într-o zi va fi o stradă principală cu clădiri pe ambele părți. Din moment ce el nu are nici un plan pentru acea secțiune, a fost doar o chestiune de tocmeală. Și e perfectă sau va fi în momentul în care voi termina ce intenționez. Nu am nevoie de tot terenul, dar acum o să pot controla ce se construiește acolo. Acum pot să discut cu tata.

– Ai amânat discuția ca să cumperi întâi terenul? De ce?

– Pentru că tata m-ar fi oprit, dacă-mi știa intenția. El și primarul Quade sunt prieteni de pocher. Ar fi putut liniștit să-l convingă pe Quade să nu-mi vândă nici un teren din oraș. De fapt, Quade m-a și întrebat de mai multe ori dacă am aprobarea lui Zachary ca să cumpăr așa mult teren?

– Și ce i-ai zis?

Rânji.

– Nu i-am zis nimic, doar l-am dus cu zăhărelul deviind subiectul de la părerile lui Zachary la cât de încântată va fi mama de noua mea afacere.

– Așa că i-ai sugerat că dacă mama ta va fi încântată, bineînțeles că și tatăl tău trebuie să fie? chicoti ea.

– Ceva de genul acesta. Dar l-am și asigurat că ceea ce se va construi pe stradă va fi o afacere pe care orașul nu o are încă, ceea ce va aduce și mai mulți oameni în Nashart – și mai multe femei. Asta l-a convins și mi-a oferit un preț bun. Nashart întotdeauna a avut femei puține, majoritatea fiind deja măritate, iar primarul e văduv.

– Pare veridic. Trebuie să recunosc că îmi vine greu să cred că un cowboy devenit miner va fi fericit să lucreze într-un magazin.

– Acesta va fi doar începutul. Va trebui să călătoresc mult pentru a cumpăra toate lucrurile pe care vreau să le comercializez. Voi începe cu marile orașe de pe Coasta de Est și apoi, eventual, s-ar putea să vreau să merg și-n Europa.

Avea, așadar, planuri mai mari decât să stea toată ziua într-un magazin din Nashart.

– Asta sună palpitant. Franța este recunoscută pentru măiestria în execuția mobilei, iar Anglia... se opri, nu voia să-i amintească de propriile planuri, dar cu un singur cuvânt o făcuse „Anglia".

– Poate o să te vizitez în Londra într-una dintre călătoriile mele de afaceri, îi spuse el. Dar între timp ți-ar plăcea un tur al orașului mâine? Pot să-ți arăt unde am de gând să construiesc. Putem să ne petrecem toată ziua așa și apoi să luăm prânzul în oraș.

Să petreacă toată ziua cu el ... singură?

– Să văd dacă tata este în stare să meargă, îi răspunse ea.

– Charley nu are nevoie atât de curând de o altă călătorie cu trăsura care să-l zdruncine. Și o să ai tot orașul ca însoțitor. Nu este ca și cum aș avea un pat către care să te ademenesc – deși aș putea aranja unul...

Își dădu seama că nu o tachina, pentru că putea să vadă dorința din ochii lui. Inima începu să-i bată mai repede la gândul că ar putea fi din nou în pat cu el. Nu, nu trebuia să fie atât de nechibzuită. Dar voia să meargă cu el în oraș.

– Cred că va fi un moment bun pentru a-ți testa abilitățile de însoțitor, îl tachină ea.

El râse, dar apoi ea îi arată cu degetul norul de praf care se apropia.

– Din moment ce cred că urmează să fii încolțit pentru a avea acea „discuție", cred că eu și Micuța ne vom plimba prin curte și apoi îi vom vizita pe prietenii ei de joacă. Mult noroc! îi ură ea coborând scările.

– Dacă o să ridice vocea, astupă-ți urechile, strigă el chicotind.

Nu credea că o necăjește. Se aștepta să ridice vocea, așa că se duse spre partea din spate a casei ca să nu audă ce avea să urmeze. Cu toate astea vocile celor doi bărbați răsunară suficient cât să o recunoască pe a tatălui lui, care avea un ton nervos, nu înțelegea ce spuneau, asta până când Zachary țipă:

– Pe naiba ai făcut! Nici un fiu de-al meu nu...

– Tată, am făcut deja! Am lucrat un an pentru asta și sunt suficient de mare, încât să iau propriile decizii afurisite!

Ochii lui Violet scânteiară când îl auzi rostind „afurisite". Folosirea acestui cuvânt britanic o făcu să surâdă.

– În casa mea nu faci din astea! țipă Zachary și apoi se auzi o ușă trântindu-se și se așternu din nou liniștea.

Asta nu mai era amuzant. Morgan tocmai fusese dat afară din casa lui? Probabil avea nevoie de un pic de încurajare.

Se îndreptă către terasă, dar își încetini pașii când văzu că Zachary era acolo, nu Morgan. Se simți mică atunci când bărbatul mai în vârstă o privi cu furie.

– Tu l-ai pus să facă asta, fetițo?

Înaintă încet.

– Nu-l cunosc pe fiul dumneavoastră de foarte mult timp. Deciziile lui nu au nimic de-a face cu mine. Dar, cu toate astea, știu că vrea să-și deschidă o afacere. E pentru mama lui, soția dumneavoastră. Mi-a povestit despre toate momentele în care el și frații lui mergeau în oraș și se întorceau aici ca să-i spună doamnei Callahan că ceea ce comandase nu ajunsese încă și ce dezamăgită părea să fie. El vrea să se asigure că ea nu o să mai fie niciodată dezamăgită. De asta a plecat să caute aur și argint, pentru că știa că nu o să-i finanțați o asemenea aventură. Sau i-ați fi împrumutat banii?

El se așeză pe scaun suspinând.

– Îți petreci toată viața clădind ceva pentru copiii tăi, și ei nu vor asta. Probabil nu aș fi fost prea deschis în fața ideii lui, decât dacă mi-ar fi explicat lucrurile cum ai făcut tu. Toate astea pentru mama lui? Nu pot să mă lupt cu așa ceva, la cât o iubesc pe femeia asta!

– Poate ar trebui să-i spuneți și lui Morgan asta.

– Poate ar trebui să-ți vezi de treaba ta, domnișoară!

Ce mod ciudat de a reacționa, se gândi Violet. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, i-ar fi zis vreo două, dar așa, preferă să tacă și îl lăsă să fiarbă cu privire la ce ar trebui sau nu să-i zică fiului său.

Urcă scările ca să vadă dacă tatăl ei era treaz. Probabil era, ținând cont de tot zgomotul care se auzea de dincolo de o ușă deschisă care se afla la câteva uși mai departe de camera ei. O lăsă pe Micuța în cameră și se duse să investigheze. Se opri în prag și îl văzu pe Morgan trântind sertarul unui birou și aruncând o grămadă de haine pe pat unde erau bagajele și valiza lui.

– Probabil nu trebuie să faci asta, îi zise ea.

Se uită la ea, fără să se oprească din ceea ce făcea, simțindu-se furie în vocea lui chiar dacă, de data asta, nu din cauza ei.

– Nimic nu-mi va schimba părerea, cu siguranță nu acest bătrân într-o ureche. Îl iubesc, dar mă tratează ca pe un copil. Am trecut de acea etapă acum vreo cinci ani, dar cred că tata nu a observat.

Ea îi zâmbi.

– Sunt sigură că a observat, doar că părinții întotdeauna își vor trata copiii ca pe niște copii și vor încerca să facă ce este mai bine pentru ei. Nu au întotdeauna dreptate. Cu toate astea, cred că s-a răzgândit. Și cel mai probabil nu vei avea nevoie de spadă și scut la cină.

O privi un moment, apoi râse și se îndreptă spre ea și o îmbrățișă.

– Deci ești talismanul meu norocos acum? Ce naiba i-ai zis?

Vorbele îi rămaseră în gât, fiind atât de aproape de el. Tot ce-și dorea era să-l sărute, aproape că-și pusese mâinile în jurul lui ca să facă asta. Însă reuși să se stăpânească și făcu un pas în spate, pe hol.

– Ceea ce ar fi trebuit să-i spui tu de prima dată, că ți-a venit ideea asta din dragoste pentru mama ta. Asta trebuia să audă. Chiar are o slăbiciune pentru ea, să știi.

Se grăbi să ajungă în camera tatălui ei înainte de a se răzgândi și de a-l săruta. Doamne, Dumnezeule, cum avea ea să se mărite cu lordul „cum l-o fi chemând", când bărbatul acesta o atrăgea dincolo de rațiune?

Visase la asta de mică și, totuși, Morgan era cel care îi umplea visele acum. Părea să fie cu ea în fiecare noapte afurisită!

Capitolul 47

Morgan opri trăsura în fața casei ca s-o aștepte pe Violet să iasă. Mama lui stătea sprijinită de stâlpul de la verandă și își bea cafeaua. Era îmbrăcată ca pentru a pleca la treburile fermei, doar că nu plecase încă. Cum nu vorbiseră între patru ochi după ce îi anunțase la cina din seara trecută de planurile sale legate de magazin, nu era întru totul surprins.

Fusese încântată. După ce îi mai trecuse din uimire, râsese mult. Frații lui îl necăjeau deja, poreclindu-l „negustorul". Hunter îl chinuise cel mai tare avertizându-l: „Va trebui să pui pușca deoparte, altfel clienții magazinului vor crede că ești acolo ca să-i jefuiești!" Tatăl său fusese mai mult tăcut, dar zâmbise de câteva ori văzând bucuria din ochii și de pe chipul lui Mary.

– Chiar ai de gând să faci asta? îl întrebă mama lui în acea dimineață.

– Scoate-ți vechile cataloage, încercuiește tot ce ți-a atras privirea, tot ce-ai comandat, tot ce te-ai gândit să cumperi și nu ai făcut-o, și lasă-le în camera mea. Da, chiar am de gând să fac asta. „Cumperi azi, primești azi!", acesta o să fie mottoul meu, cel puțin pentru Nashart. S-ar putea să-mi numesc magazinul „Estul vine în Vest".

– Îmi place ideea asta, Morg, îl asigură ea. Să nu crezi o clipă că nu e așa. Dar, de asemenea, îmi place să te am în preajmă.

– Nu plec de aici, mamă. S-ar putea să mă întorc și să lucrez la fermă într-o zi, dar acum asta e ce vreau să fac. Magazinul meu s-ar putea să nu vândă nimic aici, dar va fi amuzant să-l deschid și foarte satisfăcător să te văd cumpărând din el.

– Și domnișoara Mitchell?

– O să-i arăt orașul și proprietatea mea, dacă s-ar termina odată de aranjat și ar coborî.

– Nu la asta mă refeream. Îți place de ea?

– Cui nu i-ar plăcea? rânji el.

– I-ai zis?

– Și-a ales deja un lord englez care să-i fie soț. Se va întoarce la Londra și mă voi asigura că are zestre pentru asta.

Mary râse.

– Nu așa obții fata. O lași să aleagă, dar mai întâi te asiguri că știe care-i sunt opțiunile. Trebuie să te învăț chiar totul?

– Crezi că nu pot să-i spun? pufni Morgan.

– I-ai spus?

– Nu, dar cât de greu poate fi?

– Destul de greu dacă nu ești sigur de răspuns.

– Nu asta mă reține, ci faptul că țin la ea într-atât, încât trebuie să o las să plece. Nu aparține de acest loc, mamă.

– Nici Tiffany nu aparținea, dar acum nu mai ai nici o șansă să o faci să plece. Tu nu vezi asta pentru că ai crescut aici, Morgan, dar Montana are farmecul ei. Poate ar trebui să o rogi pe domnișoara Mitchell să te ajute cu decoratul magazinului. S-ar putea să-i întârzii plecarea și să o faci să-i placă aici. Și de fapt cine s-ar pricepe mai bine la asta dacă nu o tânără domnișoară din societatea londoneză, care să-ți dea sfaturi despre ce e la modă, despre ce le place femeilor și despre cum arată magazinele elegante din orașele mari?

Morgan râse. Fusese captivat de sugestia mamei din momentul în care o auzise vorbind de „întârziere", dar îi plăcea și ideea de a-i cere ajutorul lui Violet privind decorul și marfa pe care s-o achiziționeze.

– Nu deschid un magazin de rochii! o necăji el pe mama lui.

– Cel puțin adu niște bonete!

Își dădu ochii peste cap, pentru că acum trebuia să facă asta. Orice pentru mama lui, orice își dorea. Până la urmă acesta era scopul.

Deja vizitaseră fiecare stradă din Nashart ca Violet să vadă tot ce avea orașul de oferit, înainte ca Morgan să o ducă la proprietatea pe care o cumpărase, o bucată lungă de teren prăfuit cu puțină iarbă și câțiva copaci, aflată pe un drum care se intersecta cu strada principală din Nashart.

– Deja începi să construiești? îl întrebă ea privind la stivele de cherestea.

– Am cumpărat tot lemnul din oraș și apoi am mai dat comandă de și mai mult, îi explică el. Și mă gândesc să le propun proprietarului grajdului de pe strada principală și proprietarilor celorlalte trei clădiri de lângă acesta o ofertă de a se muta pe strada mea ca să-mi pot pune intrarea în magazin chiar pe strada principală. Ce crezi?

– Vizibilitatea oferită de strada principală din Nashart ar fi ideală dacă poți să o obții, chiar dacă ai o stradă în totalitate a ta, aici în spate.

– O să mă descurc din moment ce sunt proprietarul lor, rânji el.

– Dar dimensiunea clădirii tale va depinde de ce vrei să vinzi. La ce te-ai gândit?

– Mobilă și argintărie pentru început. Frații Melling care îmi cumpărau argintul fac de toate, bijuterii, candelabre, bibelouri, veselă, rame, chiar și oglinzi, așa că o să merg la New York să-i vizitez în curând. Oh, o să vindem și bonete.

– Serios? întrebă ea încântată.

– Mama a menționat asta azi-dimineață.

– Asta sigur va atrage femeile în oraș. Deci o secțiune de argintărie combinată cu bijuterii, asta s-ar putea să o vrei în față. Mobila va ocupa majoritatea spațiului pentru că cel mai probabil s-ar putea să vrei să expui mobilier complet, și cel puțin două seturi pentru dormitoare, sufragerii și saloane. La etaj ce o să faci?

– Mă gândeam că aș putea locui acolo.

– Dacă o să ajungi să ai nevoie de încă un etaj pentru magazine, chiar vei vrea să urci trei rânduri de scări pentru a ajunge acasă la sfârșitul zilei?

– Mi-ar plăcea să am locul meu aici în oraș.

– De ce? Ferma familiei tale nu e departe de aici.

– Și dacă mă pricopsesc?

– Să te pricopsești cu ce?

El râse, ea rânji. Știa ce înseamnă cuvântul în Montana, însă când plecară de pe proprietatea lui ajunse să fie singurul lucru la care se mai putea gândi. Deja plănuia ce o să facă pentru când avea să se însoare, doar că nu cu ea. Avusese suficiente ocazii să discute despre acest subiect cu ea. Când făcuseră dragoste, bunăoară, atunci ar fi putut să se așeze naibii în genunchi și să o fi cerut, ca ea să-l fi refuzat. La naiba!

– Ce-i cu fața asta? o întrebă el când ea lăsă din mână meniul de la restaurant. Nu-ți place nimic din meniu?

Violet lăsă la o parte gelozia și îi zâmbi.

– Nu e asta, mă gândeam că mi-ai spus că vrei ca magazinul tău să fie cel mai mare pe care l-am văzut.

– Am spațiu ca să-l construiesc, așa că de ce nu?

– Așa e. În orașele mari nu prea există teren, așa că magazinele sunt înghesuite oriunde se găsește loc. Dar cu magazinul tău mare vei avea nevoie de mulți angajați.

– Am întrebat deja. Sunt doar doi bărbați în oraș dispuși să lucreze pentru mine care nu au de lucru, și nici unul din ei nu vrea să fie vânzător.

– Sunt agenții speciale în orașele mari care pot angaja oameni pentru tine, dar dacă-i aduci aici, va trebui să le oferi un loc în care să locuiască. Ai putea să construiești camere în spate? Sau ai putea să construiești o clădire de locuințe pentru angajați lângă magazin.

– O altă idee bună la care nu m-am gândit.

– Și ce zici de un depozit în care să stochezi marfa, sau ai de gând să-ți faci clienții să aștepte cum a așteptat mama ta pentru a reînnoi stocul?

– Ești grozavă, zise el zâmbindu-i larg. Nu m-am gândit chiar atât de departe.

– Așa că gândește-te! Dacă cumperi angro o să primești reduceri, ceea ce va face ca profiturile tale să crească. Intenționezi să faci bani cu asta, corect?

– Nu acesta era scopul, dar cred că va fi un bonus frumos, chicoti el.

– Iar restul străzii? Vei avea loc pentru o clădire de locuințe, pentru un depozit, chiar și pentru o casă pentru tine. Ai ambele părți ale străzii unde poți construi.

– Doar pentru că primarul nu a fost de acord să avem baruri, deși probabil ar fi o investiție bună. Pot să închiriez pământul și altor negustori sau să aștept să văd de ce are nevoie orașul și să le fac eu singur.

– Deci nu vrei să fii doar antreprenor, ci dezvoltator de afaceri? începu ea să râdă.

– Nu, doar mă gândesc înainte, mă asigur că această stradă nu va atrage oameni dubioși.

– Din ce-mi amintesc, ai zis că acest oraș este pașnic.

– Cowboy-i oricum fac hărmălaie sâmbătă seara.

– O, da, așa-i! Dar gândurile îi alergară în altă parte. Un magazin de înghețată! Nu am văzut vreunul aici și o librărie, și o bibliotecă.

– Permite-mi să-mi termin de aranjat magazinul meu înainte de a mă gândi la altele. Dar te rog să faci o listă și poate iei în considerare să rămâi să mă ajuți cu toate astea.

Cuvintele îi ieșiră pe gură, nici măcar nu se uită la ea când le rosti, iar ea chiar își dorea să fie acolo să-l vadă realizându-și visul. Dacă nu ar fi trebuit să se întoarcă la acel lord, cum naiba îl chema? Când se uita la Morgan, pur și simplu nu-și amintea. Apoi își dădu seama ce-i propusese.

– Îmi oferi o slujbă?

– Nu, mă gândeam la un parteneriat.

Ochii ei sclipiră. În magazinul lui? Sau în viața lui, ca soție? În magazine, bineînțeles. Nu așa te cerea un bărbat de nevastă. O propunere de afaceri însemna ca ea să rămână aici și să fie mereu atrasă de el. Presupuse că avea să-i dea timp să se gândească la asta, ceea ce era bine, pentru că nu voia să-i domolească entuziasmul cu răspunsul ei. Magazinul lui era o aventură incitantă, dar Morgan era adevăratul impuls, bărbatul cu care voia să fie parteneră în toate modurile. Doamne, Dumnezeule, să aibă doar o jumătate de parteneriat cu el nu avea niciodată să fie suficient pentru ea.

Vru să-l refuze pe loc. Nu o făcu, deși avea să o facă în cele din urmă.

Capitolul 48

– Care sunt șansele? spuse Morgan în timp ce ieșeau din restaurant.

Violet îl privi, cât pe ce să-l întrebe despre ce vorbește, dar el nu se uita la ea. Privea pe stradă. Începu să țipe de bucurie când îi văzu pe frații ei alergând. Chiar, care erau șansele să vezi doi gemeni în oraș care să nu fie frații Mitchell? Râse și alergă spre ei.

– De ce nu ne-ați spus că ajungeți astăzi? întrebă ea.

– V-am spus, răspunse Daniel. Am trimis telegrama la Butte, de îndată ce am cumpărat biletele de tren și am știut în ce dată ajungem, dar probabil voi deja plecaserăți.

– Nu contează, sunteți aici! Și trebuie să fiți nerăbdători să-l vedeți pe tata. Stăm la ferma Triplu C cu partenerul tatei, al familiei noastre și... se întoarse pentru a se asigura că Morgan era încă în spatele ei, acesta este partenerul nostru, Morgan Callahan. Prezentați-vă voi, eu nici nu o să încerc!

Daniel râse și se prezentă.

– Acum lucrurile o să fie mai ușoare pentru tine, draga mea. Părul mi-a crescut cât am fost reținut și am decis să nu-l mai tai. O să port această coadă până te obișnuiești din nou cu noi.

Evan îi strânse mâna lui Morgan.

– Nu putem să-ți mulțumim suficient, domnule Callahan, pentru că ne-ai trimis bani, prima dată pentru a amâna plata ratelor și apoi pentru a plăti împrumutul. Vi, trebuia să-i fi văzut fața domnului Perry. Părea atât de dezamăgit!

– Am vrut să-i arunc banii în față, dar nu m-a lăsat Evan, adăugă Daniel. Nu vă puteți imagina ce ușurare am simțit că am putut plăti acel împrumut. Mulțumim, domnule Callahan.

– Charley a fost și este prietenul meu, răspunse Morgan și apoi rânji, iar sora voastră a trebuit să mă bată un pic la cap pentru a-mi reaminti asta.

– Eu nu cicălesc! interveni ea.

– Charley? întrebă Evan.

– Așa îi spune Morgan tatei, răspunse ea și apoi schimbă subiectul. Ce spuneai despre faptul că ai fost reținut?

– Cu primii bani pe care i-am primit am reușit să-l amânăm pe Perry și să plătim datoriile lui Daniel pentru a-l scoate din pușcărie. Dar a fost o lună de iad, Vi, am plâns după tata, ne-am îngrijorat teribil pentru tine când nu ne-ai mai dat vești, toate în timp ce ticăia ceasul pentru casa noastră.

– O să fiți încântați să știți că bărbatul responsabil de înscenarea morții tatălui nostru și cel care ne-a cauzat atâta durere este la închisoare, dar o să-l las pe tata să vă explice toate astea, cred că abia așteptați să-l vedeți, nu? le zise ea arătând către trăsura din fața restaurantului.

Morgan o ajută să urce pe scaunul vizitiului, lângă el, așa că trebui să se întoarcă către frații ei pentru a le împărtăși vestea cea bună.

– Tata a reușit ce și-a propus și a făcut din nou avere mulțumită bunăvoinței lui Morgan. Voi doi nu va trebui să lucrați în mine, dar unul din voi sau amândoi va trebui să vă asigurați că minerii își fac treaba, cel puțin până angajăm un administrator și până când vom câștiga suficienți bani pentru a-i plăti datoria lui Morgan. Dar tata și Morgan o să vă explice mai multe în detaliu, mai târziu. Așa că nu trebuie să vă mai îngrijorați, asta înseamnă că nu trebuie să te mai însori cu acea moștenitoare, Evan, decât dacă vrei.

– Nu! spuse el și râse. Era doar o opțiune, și încă una foarte neplăcută. Ea e putred de bogată, dar nu atât de drăguță.

– El e politicos pentru că nu îți spune că e insuportabilă, arogantă și a fost foarte generos când ți-a zis că nu e atât de drăguță, pentru că nu e chiar deloc, și vorbesc serios, deloc, adăugă Daniel. Dar ne-am gândit că e mai bine să nu-ți spunem asta când aveam atâtea vești proaste să-ți dăm în ziua în care ai venit acasă.

– Bine că m-ați scutit de asta, dar data viitoare să nu mai faceți. Să sperăm că nu va mai fi nici o dată viitoare!!

– Sunt încântat să fiu aici, zise Evan, nu am visat niciodată că o să ajung să văd această parte din țară.

– Și eu simt la fel, zise Daniel entuziasmat. Așa că mă ofer voluntar să am grijă de mină.

– S-ar putea să ne batem pentru asta, obiectă Evan.

– Mine, îi corectă Violet. Sunt două, una lângă alta, și avem un parteneriat egal cu Morgan. Ne dăm seama mai târziu cine unde merge.

Erau la jumătatea drumului către fermă, când Evan spuse:

– Vi, tocmai mi-am adus aminte. Trebuie să trimiți pe cineva după cuferele tale.

– Cufere? Am cerut doar unul.

– Da, dar nu ai zis pe care, așa că le-am adus pe toate ca să ne asigurăm că l-am luat pe cel corect.

– Mă ocup eu de asta, zise Morgan, apoi îi șopti: Ești fericită în preajma lor, nu?

– Bineînțeles că sunt, sunt frații mei.

– Un alt motiv bun pentru care să nu fugi în Anglia, zâmbi el.

O metodă subtilă de a o întreba care era răspunsul ei pentru parteneriatul lor? Dar el voia ca ea să-l ajute cu magazinul în Nashart, iar frații ei să fie aproape în Butte – însă nu aveau să fie la un ocean distanță. Morgan trișa sau doar îi îndulcea oferta?

Poate reușea să amâne răspunsul până la plecare, ca între timp să-l ajute. Voia să mai și viseze un pic despre vremurile minunate când avea să lucreze cu acest bărbat permanent. Trebuia doar să ignore un gând care nu-i dădea pace, cât de inadecvat era să lucreze lângă un bărbat, nemăritată fiind. Așa ceva nu se face! Era sigură că tatăl ei avea să-i interzică.

Cearta fraților ei cu privire la închirierea unei trăsuri în timp ce erau în Nashart îi atrase atenția.

– Potoliți-vă, le ordonă ea. Aici nu sunt trăsuri... făcu o pauză și-l privi pe Morgan entuziasmată. Un fabricant de trăsuri! pentru unul dintre magazinele de pe strada ta! Sau ai putea să aduci niște trăsuri și să le vinzi prin magazinul tău.

– Îmi place de tine, așa deschisă, încântată, autoritară, zise el rânjind.

– Nu sunt autoritară, râse ea.

– Ba este! strigară amândoi frații la unison.

Capitolul 49

Șederea în Nashart se dovedi mai mult decât agreabilă. Lui Violet îi plăcea să-i dea sfaturi lui Morgan pentru magazinul lui, și, de fapt, despre asta vorbiseră mai toată săptămâna. Curând minele aveau să le aducă câștiguri incredibile ambilor parteneri, iar Evan plecase în urmă cu câteva zile pentru a le administra temporar. Ambii frați se certaseră pe subiectul plecării, fiecare vrând să meargă acolo, întrucât amândoi găseau perspectiva interesantă, însă în momentul în care Violet le atrăsese atenția că unul din ei trebuia să rămână pentru a avea grijă de tatăl lor până se refăcea fizic, Evan câștigase disputa pentru că știa să gătească și era posibil să fie nevoie să gătească și pentru restul minerilor. Dar înainte ca decizia să fie luată, Morgan petrecuse ore cu ei instruindu-i despre tot ce trebuiau să știe pentru a se ocupa de minerit.

În timp ce Morgan ar fi putut să-și convingă prietenii din Nashart să-l ajute să-și construiască magazinul în doar câteva zile, odată ce tot lemnul îi era livrat, ea îi reaminti că nu ar fi fost suficient de elegant pentru mobila grandioasă pe care intenționa să o vândă, așa că Morgan trimisese o telegramă fraților Melling din New York ca să-i găsească un arhitect experimentat care să-l ajute.

Texas se căsătorise chiar în ziua în care se întorsese în oraș, prea dornic să o facă pe Emma soția lui pentru a aștepta o căsătorie tradițională, așa că doar familia Emmei asistase la ceremonie. Două zile mai târziu, el plecase cu Evan la mine, dar Emma îi însoțise. Nu aveau de gând să se mai separe, un gând care o întristă pe Violet, pentru că îi reamintea că în curând trebuia să se separe de familia ei. Acest lucru trezise sentimente contradictorii în sufletul ei! Dar frații ei o ajutaseră să vadă lucrurile mai bine spunându-i pur și simplu adevărul.

Amândoi se supăraseră pe ea când le povestise ce planuri avea.

– Tata s-ar putea să aibă nevoie de luni de recuperare. Chiar vrei să pleci înainte de asta? o întrebase Daniel.

– M-aș putea întoarce cu soțul meu.

– Un lord englez care să viziteze America? Chiar trebuie să te măriți cu el, Vi? Nouă ani au fost suficienți acolo, acum vrei să rămâi pentru totdeauna?

Începuse să plângă, și emoțiile o copleșiseră. Acel cuvânt „totdeauna". De ceva timp înclina să nu mai plece, și acum era sigură.

Iar astăzi – astăzi se mărita. Ei bine, poate. Nu prea înțelegea cum ajunsese aici, dar era sigură că totul începuse cu Mary Callahan care intrase în sufragerie exact când ea și Morgan își terminau prânzul. El avea afaceri în oraș și se ridicase să plece. O sărutase pe mama lui în trecere. Mary îl privise ieșind și apoi se întorsese către Violet.

– I-ai intrat pe sub piele!

Morgan folosise și el aceeași expresie în Butte, dar Violet nu înțelesese exact ce însemna, așa că o întrebase pe mama lui.

– Ce înseamnă asta aici? Că ceva îți este foarte drag?

– Da, la naiba, chiar mai mult decât atât. Și pare evident. Cum de nu-ți dai seama?

De fapt, înțelegea asta când el o privea, când o atingea, făcea lucruri frumoase pentru ea, doar că nu-l auzise spunându-i direct. Dar Morgan era un om de acțiune, nu unul priceput la vorbe. Și știa încă de când jucau pocher că-și ținea cărțile aproape de inimă.

Cu un zâmbet mare pe față, alergă pe scări la tatăl ei.

– Ce părere ai dacă aș rămâne aici și m-aș căsători cu partenerul tău? îl întrebă ea când intră în cameră.

El lăsă cartea pe care o citea, o privi un moment și râse.

– Cred că asta m-ar face foarte fericit. Deja mi-e ca un fiu. Și trebuie să mărturisesc că mi-am imaginat că așa o să fie, cel puțin asta am sperat. Cred că trebuie să mărturisesc că nu aveam nevoie să stau să mă odihnesc aici ca să-mi revin, draga mea. Pur și simplu, am vrut să-ți ofer ție și lui Morgan timp să vă dați seama că nu vreți să vă despărțiți. Poți să-i spui că aveți binecuvântarea mea.

Încântată, se așeză în scaunul de lângă patul lui pentru a-i mărturisi și ea ceva despre visurile ei de a se căsători cu un lord englez care păliseră în comparație cu ideea de a fi partenerul de afaceri al lui Morgan la magazin, da, o rugase să-i fie partener de afaceri, și cum dragostea era atât de confuză, dar tentația, nu, era de acord și da, îi spusese

asta tatălui ei! Și recunoscu că își dorea de ceva timp să se mărite cu Morgan, dar nu știa ce simțea el în legătură cu asta, însă nu mai voia să aștepte nici un moment, voia să se căsătorească chiar în acea zi.

Era deja după-amiază când coborî la parter ca să vadă dacă Morgan se întorsese. Nu revenise încă, așa că plecă ea în oraș să-l caute. Putea să mai aștepte ca Morgan să o ceară de soție, dar nu știa cât avea să dureze asta. Era o decizie crucială să îl ceară ea de soț și, dacă se gândea prea mult, se temea că nu avea să o mai facă. Așa că se îndreptă către biserică întâi, apoi îl căută pe Morgan. Era deja nerăbdătoare când îl găsi ieșind din biroul de telegrafie.

Galopă către el, trase puternic de hățuri și fără preambul îi spuse:

– Te căsătorești cu mine până la apus! Preotul a fost informat. Tatăl meu a fost informat. Poți să le spui părinților tăi.

Și plecă la fel de brusc, cu obrajii arzându-i de îmbujorare. Problema era că se simțea ea însăși aici în Nashart, mai ales după ce veniseră și frații ei săptămâna aceea, așa că devenise un pic mai autoritară. Nu exista nici o scuză pentru ce făcuse, îi ordonase să o ia de nevastă, în loc să-l întrebe, așa cum intenționase. Era îngrozită! Cum să mai dea ochii cu el acum? Cum ar putea să n-o facă?

Aceste gânduri îi alergau prin minte în timp ce se întorcea la fermă, dar când ajunse în fața casei lui Tiffany și Hunter, încetini. Putea să se ascundă acolo o vreme. De îndată ce Tiffany îi deschise ușa în care bătuse cu putere, începu:

– I-am poruncit să se însoare cu mine, astăzi! zise ea.

– Și ce a zis?

– Nu i-am dat ocazia să zică ceva!

– Dar l-ai întrecut la asta?

– Am făcut ce?

Tiffany nu se putea opri din râs.

– Era doar o chestiune de timp, draga mea. Toată lumea știa că avea să se întâmple curând. Morgan trebuie să fie foarte ușurat că i-ai luat-o înainte și că nu a trebuit să te ceară el de soție. De ce să așteptați, când amândoi știți că asta vă doriți? Și nu te preocupa deloc. O să te duc la biserică la timp. I-ai zis o oră anume?

– I-am zis până la apus.

Tiffany chicoti.

– Cât de vestic din partea ta. Cred că partea asta l-a făcut să râdă.

Dacă nu-l șocase prea tare. Dacă nu plecase deja din teritoriu.

Ea se duse la biserică la apus, purtând una dintre rochiile ei albe de seară, garnisită cu satin de culoarea liliacului. Tiffany i-o adusese din moment ce ea se temea să se întoarcă la fermă și să se întâlnească cu Morgan, dacă era acolo. Tiffany îi împrumutase până și voalul ei de nuntă pentru această ocazie. Și o dusese în oraș devreme, ca să nu se întâlnească cu nici unul dintre membrii familiei lui. Refuzase să-l lase până și pe Hunter în casă în timp ce se pregătea. Tiffany Callahan se dovedea o prietenă extraordinară.

Tatăl ei, cu Evan și cu restul familiei lui Morgan începură să ajungă la biserică, urmați de majoritatea oamenilor din oraș. Vestea, se pare, se răspândise repede. Și-ar fi dorit și ca toți cei din familia Faulkner să fi fost acolo. Ce scrisoare lungă avea să le scrie mătușii Elizabeth și lui Sophie! Frații lui Morgan încercară să vorbească cu ea când ajunseră, dar Mary le ceru să tacă, ceea ce era un lucru bun, pentru că, dacă spuneau ceva greșit, avea să fugă, atât de emoționată era. Morgan nu ajunsese încă, și asta îi zdruncina nervii, partea cu așteptatul la altar. În mod tradițional mirele aștepta mireasa, dar de data asta nu, din moment ce nimic nu era tradițional la nunta asta, inclusiv posibilitatea ca mirele să nu-și facă apariția, deși cei din familia lui păreau siguri că va veni, altfel nu ar fi fost acolo, motiv pentru care ea nu fugise încă.

Apoi îl văzu venind pe alee, ursul ei, incredibil de fermecător în costumul lui negru, elegant, avea cel mai mare rânjet posibil. Își dorea să fie acolo! Violet era atât de ușurată, încât se temu să nu leșine. Când ajunse lângă ea, îi luă mâna și i-o sărută, apoi îi șopti:

– Da, apropo!

Hunter profită de acest moment pentru a-i necăji:

– Cine ține pistolul? strigă el tare.

– Eu, răspunseră ea și Morgan la unison.

Îl privi pe Morgan și îi zâmbi suav.

– Îmi pare rău pentru felul în care am deschis subiectul.

– Mie, nu, nu voiam să fac asta. Te iubesc prea mult și nu voiam să te țin aici, dacă nu voiai cu adevărat să rămâi.

Auzind asta, ea îl luă de gât.

– Cununați-vă mai întâi! strigară ceilalți.

Izbucniră în râs, se întoarseră cu fața către preot și se „pricopsiră". Da, acum putea și ea să se gândească la mariajul cu Morgan

în felul acesta. Urma să-i accepte modul de viață și nu avea să încerce să-l ademenească într-al ei. Avea intenții bune...

O sărută înainte ca pastorul să-i fi spus că putea, iar ea se pierdu în dulceața buzelor lui, care îi trezeau cele mai puternice senzații, și ar fi rămas așa pentru mult timp, dacă Morgan nu ar fi prins-o de mână ca să o scoată din biserică în mijlocul uralelor care se auzeau din toate părțile. O ajută să se urce în trăsura care îi aștepta afară, apoi goniră afară din oraș, dar nu spre fermă.

– Toți o să vrea un sărut tradițional din partea miresei, o avertiză el. Doar ai grijă să-i pocnești pe bărbații care întârzie prea mult cu asta, altfel o să fiu nevoit să-i iau la pumni.

Tocmai fugise cu ea. Din nou! Începu să râdă. Avea sentimentul că avea să râdă mult în această seară, atât era de fericită. Dar privi înapoi și văzu tot orașul urmându-i în căruțe, trăsuri și călare. Apoi auzi muzică și se uită în față, unde erau presărate lumini și se vedeau o platformă mare din lemn și multe mese pline de mâncare și răcoritoare.

– Aici vin oamenii din oraș la adunări, dansuri și ca să sărbătorească momente speciale, îi explică el. Iar ziua de astăzi este foarte specială. O să plecăm când ești pregătită sau dacă ne îmbată cineva. Am luat o cameră pentru noi la hotel. Nu am de gând să ne petrecem noaptea nunții cu părinții mei la câteva uși distanță.

Ea rânji și îl mângâie pe față.

– O idee bună, dar să știi că nu te amețești în seara asta. Poți să bei ceva, dar te doresc!

– Deja faci pe șefa cu mine, doamnă Callahan?

Ea chicoti.

– Scuză-mă, e un obicei deja și nu o să încetez niciodată să nu mă simt rușinată pentru că te-am cerut eu în căsătorie.

– Din ce-mi amintesc, nu m-ai cerut. Dar dă-mi voie să îndrept asta. Ai vrea să-mi faci onoarea de a-mi fi soție?

– Prea târziu, deja sunt!

– Da, dar acum nu ești singura care a întrebat.

Așa de drăguț era el, dar Violet știa asta deja, că era blând, atent și generos, odată ce începeai să-l cunoști – sau poate dinainte de a-l cunoaște, tatăl ei fiind un exemplu. Nu era uimită că se îndrăgostise de acest bărbat, doar de faptul că nu-și dăduse seama mai devreme.

Dansară, băură, iar bărbații se înșirară pentru a fi sărutați. Violet îi cunoscu și pe părinții lui Tiffany și restul familiei Warren care fuseseră cândva dușmanii lor, dar acum erau foarte apropiați de familia Callahan.

Discursul tatălui ei o făcu pe Violet să plângă.

– Pentru mireasă și mire, fie ca ei să găsească în căsnicia lor fericirea pe care am avut-o eu în a mea, bucuria și binecuvântarea copiilor, care să mă facă bunic! Tăcu o clipă ca să-i facă cu ochiul lui Violet. Le doresc să se bucure unul de celălalt. Pentru Violet, singura mea fiică, mândria și bucuria mea, știu că tu crezi că acesta este cel mai fericit moment din viața ta, să știi că dragostea are multe forme și că te așteptă multe alte momente frumoase. Bucură-te de ele și încearcă să nu fii prea autoritară cu soțul tău. Așteptă ca râsetele să înceteze înainte de a continua: Pentru Morgan, sincer, nu mi-aș fi putut dori un alt bărbat pentru fata mea. Te-am considerat ca pe un fiu, așa că sunt nemaipomenit de fericit că acum ești un membru al familiei – permite-i soției tale să facă pe șefa cu tine un pic, nu se poate abține.

Urmară mai multe râsete.

– Am zis da, acum zic că așa o să fac! Urmă alt val de râsete.

– Pentru mire și mireasă! încheie Charles ridicând paharul.

Era o seară atât de festivă și nu ar fi vrut să o vadă încheiată, dar era mult prea nerăbdătoare să-l aibă pe noul ei soț numai pentru ea, așa că, atunci când acesta îi sugeră să se retragă în liniște, acceptă încântată. În drum spre hotel își ridică mâna ca să-și admire inelul, întrebându-se cum de făcuse Morgan rost atât de repede de el. Vizitaseră toate magazinele din Nashart în acea săptămână și nici unul nu vindea inele, din ce observase ea.

– Ai împrumutat inelele pentru ceremonie? îl întrebă ea.

– Nu, le-am comandat înainte de a pleca din Butte, în ziua în care ai fost de acord să vii în Nashart. Speram că nu o să mai vrei să pleci după ce ajungem aici. Privind-o, Morgan adăugă: Poate nu ar trebui să comand bijuterii pentru magazine, o să ajung să ți le dau ție pe toate, mai ales dacă te fac să fii așa.

– Așa cum?

– Încântată.

– Dar nu o să te las să mi le dai mie. Sunt partenera ta acum și o să am un cuvânt de spus.

– Ești?

– Clar. Mă decisesem deja, dar acest parteneriat – zise ea și bătu cu degetele în inel – trebuia să fie primul. De fapt, trebuia să mă mărit cu cineva înainte de a intra în afaceri, înțelegi. Altfel nu se cade, treceam peste etichetă, așa că se cuvenea să te cer de bărbat mai întâi.

– Mă bucur că te-ai gândit să fii cuviincioasă, râse el.

– Nu doar la asta m-am gândit, roși ea. Ce simt pentru tine m-a cam obligat să pun căsătoria pe primul plan.

El dădu drumul frâielor și o trase în poala lui. Ea suspină până observă că erau în fața hotelului, iar el o ridică pentru a o ajuta să coboare, dar nu-i dădu drumul. O purtă în brațe spre interior, direct pe scări. Își aminti cât de diferit se simțise când o cărase afară din hotel în Butte, învelită într-o pătură. Nu se putea opri din zâmbit. Când o lăsă jos, ușa din spatele lui era închisă și patul la vedere. Violet se întrebă de ce nu se sărutau încă. Ultima dată când fuseseră împreună într-o cameră de hotel atmosfera fusese explozivă. Dar Morgan îi scoase delicat agrafele din păr, o sărută suav pe gât, apoi îi mai scoase câteva agrafe. Era atât de delicat în modul lui de o a împinge spre pat.

El simțea cum ea se înfierbântă.

– Nu o să zic că mi-ai intrat pe sub piele, căci mi-ai intrat. Prefer să spun că te iubesc, pentru că te iubesc, știi asta, zise Violet.

Remarca aceasta îl făcu să o sărute înainte de a continua să o împingă către pat. Ușor îmbujorată, ea continuă: M-am simțit cumplit atunci când te-am părăsit și acum cred că pot să-ți spun asta.

El recunoscu la rându-i:

– Speram să am mai mult timp ca să te câștig, ademenindu-te să-mi fii parteneră, dar dacă ai fi zis da, crede-mă că te-aș fi cerut de nevastă atunci, acolo.

– Mi-ai făcut sarcina de a fi cuviincioasă foarte grea, mai ales când vine vorba de a-mi ține mâinile departe de corpul tău, chicoti ea.

Morgan îi mângâie obrajii, sărutând-o lung și intens, apoi îi zise:

– Nu mai există rezistență, așa că, dacă ai de gând să mă răvășești, fă-o! Pentru prima dată, știu că avem toată noaptea la dispoziție.

Rânji la sugestia lui despre răvășire și adoră ideea că toată noaptea era a lor.

– Asta sună ca și cum va trebui să mă alinți, îl necăji ea.

– În fiecare seară de acum înainte. Doamne, femeie, mă faci al naibii de fericit, îi zise el cu un zâmbet uriaș pe față.

Ea începu să râdă, iar el să o sărute mai pătimaș, mai profund. Așa că poate și ea reușise să-l ademenească un pic în lumea ei, chiar dacă numai prin cuvintele pe care le folosea. Timpul avea să le dovedească, dar singurul lucru care conta era că ursul era acum soțul ei, și la naiba, asta o făcea enorm de fericită!

În aceeași colecție

au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndragostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o mostenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între raţiune şi scandal*

Kelly Bowen, *Tu eşti contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitaţie la seducţie*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparenţe înşelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din braţele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducţie la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri şi scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de raţiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete şi tentaţii*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretenţiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopţii*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te mărițI cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Fagăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

va apărea:

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Completează-ți colecția!

blue MOON

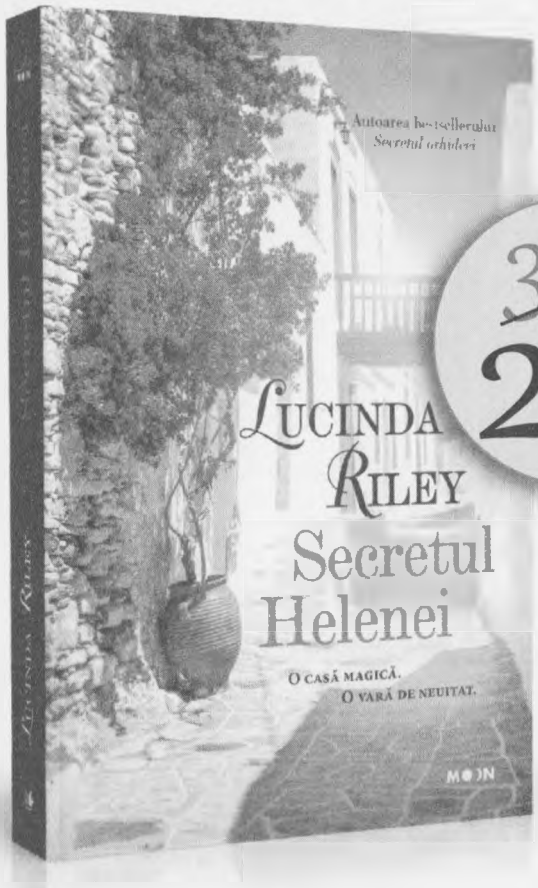

~~39,90~~ lei
25,93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®